JUBILEA

HOOFDSTUK 1

1 En het geschiedde in het eerste jaar van de uittocht van de Israëlieten uit Egypte, in de derde maand, op de zestiende dag van de maand, [2450 Anno Mundi] dat God tot Mozes sprak en zei: ‘Kom naar Mij toe op de berg, en Ik zal u twee stenen tafelen geven met de wet en het gebod, die Ik heb geschreven, opdat u ze kunt onderwijzen.’
2 Mozes ging de berg van God op, en de heerlijkheid van de HEER rustte op de berg Sinaï, en een wolk bedekte die zes dagen lang.
3 En Hij riep Mozes op de zevende dag vanuit het midden van de wolk, en de verschijning van de heerlijkheid van de Heer was als een vlammend vuur op de top van de berg.
4 Mozes verbleef veertig dagen en veertig nachten op de berg, en God leerde hem de vroegere en de latere geschiedenis van de indeling van alle dagen van de wet en van het getuigenis.
5 En Hij zei: ‘Neig je hart tot elk woord dat Ik tot je zal spreken op deze berg, en schrijf het op in een boek, zodat hun geslachten kunnen zien dat Ik hen niet heb verlaten voor al het kwaad dat zij hebben gedaan door het verbond te overtreden dat Ik heden op de berg Sinaï tussen Mij en jou heb gesloten voor hun geslachten.
6 En zo zal het gebeuren, wanneer al deze dingen hen overkomen, dat zij zullen erkennen dat Ik rechtvaardiger ben dan zij in al hun oordelen en in al hun daden, en zij zullen erkennen dat Ik werkelijk met hen ben geweest.
7 Schrijf al deze woorden die ik u heden verkondig op, want ik ken hun opstandigheid en hun halsstarrigheid, voordat ik hen binnenleid in het land dat ik aan hun voorvaders, aan Abraham, Isaak en Jakob, heb beloofd, zeggende: ‘Aan uw nageslacht zal ik een land geven dat overvloeit van melk en honing.’
8 En zij zullen eten en verzadigd worden, en zij zullen zich tot vreemde goden wenden, tot goden die hen niet van hun verdrukking kunnen verlossen; en dit getuigenis zal tegen hen worden gehoord. Want zij zullen al Mijn geboden vergeten, alles wat Ik hun gebied, en zij zullen de heidenen volgen, hun onreinheid en hun schande, en hun goden dienen, en dit zal voor hen een aanstoot, een verdrukking, een kwelling en een valstrik blijken te zijn.
9 Velen zullen omkomen en gevangengenomen worden en in de handen van de vijand vallen, omdat zij Mijn verordeningen en Mijn geboden hebben verlaten, en de feesten van Mijn verbond, en Mijn sabbatten, en Mijn heilige plaats die Ik voor Mijzelf in hun midden heb geheiligd, en Mijn tabernakel, en Mijn heiligdom, dat Ik voor Mijzelf in het midden van het land heb geheiligd, opdat Ik Mijn naam daarop zou vestigen en opdat Hij daar zou wonen.
10 En zij zullen voor zichzelf offerplaatsen en heilige bossen oprichten en beelden maken, en ieder zal zijn eigen beeld aanbidden, zodat zij zullen afdwalen, en zij zullen hun kinderen offeren aan demonen en aan al de werken van de dwaling van hun hart.
11 En Ik zal getuigen naar hen zenden, opdat Ik tegen hen zal getuigen, maar zij zullen niet luisteren en zullen ook de getuigen doden, en zij zullen hen vervolgen die de wet zoeken, en zij zullen alles afschaffen en veranderen, om zo kwaad te doen voor Mijn ogen.
12 Ik zal Mijn aangezicht voor hen verbergen en Ik zal hen overleveren in de handen van de heidenen, als gevangenen, als buit en als verslonden. Ik zal hen uit het midden van het land verwijderen en hen onder de heidenen verstrooien.
13 En zij zullen al Mijn wet en al Mijn geboden en al Mijn voorschriften vergeten, en zij zullen afdwalen naar nieuwe manen, sabbatten, feesten, jubels en verordeningen.
14 En daarna zullen zij zich tot Mij wenden vanuit de heidenen met heel hun hart, met heel hun ziel en met al hun kracht. Ik zal hen uit alle heidenen bijeenbrengen, en zij zullen Mij zoeken, zodat Ik door hen gevonden zal worden, wanneer zij Mij zoeken met heel hun hart en met heel hun ziel.
15 En Ik zal hun overvloedige vrede met gerechtigheid openbaren, en Ik zal voor hen de plant van de oprechtheid uitrukken, met heel Mijn hart en met heel Mijn ziel, en zij zullen tot een zegen zijn en niet tot een vloek, en zij zullen het hoofd zijn en niet de staart.
16 En Ik zal Mijn heiligdom in hun midden bouwen, en Ik zal bij hen wonen; Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn in waarheid en gerechtigheid.
17 Ik zal hen niet verlaten en hen niet in de steek laten, want Ik ben de Heer, hun God.'
18 Mozes viel op zijn gezicht neer en bad: ‘O Heer, mijn God, verlaat uw volk en uw erfdeel niet, zodat zij niet in de dwaling van hun hart zouden verdwalen. Lever hen niet over in de handen van hun vijanden, de heidenen, opdat zij niet over hen zouden heersen en hen ertoe zouden brengen tegen U te zondigen.’
19 Laat uw barmhartigheid, o Heer, opstijgen over uw volk, en schep in hen een oprechte geest, en laat de geest van Beliar niet over hen heersen om hen voor U te beschuldigen en hen van alle paden der gerechtigheid af te leiden, zodat zij voor uw aangezicht verloren gaan.
20 Maar zij zijn Uw volk en Uw erfdeel, dat U met Uw grote macht uit de handen van de Egyptenaren hebt bevrijd. Schep in hen een rein hart en een heilige geest, en laat hen van nu af aan tot in eeuwigheid niet verstrikt raken in hun zonden.'
21 En de HEER zei tegen Mozes: ‘Ik ken hun tegendraadsheid, hun gedachten en hun halsstarrigheid, en zij zullen niet gehoorzaam zijn totdat zij hun eigen zonde en de zonde van hun voorvaderen belijden.
22 En daarna zullen zij zich in alle oprechtheid en met heel hun hart en met heel hun ziel tot Mij wenden. Ik zal de voorhuid van hun hart en de voorhuid van het hart van hun nageslacht besnijden, en Ik zal in hen een heilige geest scheppen, en Ik zal hen reinigen, zodat zij zich van die dag af tot in eeuwigheid niet van Mij zullen afwenden.
23 En hun zielen zullen zich aan Mij en aan al Mijn geboden hechten, en zij zullen Mijn geboden vervullen; Ik zal hun Vader zijn en zij zullen Mijn kinderen zijn.
24 En zij allen zullen kinderen van de levende God genoemd worden, en elke engel en elke geest zal weten, ja, zij zullen weten dat dit Mijn kinderen zijn, en dat Ik hun Vader ben in oprechtheid en gerechtigheid, en dat Ik hen liefheb.
25 Schrijf voor jezelf al deze woorden op die ik je op deze berg verkondig, de eerste en de laatste, die zullen geschieden in alle delen van de dagen in de wet en in het getuigenis en in de weken en de jubeljaren tot in

eeuwigheid, totdat ik neerdaal en bij hen woon in alle eeuwigheid.'
26 En Hij zei tot de engel die bij de schepping stond: Schrijf voor Mozes vanaf het begin van de schepping tot Mijn heiligdom onder hen gebouwd zal zijn, voor alle eeuwigheid.
27 En de HEER zal aan alle ogen verschijnen, en allen zullen weten dat Ik de God van Israël ben, de Vader van alle kinderen van Jakob, en Koning op de berg Sion tot in alle eeuwigheid. En Sion en Jeruzalem zullen heilig zijn.'
28 En de engel van de tegenwoordigheid, die voor het legerkamp van Israël uitging, nam de tafelen met de indeling van de jaren – vanaf de tijd van de schepping – van de wet en van het getuigenis van de weken van de jubeljaren, overeenkomstig de afzonderlijke jaren, overeenkomstig het totale aantal jubeljaren [overeenkomstig de afzonderlijke jaren], vanaf de dag van de [nieuwe] schepping, wanneer de hemel en de aarde vernieuwd zullen worden en heel hun schepping overeenkomstig de machten van de hemel, en overeenkomstig heel de schepping van de aarde, totdat het heiligdom van de HEER in Jeruzalem op de berg Sion gebouwd zal worden, en alle hemellichamen vernieuwd zullen worden tot genezing en tot vrede en tot zegen voor heel het uitverkoren volk van Israël, en dat het zo zal zijn vanaf die dag tot in alle dagen van de aarde.

HOOFDSTUK 2

1 En de engel van de tegenwoordigheid sprak tot Mozes overeenkomstig het woord van de HEER en zei: Schrijf het volledige scheppingsverhaal op, hoe de HEER God in zes dagen al Zijn werken en alles wat Hij geschapen had voltooid heeft, en op de zevende dag de sabbat gehouden heeft en die tot een heilige dag voor alle eeuwen heeft verklaard en die tot een teken voor al Zijn werken heeft aangesteld.
2 Want op de eerste dag schiep Hij de hemelen die boven zijn, de aarde en het water, en alle geesten die voor Hem dienen: de engelen van de tegenwoordigheid, de engelen van de heiliging, de engelen van de geest van het vuur en de engelen van de geest van de winden, de engelen van de geest van de wolken, van de duisternis, van de sneeuw, van de hagel en van de rijp, de engelen van de stemmen, van de donder en van de bliksem, de engelen van de geesten van de kou en van de hitte, van de winter, van de lente, van de herfst en van de zomer, en van alle geesten van zijn schepselen die in de hemel en op de aarde zijn. Hij schiep de afgronden en de duisternis, de avond en de nacht, en het licht, de dageraad en de dag, die Hij heeft voorbereid in de kennis van zijn hart.
3 En toen zagen wij Zijn werken, en prezen Hem, en loofden Hem vanwege al Zijn werken; want zeven grote werken heeft Hij op de eerste dag geschapen.
4 En op de tweede dag schiep Hij het firmament te midden van de wateren, en de wateren werden op die dag verdeeld: de helft steeg op naar boven en de andere helft daalde neer onder het firmament, dat zich in het midden van de hele aarde bevond. En dit was het enige werk dat God op de tweede dag schiep.
5 En op de derde dag gebood Hij dat het water van de hele aarde zou wegtrekken en zich op één plaats zou verzamelen, en dat het droge land tevoorschijn zou komen.
6 En de wateren deden zoals Hij hen bevolen had, en ze trokken zich terug van de aarde naar één plaats buiten dit firmament, en het droge land verscheen.
7 En op die dag schiep Hij voor hen alle zeeën, elk naar hun eigen plaats, en alle rivieren, en de wateren die zich in de bergen en op de hele aarde verzamelden, en alle meren, en alle dauw van de aarde, en het zaad dat gezaaid wordt, en alle uitlopende planten, en vruchtbomen, en bomen van het woud, en de hof van Eden in Eden, en alle planten naar hun soort.
8 Deze vier grote werken schiep God op de derde dag. En op de vierde dag schiep Hij de zon, de maan en de sterren en plaatste ze aan het firmament van de hemel, om licht te geven over de hele aarde, en om te heersen over de dag en de nacht, en om het licht van de duisternis te scheiden.
9 En God stelde de zon aan als een groot teken op de aarde, voor dagen en voor sabbatten en voor maanden en voor feesten en voor jaren en voor sabbatten van jaren en voor jubeljaren en voor alle seizoenen van de jaren.
10 En het scheidt het licht van de duisternis, en het bevordert de voorspoed, zodat alles wat op de aarde ontkiemt en groeit, voorspoedig zal zijn.
11 Deze drie soorten schiep Hij op de vierde dag. En op de vijfde dag schiep Hij grote zeemonsters in de diepte van het water, want dit waren de eerste vleesgeworden dingen die door zijn handen geschapen waren: de vissen en alles wat zich in het water beweegt, en alles wat vliegt, de vogels en al hun soortgenoten.
12 En de zon rees boven hen op om hen voorspoed te schenken, en boven alles wat op de aarde was, alles wat uit de aarde voortkwam, en alle vruchtdragende bomen, en al het leven.
13 Deze drie soorten schiep Hij op de vijfde dag. En op de zesde dag schiep Hij alle dieren van de aarde, al het vee en alles wat zich op de aarde beweegt.
14 En na dit alles schiep Hij de mens, een man en een vrouw schiep Hij hen, en gaf hem heerschappij over alles wat op de aarde is, en in de zeeën, en over alles wat vliegt, en over de dieren en het vee, en over alles wat zich op de aarde beweegt, en over de hele aarde, en over dit alles gaf Hij hem heerschappij.
15 En deze vier soorten schiep Hij op de zesde dag. En er waren in totaal tweeëntwintig soorten.
16 En Hij voltooide al zijn werk op de zesde dag: alles wat in de hemel en op de aarde is, in de zeeën en in de afgronden, in het licht en in de duisternis, en in alles.
17 En Hij gaf ons een groot teken, de sabbatdag, dat wij zes dagen zouden werken, maar de zevende dag, de sabbat, zouden houden en van alle werk zouden onthouden.
18 En alle engelen van de tegenwoordigheid, en alle engelen van de heiliging, deze twee grote groepen – Hij heeft ons geboden de sabbat met Hem te houden in de hemel en op aarde.
19 En Hij zei tot ons: ‘Zie, Ik zal voor Mij een volk uit alle volken afscheiden, en zij zullen de sabbatdag houden. Ik zal hen voor Mij heiligen als Mijn volk en Ik zal hen zegenen. Zoals Ik de sabbatdag voor Mijzelf geheiligd heb

en blijf heiligen, zo zal Ik hen zegenen. Zij zullen Mijn volk zijn en Ik zal hun God zijn.’
20 En Ik heb Jakob uit al mijn nakomelingen gekozen en hem als Mijn eerstgeboren zoon opgeschreven en hem voor eeuwig aan Mijzelf geheiligd. Ik zal hun de sabbatdag leren, zodat zij die dag in ere houden en van alle werk onthouden.
21 En zo stelde Hij daarin een teken, overeenkomstig welke zij de sabbat met ons zouden houden op de zevende dag, om te eten en te drinken en Hem te zegenen die alle dingen geschapen heeft, zoals Hij een volk boven alle volken gezegend en geheiligd heeft, en dat zij de sabbat met ons zouden houden.
22 En Hij liet Zijn bevelen opstijgen als een aangename geur, die Hem alle dagen welgevallig was.
23 Er waren tweeëntwintig mensen van Adam tot Jakob, en er werden tweeëntwintig soorten werk verricht tot de zevende dag; dit is gezegend en heilig; en het vorige is ook gezegend en heilig; en dit dient samen met dat tot heiliging en zegen.
24 En aan hen (Jakob en zijn nakomelingen) werd gegeven dat zij altijd de gezegenden en heiligen zouden zijn van het eerste getuigenis en de eerste wet, zoals Hij de sabbatdag op de zevende dag had geheiligd en gezegend.
25 Hij schiep de hemel en de aarde en alles wat Hij schiep in zes dagen, en God heiligde de zevende dag voor al Zijn werken; daarom gebood Hij dat ieder die op die dag enig werk verricht, zal sterven, en dat ieder die de dag ontheiligt, zeker zal sterven.
26 Daarom gebiedt u de kinderen van Israël deze dag te gedenken, zodat zij hem heilig houden en er geen werk op verrichten en hem niet ontheiligen, want hij is heiliger dan alle andere dagen.
27 Wie deze dag ontheiligt, zal zeker sterven, en wie er ook maar enig werk op verricht, zal zeker voor eeuwig sterven, opdat de kinderen van Israël deze dag in al hun generaties in acht nemen en niet uit het land worden verdreven; want het is een heilige en gezegende dag.
28 En ieder die zich daaraan houdt en de sabbat in acht neemt en van al zijn werk afziet, zal heilig en gezegend zijn gedurende alle dagen, net als wij.
29 Verkondig en zeg aan de kinderen van Israël de wet van deze dag, dat zij daarop de sabbat moeten houden en deze niet mogen verzaken vanwege de dwaling van hun hart; en dat het niet geoorloofd is daarop onfatsoenlijk werk te verrichten, daarop naar eigen goeddunken te handelen, en dat zij daarop niets mogen bereiden om te eten of te drinken, en (dat het niet geoorloofd is) daarop water te putten, of daarop door hun poorten goederen in of uit te voeren die zij niet op de zesde dag in hun woningen hadden klaargemaakt.
30 En men mag op die dag niets van huis tot huis meenemen of binnenbrengen; want die dag is heiliger en gezegender dan welke andere jubeldag dan ook. Op deze dag hielden Wij in de hemel de sabbat, voordat het aan enig mens bekend werd dat Hij op die dag ook op aarde de sabbat moest houden.
31 De Schepper van alle dingen zegende het, maar Hij heiligde niet alle volken en naties om daarop de sabbat te houden, maar alleen Israël: alleen hen stond Hij toe te eten en te drinken en daarop de sabbat te houden op aarde.
32 En de Schepper van alle dingen heeft deze dag gezegend, die Hij geschapen had tot zegen en heiligheid en heerlijkheid boven alle dagen.
33 Deze wet en dit getuigenis werden aan de kinderen van Israël gegeven als een wet voor altijd, voor al hun generaties.

HOOFDSTUK 3

1 En op de zesde dag van de tweede week brachten wij, overeenkomstig het woord van God, alle dieren, al het vee, alle vogels en alles wat zich op de aarde en in het water beweegt, naar hun soort en naar hun type: de dieren op de eerste dag, het vee op de tweede dag, de vogels op de derde dag, al wat zich op de aarde beweegt op de vierde dag en al wat zich in het water beweegt op de vijfde dag.
2 En Adam noemde hen allen bij hun respectievelijke namen, en zoals hij hen noemde, zo heette het ook.
3 En gedurende deze vijf dagen zag Adam al deze dieren, mannelijk en vrouwelijk, van alle soorten die er op aarde waren, maar hij was alleen en vond geen levensgezel.
4 En de Heer zei tegen ons: ‘Het is niet goed dat de mens alleen is; laten wij een hulp voor hem maken.’
5 En de HEER, onze God, liet een diepe slaap over hem komen, en hij sliep. En Hij nam voor de vrouw een rib uit zijn ribben; en deze rib was de oorsprong van de vrouw, uit zijn ribben. En Hij bouwde het vlees op in die plaats, en bouwde de vrouw op.
6 En Hij wekte Adam uit zijn slaap, en toen hij wakker werd, stond hij op de zesde dag op. Hij bracht haar bij zich, herkende haar en zei tegen haar: ‘Dit is nu been van mijn beenderen en vlees van mijn vlees; zij zal mijn vrouw genoemd worden, want zij is van haar man weggenomen.’
7 Daarom zullen man en vrouw één zijn, en daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten, en zij zullen één vlees zijn.
8 In de eerste week werd Adam geschapen, en de rib, zijn vrouw. In de tweede week toonde Hij haar aan hem. Daarom werd het gebod gegeven om in hun onreinheid te blijven, voor een man zeven dagen en voor een vrouw tweemaal zeven dagen.
9 Nadat Adam veertig dagen in het land had doorgebracht waar hij geschapen was, brachten Wij hem naar de hof van Eden om die te bewerken en te onderhouden. Zijn vrouw brachten Wij pas op de tachtigste dag binnen, en daarna ging zij de hof van Eden binnen.
10 En daarom is het gebod op de hemelse tafelen geschreven met betrekking tot de vrouw die baart: ‘Als zij een zoon baart, zal zij zeven dagen in onreinheid blijven, volgens de eerste week van dagen, en drieëndertig dagen zal zij in het bloed van haar reiniging blijven, en zij zal geen geheiligd voorwerp aanraken, noch het heiligdom betreden, totdat zij deze dagen heeft volbracht die (voorgeschreven zijn) voor een zoon.
11 Maar in het geval van een meisje zal zij twee weken in haar onreinheid blijven, overeenkomstig de eerste twee weken, en zesenzestig dagen in het bloed van haar reiniging; in totaal zal het dus tachtig dagen zijn.'
12 En toen zij deze tachtig dagen had volbracht, brachten wij haar naar de hof van Eden, want die is heiliger dan alle andere aarde en elke boom die erin geplant is, is heilig.

13 Daarom werd er voor haar die een jongen of een meisje baart, de wet van die dagen vastgesteld dat zij geen heilige voorwerpen mocht aanraken en het heiligdom niet mocht betreden totdat deze dagen voor de geboorte van de jongen of het meisje voorbij waren.
14 Dit is de wet en het getuigenis dat voor Israël is opgeschreven, opdat zij die alle dagen zouden naleven.
15 En in de eerste week van het eerste jubeljaar [1-7 uur 's ochtends] waren Adam en zijn vrouw zeven jaar lang in de hof van Eden bezig met het bewerken en onderhouden ervan. Wij gaven hem werk en gaven hem de opdracht om alles te doen wat geschikt is voor de landbouw.
16 En hij bewerkte de tuin, terwijl hij naakt was en het niet wist, en hij schaamde zich niet. Hij beschermde de tuin tegen vogels, wilde dieren en vee, en hij plukte de vruchten ervan en at ervan, en hij legde de rest apart voor zichzelf en voor zijn vrouw.
17 En na de voltooiing van de zeven jaar, die hij daar voltooid had, precies zeven jaar, [8 AM] en in de tweede maand, op de zeventiende dag (van de maand), kwam de slang en naderde de vrouw, en de slang zei tegen de vrouw: ‘Heeft God u geboden te zeggen: Gij zult niet eten van elke boom in de tuin?’
18 En zij zei tegen de boom: ‘Van alle vruchten van de bomen in de tuin heeft God tegen ons gezegd: Eet ervan! Maar van de vrucht van de boom die in het midden van de tuin staat, heeft God tegen ons gezegd: Eet er niet van en raak die ook niet aan, anders zult u sterven.’
19 En de slang zei tegen de vrouw: ‘Jullie zullen zeker niet sterven, want God weet dat op de dag dat jullie ervan eten, jullie ogen geopend zullen worden en jullie als goden zullen zijn, en jullie zullen goed en kwaad kennen.
20 En de vrouw zag dat de boom er mooi en aangenaam uitzag en dat de vruchten ervan goed waren om te eten. Daarom nam ze ervan en at ervan.
21 En toen zij haar schaamte eerst met vijgenbladeren had bedekt, gaf zij daarvan aan Adam, en hij at ervan, en zijn ogen werden geopend, en hij zag dat hij naakt was.
22 En hij nam vijgenbladeren, naaide ze aan elkaar en maakte er een schort van om zijn schaamte te bedekken.
23 En God vervloekte de slang en werd voor eeuwig toornig op haar.
24 En Hij werd boos op de vrouw, omdat zij naar de stem van de slang had geluisterd en ervan had gegeten. En Hij zei tegen haar: ‘Ik zal je smart en je pijn zeer vermeerderen; in smart zul je kinderen baren, en je zult tot je man terugkeren, en hij zal over je heersen.’
25 En ook tot Adam zei Hij: ‘Omdat je naar de stem van je vrouw hebt geluisterd en gegeten hebt van de boom waarvan Ik je geboden had dat je er niet van zou eten, zij zij vervloekt omwille van jou: doornen en distels zal zij voor jou voortbrengen, en jij zult je brood eten in het zweet van je gezicht, totdat je terugkeert naar de aarde waaruit je genomen bent; want aarde ben je, en tot aarde zul je terugkeren.’
26 En Hij maakte voor hen kleding van dierenhuiden, kleedde hen ermee en zond hen uit de Hof van Eden.
27 En op die dag waarop Adam uit de Hof van Eden vertrok, bracht hij 's morgens bij zonsopgang een welriekend offer: wierook, galbanum, sacte en specerijen, vanaf de dag waarop hij zijn schande bedekte.
28 En op die dag werd de mond gesloten van alle dieren, van het vee, van de vogels, van alles wat loopt en alles wat beweegt, zodat ze niet meer konden spreken; want ze hadden allemaal met één lip en met één tong met elkaar gesproken.
29 En Hij zond uit de Hof van Eden al het leven dat in de Hof van Eden was, en al het leven werd verspreid naar zijn soort en naar zijn type over de plaatsen die voor hen bestemd waren.
30 En alleen aan Adam gaf Hij (de middelen) om zijn schande over alle dieren en runderen te bedekken.
31 Daarom is het op de hemelse tafelen voorgeschreven voor allen die het oordeel van de wet kennen, dat zij hun schaamte moeten bedekken en zich niet moeten ontbloten zoals de heidenen zich ontbloten.
32 En op de nieuwe maan van de vierde maand verlieten Adam en zijn vrouw de Hof van Eden en vestigden zich in het land Elda, in het land dat zij geschapen hadden.
33 En Adam noemde zijn vrouw Eva.
34 En ze hadden geen zoon tot het eerste jubileum, [8 AM] en daarna kende hij haar.
35 Nu bewerkte hij het land zoals hem was opgedragen in de Hof van Eden.

HOOFDSTUK 4

1 En in de derde week van het tweede jubeljaar [64-70 AM] baarde zij Kaïn, en in de vierde [71-77 AM] baarde zij Abel, en in de vijfde [78-84 AM] baarde zij haar dochter Âwân.
2 En in het eerste (jaar) van het derde jubeljaar [99-105 AM] doodde Kaïn Abel, omdat God het offer van Abel had aanvaard en het offer van Kaïn niet.
3 En hij doodde hem op het veld; en zijn bloed schreeuwde vanuit de aarde naar de hemel, klagend omdat hij hem gedood had.
4 En de HEER bestrafte Kaïn vanwege Abel, omdat hij hem gedood had, en Hij maakte hem tot een vluchteling op aarde vanwege het bloed van zijn broer, en Hij vervloekte hem op aarde.
5 En daarom staat er op de hemelse tafelen geschreven: ‘Vervloekt is hij die zijn naaste verraderlijk slaat, en laat allen die het gezien en gehoord hebben zeggen: Zo zij het; en wie het gezien heeft en het niet gezegd heeft, die zal vervloekt zijn zoals de ander.’
6 Daarom verkondigen wij, wanneer wij voor de Heer onze God verschijnen, al de zonden die begaan zijn in de hemel en op aarde, in het licht en in de duisternis, overal.
7 Adam en zijn vrouw rouwden vier weken lang om Abel, [99-127 AM] en in het vierde jaar, in de vijfde week [130 AM], werden ze weer blij. Adam had opnieuw gemeenschap met zijn vrouw, en zij baarde hem een zoon. Hij noemde hem Seth, want hij zei: ‘God heeft voor ons een tweede nageslacht op aarde verwekt in plaats van Abel, want Kaïn heeft hem gedood.’
8 En in de zesde week [134-40 AM] verwekte hij zijn dochter Azûrâ.
9 En Kaïn nam zijn zuster Âwân tot vrouw, en zij baarde hem Henoch aan het einde van het vierde jubeljaar. [190-196 AM] En in het eerste jaar van de eerste week van het vijfde jubeljaar [197 AM] werden er huizen op de aarde

gebouwd, en Kaïn bouwde een stad en noemde die naar de naam van zijn zoon Henoch.
10 Adam had gemeenschap met Eva, zijn vrouw, en zij baarde nog negen zonen.
11 En in de vijfde week van het vijfde jubileum [225-31 AM] nam Seth Azûrâ, zijn zus, tot vrouw, en in het vierde jaar (van de zesde week) [235 AM] baarde zij hem Enos.
12 Hij begon de naam van de Heer op aarde aan te roepen.
13 En in het zevende jubileumjaar, in de derde week [309-15 AM], nam Enos zijn zuster Nôâm tot vrouw, en zij baarde hem een zoon in het derde jaar van de vijfde week, en hij noemde hem Kenan.
14 En aan het einde van het achtste jubileum [325, 386-3992 AM] nam Kenan zijn zus Mûalêlêth tot vrouw, en zij baarde hem een zoon in het negende jubileum, in de eerste week van het derde jaar van deze week, [395 AM] en hij noemde hem Mahalalel.
15 En in de tweede week van het tiende jubeljaar [449-55 AM] nam Mahalalel Dina tot vrouw, de dochter van Barakiel, de dochter van de broer van zijn vader, en zij baarde hem een zoon in de derde week van het zesde jaar [461 AM], en hij noemde hem Jared, want in zijn dagen waren de engelen van de HEER op de aarde neergedaald, de zogenaamde Wachters, om de mensen te onderwijzen en recht en gerechtigheid op aarde te bewerkstelligen.
16 En in het elfde jubeljaar [512-18 AM] nam Jared een vrouw, Baraka, de dochter van Rasûjâl, een dochter van de broer van zijn vader, in de vierde week van dit jubeljaar [522 AM], en zij baarde hem een zoon in de vijfde week, in het vierde jaar van het jubeljaar, en hij noemde hem Henoch.
17 En hij was de eerste onder de mensen die op aarde geboren zijn die leerde schrijven, kennis verwierf en wijsheid verwierf, en die de tekenen aan de hemel volgens de volgorde van hun maanden in een boek opschreef, zodat de mensen de seizoenen van de jaren zouden kennen volgens de volgorde van hun afzonderlijke maanden.
18 En hij was de eerste die een getuigenis schreef, en hij getuigde aan de mensen, van geslacht tot geslacht, en hij telde de weken van de jubeljaren, en maakte hun de dagen van de jaren bekend, en hij ordende de maanden en telde de sabbatten van de jaren zoals wij die hem hadden bekendgemaakt.
19 En wat was en wat zal zijn, zag hij in een visioen tijdens zijn slaap, zoals het zal gebeuren met de kinderen der mensen, van geslacht tot geslacht, tot de dag des oordeels. Hij zag en begreep alles, schreef zijn getuigenis op en legde die getuigenis op aarde neer voor alle kinderen der mensen en voor al hun geslachten.
20 En in het twaalfde jubeljaar [582-88], in de zevende week daarvan, nam hij een vrouw tot zich, en haar naam was Edna, de dochter van Danel, de dochter van de broer van zijn vader, en in het zesde jaar, in deze week [587 AM], baarde zij hem een zoon, en hij noemde hem Methuselah.
21 En hij verbleef bovendien zes jubeljaren bij de engelen van God, en zij toonden hem alles wat op aarde en in de hemel is, de heerschappij van de zon, en hij schreef alles op.
22 En hij getuigde tegen de Wachters, die gezondigd hadden met de dochters der mensen; want zij waren begonnen zich met de dochters der mensen te verenigen, zodat zij onrein zouden worden, en Henoch getuigde tegen hen allen.
23 En hij werd uit het midden van de mensen weggenomen, en wij brachten hem in majesteit en eer naar de Hof van Eden, en zie, daar schrijft hij het oordeel en de veroordeling van de wereld op, en alle goddeloosheid van de mensen.
24 En daarom bracht God de vloed over het hele land van Eden; want Hij was daar aangesteld als een teken en om te getuigen tegen alle kinderen der mensen, om alle daden van de geslachten te vertellen tot de dag van de veroordeling.
25 En hij brandde het reukwerk van het heiligdom, (ja) zoete specerijen die welgevallig waren voor de HEER op de berg.
26 Want de HEER heeft vier plaatsen op aarde: de Hof van Eden, de berg in het oosten, deze berg waarop u heden bent, de berg Sinaï en de berg Sion, die in de nieuwe schepping geheiligd zullen worden tot heiliging van de aarde; daardoor zal de aarde geheiligd worden van al haar schuld en onreinheid, van geslacht tot geslacht.
27 En in het veertiende jubeljaar [652 AM] nam Methuselah een vrouw, Edna, de dochter van Azrial, de dochter van de broer van zijn vader, in de derde week van het eerste jaar van deze week [701-7 AM], en hij verwekte een zoon en noemde hem Lamech.
28 En in het vijftiende jubeljaar, in de derde week, nam Lamech een vrouw tot zich. Haar naam was Betenos, de dochter van Baraki'il, de dochter van de broer van zijn vader. In die week baarde zij hem een zoon, die hij Noach noemde. Hij zei: ‘Deze zal mij troost bieden in mijn verdriet en al mijn werk, en voor de grond die de HEER vervloekt heeft.’
29 En aan het einde van het negentiende jubeljaar, in de zevende week van het zesde jaar [930 AM] daarvan, stierf Adam, en al zijn zonen begroeven hem in het land dat hij geschapen had, en hij was de eerste die in de aarde begraven werd.
30 Hij miste zeventig jaar van de duizend jaar, want duizend jaar zijn als één dag in het getuigenis van de hemel. Daarom staat er over de boom der kennis geschreven: ‘Op de dag dat gij daarvan eet, zult gij sterven.’ Om die reden heeft hij de jaren van deze dag niet voltooid, want hij stierf tijdens deze dag.
31 Aan het einde van dit jubeljaar werd Kaïn in hetzelfde jaar na hem gedood; want zijn huis stortte op hem in en hij stierf midden in zijn huis, en hij werd gedood door de stenen ervan; want met een steen had hij Abel gedood, en door een steen werd hij gedood in rechtvaardig oordeel.
32 Daarom is het op de hemelse tafelen vastgelegd: 'Met het instrument waarmee iemand zijn naaste doodt, met datzelfde instrument zal hij zelf gedood worden; op dezelfde wijze waarop hij hem verwondde, zo zal hem ook behandeld worden.'
33 En in het vijfentwintigste [1205 AM] jubeljaar nam Noach een vrouw, en haar naam was Emzar, de dochter van Rachel, de dochter van de broer van zijn vader, in het eerste jaar in de vijfde week [1207 AM]. En in het derde jaar daarvan baarde zij hem Sem, in het vijfde jaar daarvan [1209 AM] baarde zij hem Cham, en in het eerste jaar in de zesde week [1212 AM] baarde zij hem Jafet.

HOOFDSTUK 5

1 En het geschiedde, toen de kinderen der mensen zich begonnen te vermenigvuldigen op de aarde en er dochters voor hen geboren werden, dat de engelen van God hen in een bepaald jaar van dit jubeljaar zagen, dat zij er prachtig uitzagen; en zij namen zich vrouwen, allen die zij verkozen, en zij baarden zonen voor hun, en die waren reuzen.
2 En de wetteloosheid nam toe op de aarde, en alle levende wezens verdorvenden hun wegen, zowel mensen als vee en dieren en vogels en alles wat op de aarde loopt – allen verdorven hun wegen en hun gebruiken, en zij begonnen elkaar te verslinden, en de wetteloosheid nam toe op de aarde, en elke gedachte van alle mensen was voortdurend zo kwaad.
3 En God keek naar de aarde, en zie, zij was verdorven, en alle levende wezens hadden haar orde verdorven, en allen die op de aarde waren, hadden allerlei kwaad gedaan voor Zijn ogen.
4 En Hij zei dat Hij de mens en al het leven op de aarde, die Hij geschapen had, zou vernietigen.
5 Maar Noach vond genade in de ogen van de Heer.
6 En Hij was zeer toornig tegen de engelen die Hij op de aarde had gezonden, en Hij gaf het bevel hen uit al hun heerschappij te verdrijven, en Hij gebood ons hen in de diepten van de aarde te binden, en zie, zij zijn gebonden te midden van hen, en worden (afgezonderd) gehouden.
7 En er ging een bevel uit van voor Zijn aangezicht tegen hun zonen uit, dat zij met het zwaard geslagen zouden worden en van onder de hemel weggenomen zouden worden.
8 En Hij zei: 'Mijn Geest zal niet altijd in de mens blijven, want ook zij zijn vlees en hun dagen zullen honderd en twintig jaar zijn.'
9 En Hij zond Zijn zwaard in hun midden, opdat ieder zijn naaste zou doden, en zij begonnen elkaar te doden, totdat zij allen door het zwaard vielen en van de aarde werden weggevaagd.
10 En hun vaderen waren getuigen (van hun vernietiging), en daarna werden zij voor eeuwig in de diepten van de aarde gebonden, tot de dag van de grote veroordeling, wanneer het oordeel voltrokken zal worden over allen die hun wegen en hun werken voor de Heer hebben verdorven.
11 En Hij vernietigde allen van hun plaatsen, en er bleef er geen van hen over die Hij niet oordeelde naar al hun goddeloosheid.
12 En Hij schiep voor al zijn scheppingen een nieuwe en rechtvaardige natuur, zodat zij niet in hun hele wezen voor altijd zouden zondigen, maar ieder naar zijn eigen aard altijd rechtvaardig zouden zijn.
13 En het oordeel over allen is vastgesteld en opgeschreven op de hemelse tafelen in gerechtigheid – ja, (het oordeel over) allen die afwijken van het pad dat voor hen is vastgesteld om te bewandelen; en als zij dat pad niet bewandelen, is het oordeel opgeschreven voor elk schepsel en voor elke soort.
14 En er is niets in de hemel of op aarde, noch in het licht, noch in de duisternis, noch in het dodenrijk, noch in de diepte, noch in de plaats van de duisternis (dat niet geoordeeld wordt); al hun oordelen zijn immers vastgesteld, opgeschreven en gegraveerd.
15 Hij zal allen oordelen: de groten naar hun grootheid, de kleinen naar hun kleinheid, en ieder naar zijn eigen weg.
16 Hij zal geen aanzien des persoons aannemen, noch geschenken aanvaarden, als Hij zegt dat Hij over ieder recht zal spreken. Zelfs als iemand alles wat op aarde is zou geven, zou Hij geen aanzien des persoons aannemen, noch iets van hem aanvaarden, want Hij is een rechtvaardige rechter.
17 En over de kinderen van Israël is geschreven en bepaald: Als zij zich in gerechtigheid tot Hem bekeren, zal Hij al hun overtredingen vergeven en al hun zonden kwijtschelden.
18 Er staat geschreven en vastgesteld dat Hij barmhartigheid zal tonen aan allen die zich eenmaal per jaar van al hun schuld afkeren.
19 En wat betreft al diegenen die vóór de vloed hun wegen en gedachten hadden verdorven, niemand werd aanvaard behalve Noach alleen; want zijn persoon werd aanvaard vanwege zijn zonen, die (God) omwille van hem uit het water van de vloed had gered; want zijn hart was rechtvaardig in al zijn wegen, zoals hem was geboden, en hij was niet afgeweken van iets wat voor hem was vastgesteld.
20 En de HEER zei dat Hij alles wat op de aarde was, zou vernietigen: mensen, vee, wilde dieren, vogels en alles wat zich op de aarde bewoog. En Hij gebood Noach een ark te bouwen, zodat hij zichzelf kon redden van het water van de vloed.
21 En Noach voltooide de ark in alle opzichten zoals Hij hem had opgedragen, in het zevenentwintigste jubeljaar, in de vijfde week van het vijfde jaar (op de nieuwe maan van de eerste maand). [1307 AM]
22 En hij ging erin in het zesde (jaar) [1308 AM], in de tweede maand, op de nieuwe maan van de tweede maand, tot de zestiende; en hij ging erin, en alles wat wij hem hadden gebracht, ging in de ark, en de Heer sloot die van buitenaf op de zeventiende avond.
23 En de HEER opende zeven sluizen van de hemel, en de monden van de bronnen van de grote diepte, zeven monden in aantal.
24 En de sluizen begonnen veertig dagen en veertig nachten lang water uit de hemel te storten, en ook de bronnen van de diepte gaven water, totdat de hele wereld vol water was.
25 En het water steeg boven de aarde: vijftien ellen hoog werd het water, boven alle hoge bergen uit. En de ark werd boven de aarde verheven en dreef over het water.
26 En het water bleef vijf maanden lang, honderdvijftig dagen, op de hele aarde aanwezig.
27 En de ark ging verder en kwam tot rust op de top van Lubar, een van de bergen van Ararat.
28 En (bij de nieuwe maan) in de vierde maand werden de bronnen van de grote diepte gesloten en de sluizen van de hemel tegengehouden; en bij de nieuwe maan van de zevende maand werden alle monden van de afgronden van de aarde geopend, en het water begon neer te dalen in de diepte.

29 En bij de nieuwe maan van de tiende maand werden de bergtoppen zichtbaar, en bij de nieuwe maan van de eerste maand werd de aarde zichtbaar.
30 En in de vijfde week van het zevende jaar [1309 AM] verdween het water van boven de aarde, en op de zeventiende dag van de tweede maand was de aarde droog.
31 En op de zevenentwintigste dag daarvan opende hij de ark en liet daaruit dieren, vee, vogels en alle levende wezens vrij.

HOOFDSTUK 6

1 En op de nieuwe maan van de derde maand verliet hij de ark en bouwde een altaar op die berg.
2 En hij bracht verzoening voor de aarde, en hij nam een geitje en bracht door diens bloed verzoening voor alle schuld van de aarde; want alles wat erop was geweest, was verwoest, behalve degenen die met Noach in de ark waren.
3 En hij legde het vet daarvan op het altaar, en hij nam een os, een geit, een schaap en geitenlammeren, en zout, en een tortelduif, en een duifjong, en legde een brandoffer op het altaar, en goot daarop een offer vermengd met olie, en besprenkelde alles met wijn en wierook, en het deed een heerlijke geur opstijgen, welgevallig voor de Heer.
4 En de HEER rook de heerlijke geur, en Hij sloot een verbond met hem dat er geen vloed meer zou komen om de aarde te verwoesten; dat alle dagen van de aarde – zaaitijd en oogsttijd – nooit zouden ophouden; dat kou en hitte, zomer en winter, dag en nacht hun volgorde niet zouden veranderen en nooit zouden ophouden.
5 ‘En gij, vermeerder u en word talrijk op de aarde, en wees een zegen voor haar. Ik zal ontzag voor u en vrees voor u inboezemen op alles wat op aarde en in de zee is.
6 En zie, Ik heb u alle dieren gegeven, alle gevleugelde dieren, alles wat zich op de aarde voortbeweegt, de vissen in het water, en alles wat tot voedsel dient, zoals de groene kruiden; Ik heb u alles te eten gegeven.
7 Maar vlees, met het leven erin, met het bloed, dat mag gij niet eten; want het leven van al het vlees is in het bloed, opdat uw bloed niet van uw leven geëist wordt. Van ieder mens, van ieder dier zal Ik het bloed van de mens eisen.
8 Wie het bloed van een mens door een mens vergiet, diens bloed zal vergoten worden, want naar het beeld van God schiep Hij de mens.
9 En jullie, vermeerder je en laat je groeien op de aarde.'
10 En Noach en zijn zonen zwoeren dat zij geen bloed zouden eten dat in enig vlees zat, en hij sloot een verbond met de HEER God voor eeuwig, voor alle geslachten op aarde, in deze maand.
11 Daarom heeft Hij tot u gesproken dat u in deze maand op de berg een verbond met de kinderen van Israël zult sluiten onder een eed, en dat u bloed over hen zult sprenkelen vanwege alle woorden van het verbond dat de HEER voor eeuwig met hen heeft gesloten.
12 En dit getuigenis is over u opgeschreven, opdat u het voortdurend in acht neemt, zodat u op geen enkele dag het bloed van dieren, vogels of vee zult eten, gedurende alle dagen van de aarde. En wie het bloed van dieren, van vee of van vogels eet, gedurende alle dagen van de aarde, hij en zijn nakomelingen zullen uit het land worden verdelgd.
13 En beveel de kinderen van Israël dat zij geen bloed eten, zodat hun namen en hun nakomelingen voortdurend voor de Heer, onze God, mogen zijn.
14 Aan deze wet is geen maximum aantal dagen verbonden, want zij geldt voor eeuwig. Zij moeten haar in acht nemen, van geslacht tot geslacht, zodat zij voortdurend met bloed voor u bidden voor het altaar; elke dag, 's morgens en 's avonds, moeten zij voortdurend vergeving voor u vragen bij de Heer, opdat zij haar wet naleven en niet uitgeroeid worden.
15 En Hij gaf Noach en zijn zonen een teken dat er geen nieuwe vloed meer op de aarde zou komen.
16 Hij plaatste Zijn regenboog in de wolk als teken van het eeuwige verbond, dat er niet meer een vloed over de aarde zou komen om haar te vernietigen, voor alle dagen van de aarde.
17 Om deze reden is het bepaald en op de hemelse tafelen geschreven dat zij in deze maand eenmaal per jaar het Wekenfeest moeten vieren, om het verbond elk jaar te vernieuwen.
18 En dit hele feest werd in de hemel gevierd vanaf de dag van de schepping tot de dagen van Noach – zesentwintig jubels en vijf weken van jaren [1309-1659 AM]: en Noach en zijn zonen vierden het zeven jubels en één week van jaren, tot de dag van Noachs dood, en vanaf de dag van Noachs dood schaften zijn zonen het af tot de dagen van Abraham, en zij aten bloed.
19 Maar Abraham hield zich eraan, en Isaak en Jakob en zijn kinderen hielden zich eraan tot in uw tijd, en in uw tijd vergaten de Israëlieten het, totdat u het opnieuw op deze berg vierde.
20 En beveel de kinderen van Israël dit feest in alle generaties te vieren, als een gebod voor hen: één dag per jaar in deze maand zullen zij het feest vieren.
21 Want het is het feest der weken en het feest der eerstelingen; dit feest is tweevoudig en van een dubbele aard; vier het overeenkomstig wat erover geschreven en gegraveerd staat.
22 Want Ik heb in het boek van de eerste wet, in dat wat Ik voor u heb geschreven, geschreven dat u het op de juiste tijd, één dag per jaar, moet vieren. En Ik heb u de offers uitgelegd, opdat de kinderen van Israël het zouden gedenken en vieren, van geslacht tot geslacht, in deze maand, één dag per jaar.
23 En op de nieuwe maan van de eerste maand, en op de nieuwe maan van de vierde maand, en op de nieuwe maan van de zevende maand, en op de nieuwe maan van de tiende maand zijn de gedenkdagen, en de dagen van de seizoenen in de vier delen van het jaar. Deze zijn opgeschreven en vastgelegd als een getuigenis voor eeuwig.
24 En Noach stelde ze voor zichzelf in als feesten voor alle generaties, tot in eeuwigheid, zodat ze daardoor een gedenkteken voor hem zijn geworden.
25 En op de nieuwe maan van de eerste maand werd hem opgedragen een ark voor zichzelf te maken, en op die dag werd de aarde droog en hij opende de ark en zag de aarde.
26 En op de nieuwe maan van de vierde maand werden de monden van de diepten van de afgrond gesloten. En op de nieuwe maan van de zevende maand werden alle monden van de afgronden van de aarde geopend, en het water begon erin af te dalen.

27 En op de nieuwe maan van de tiende maand werden de toppen van de bergen zichtbaar, en Noach was blij.
28 En daarom heeft hij ze voor zichzelf ingesteld als feesten ter nagedachtenis voor altijd, en zo zijn ze ingesteld.
29 En zij plaatsten ze op de hemelse gedenkstenen; ieder had een periode van dertien weken. Van de een op de ander ging hun gedenkteken over, van de eerste op de tweede, van de tweede op de derde en van de derde op de vierde.
30 En alle dagen van het gebod zullen tweeënvijftig weken van dagen zijn, en (die zullen) het hele jaar compleet maken. Zo staat het gegraveerd en vastgelegd op de hemelse tafelen.
31 En men mag dit gebod niet verwaarlozen, niet voor één enkel jaar en niet van jaar tot jaar.
32 En beveel de kinderen van Israël dat zij de jaren in acht nemen volgens deze telling: driehonderdvierenzestig dagen. Deze dagen zullen een volledig jaar vormen, en zij zullen de tijd van de dagen en de feestdagen niet verstoren. Alles zal in hen overeenkomen met hun getuigenis, en zij zullen geen dag overslaan en geen feest verstoren.
33 Maar als zij die verwaarlozen en niet volgens Zijn gebod naleven, dan zullen zij al hun seizoenen verstoren en de jaren uit deze (orde) ontregeld raken, [en zij zullen de seizoenen verstoren en de jaren zullen ontregeld raken] en zij zullen hun verordeningen verwaarlozen.
34 En alle kinderen van Israël zullen het pad van de jaren vergeten en niet meer vinden, en zij zullen de nieuwe maan, de seizoenen en de sabbatten vergeten, en zij zullen de volgorde van de jaren volledig verkeerd kennen.
35 Want Ik weet het, en van nu af aan zal Ik het u bekendmaken, en het is niet mijn eigen verzinsel; want het boek ligt voor Mij geschreven, en op de hemelse tafelen is de indeling van de dagen vastgelegd, opdat zij de feesten van het verbond niet vergeten en niet volgens de feesten van de heidenen gaan wandelen, naar hun dwaling en naar hun onwetendheid.
36 Want er zullen er zeker zijn die de maan observeren – hoe zij de seizoenen verstoort en elk jaar tien dagen te vroeg komt.
37 Daarom zullen er jaren komen waarin zij de orde zullen verstoren en een afschuwelijke dag tot een dag van getuigenis zullen maken, en een onreine dag tot een feestdag. Zij zullen alle dagen verwarren, de heilige met de onreine, en de onreine met de heilige; want zij zullen zich vergissen wat betreft de maanden, de sabbatten, de feesten en de jubeldagen.
38 Daarom gebied en getuig ik u, opdat u hun zult getuigen; want na uw dood zullen uw kinderen hen in beroering brengen, zodat zij het jaar niet langer driehonderdvierenzestig dagen zullen tellen, en daarom zullen zij zich vergissen wat betreft de nieuwe maan, de seizoenen, de sabbatten en de feestdagen, en zij zullen allerlei soorten bloed met allerlei soorten vlees eten.

HOOFDSTUK 7

1 En in de zevende week van het eerste jaar [1317 AM], in dit jubeljaar, plantte Noach wijnstokken op de berg waarop de ark had gerust, genaamd Lubar, een van de Ararat-bergen, en ze droegen vrucht in het vierde jaar [1320 AM]. Hij bewaakte hun vruchten en verzamelde ze in de zevende maand van dit jaar.
2 En hij maakte er wijn van en deed die in een vat, en bewaarde die tot het vijfde jaar, [1321 AM] tot de eerste dag, op de nieuwe maan van de eerste maand.
3 En hij vierde de dag van dit feest met vreugde en bracht een brandoffer aan de HEER: een jonge os en een ram, zeven schapen van elk een jaar oud, en een geitenbokje, om daardoor verzoening te doen voor zichzelf en zijn zonen.
4 En hij bereidde eerst het geitje voor en deed wat van zijn bloed op het vlees dat op het altaar lag dat hij had gemaakt. Al het vet legde hij op het altaar waar hij het brandoffer bracht, en de os, de ram en het schaap, en hij legde al hun vlees op het altaar.
5 En hij legde al hun offergaven, vermengd met olie, daarop. Daarna besprenkelde hij het vuur dat hij daarvoor op het altaar had aangestoken met wijn, en hij legde wierook op het altaar, zodat er een aangename geur opsteeg, die de Heer, zijn God, welgevallig was.
6 En hij verheugde zich en dronk van deze wijn, hij en zijn kinderen met vreugde.
7 Het was avond geworden, en hij ging zijn tent binnen. Dronken geworden ging hij liggen en sliep, en hij lag onbedekt in zijn tent te slapen.
8 En Cham zag zijn vader Noach naakt, en hij ging naar buiten en vertelde het aan zijn twee broers.
9 Sem nam zijn kleed en stond op, hij en Jafet, en zij legden het kleed op hun schouders en liepen achterwaarts om de schande van hun vader te bedekken, en hun gezichten waren naar achteren gericht.
10 Toen Noach uit zijn slaap ontwaakte en alles begreep wat zijn jongste zoon hem had aangedaan, vervloekte hij zijn zoon en zei: ‘Vervloekt zij Kanaän, een slaaf zal hij zijn onder zijn broeders.’
11 En hij zegende Sem en zei: ‘Gezegend zij de HEER, de God van Sem, en Kanaän zal zijn dienaar zijn.
12 God zal Jafet vergroten, en God zal in de woning van Sem wonen, en Kanaän zal zijn dienaar zijn.'
13 Cham wist dat zijn vader zijn jongste zoon vervloekt had, en hij was er ontevreden over. Daarom verliet hij zijn vader, samen met zijn zonen: Kus, Mizraïm, Put en Kanaän.
14 En hij bouwde voor zichzelf een stad en noemde die naar de naam van zijn vrouw Ne'elatama'uk.
15 En Jafet zag het en werd jaloers op zijn broer. Daarom bouwde hij ook een stad voor zichzelf en noemde die naar de naam van zijn vrouw, Adataneses.
16 Sem woonde bij zijn vader Noach en bouwde een stad vlakbij zijn vader op de berg. Ook hij noemde die stad naar de naam van zijn vrouw Sedeqetelebab.
17 En zie, deze drie steden liggen vlakbij de berg Lubar: Sedeqetelebab ligt ten oosten van de berg, Na'eltama'uk ten zuiden ervan en 'Adatan'eses ten westen ervan.
18 En dit zijn de zonen van Sem: Elam, Assur, Arpacshad (deze zoon werd twee jaar na de zondvloed geboren), Lud en Aram.
19 De zonen van Jafet: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshech en Tiras; dit zijn de zonen van Noach.
20 En in het achtentwintigste jubeljaar [1324-1372 AM] begon Noach zijn kleinzonen de verordeningen en geboden op te leggen, en alle wetten die hij kende. Hij spoorde zijn zonen aan om rechtvaardigheid te betrachten, de schande

van hun vlees te bedekken, hun Schepper te zegenen, vader en moeder te eren, hun naaste lief te hebben en hun ziel te behoeden voor ontucht, onreinheid en alle ongerechtigheid.
21 Want door deze drie dingen kwam de zondvloed over de aarde, namelijk door de ontucht waarmee de Wachters, tegen de wet van hun verordeningen in, hoereerden met de dochters van de mensen en zich tot vrouwen namen van allen die zij verkozen; en zij gaven daarmee het begin van de onreinheid.
22 En zij verwekten zonen, de Nafidim, en zij waren allen verschillend, en zij verslonden elkaar. En de reuzen doodden de Nafi, en de Nafi doodden de Eljo, en de Eljo doodden de mensen, en de één de ander.
23 En ieder van hen verkocht zich om onrecht te bedrijven en veel bloed te vergieten, en de aarde raakte vol onrecht.
24 En daarna zondigden zij tegen de dieren en de vogels, en tegen alles wat zich beweegt en loopt op de aarde; en er werd veel bloed vergoten op de aarde, en elke gedachte en elk verlangen van de mensen was voortdurend gericht op ijdelheid en kwaad.
25 En de HEER vernietigde alles van de aardbodem; vanwege de goddeloosheid van hun daden en vanwege het bloed dat zij op aarde hadden vergoten, vernietigde Hij alles.
26 'En wij bleven achter, ik en jullie, mijn zonen, en alles wat met ons de ark was ingegaan. En zie, ik zie jullie werken voor me: jullie wandelen niet in gerechtigheid, want jullie zijn de weg van de verwoesting ingeslagen, jullie scheiden van elkaar en zijn jaloers op elkaar, en jullie leven niet in harmonie met elkaar, mijn zonen, ieder met zijn broer.
27 Want ik zie, en zie, de demonen zijn begonnen met hun verleidingen tegen u en tegen uw kinderen, en nu vrees ik voor u, dat u na mijn dood het bloed van mensen op de aarde zult vergieten, en dat ook u van de aardbodem zult worden weggevaagd.
28 Want ieder die mensenbloed vergiet en ieder die het bloed van een dier eet, zal allen van de aarde worden weggevaagd.
29 En er zal niemand overblijven die bloed eet of het bloed van een mens op de aarde vergiet, noch zal er voor hem enig nageslacht of nakomelingen onder de hemel overblijven; want zij zullen naar het dodenrijk gaan, en naar de plaats van veroordeling zullen zij afdalen, en in de duisternis van de diepte zullen zij allen door een gewelddadige dood worden weggevoerd.
30 Er mag geen bloed op u zichtbaar zijn van al het bloed dat u hebt vergoten, van alle dagen waarop u dieren, vee of vliegende dieren op de aarde hebt gedood. Doe een goede daad voor uw ziel door datgene te bedekken wat op de aarde is vergoten.
31 En gij zult niet zijn zoals hij die met bloed eet, maar hoedt uzelf ervoor dat niemand voor uw ogen bloed eet; bedek het bloed, want zo is mij geboden te getuigen tegenover u en uw kinderen, tezamen met alle vlees.
32 En laat niet toe dat de ziel met het vlees wordt verteerd, opdat uw bloed, dat uw leven is, niet door iemand die het op de aarde vergiet, opgeëist wordt.
33 Want de aarde zal niet rein zijn van het bloed dat op haar vergoten is; want (alleen) door het bloed van hem die het vergoten heeft, zal de aarde gereinigd worden in alle generaties.
34 En nu, mijn kinderen, luister: oefen recht en gerechtigheid uit, opdat gij geplant zult worden in gerechtigheid over de hele aarde, en uw glorie verhoogd zal worden voor mijn God, die mij gered heeft uit de wateren van de vloed.
35 En zie, jullie zullen eropuit trekken en steden voor jezelf bouwen, en daarin alle planten planten die op de aarde groeien, en bovendien alle vruchtbomen.
36 Gedurende drie jaar zal de vrucht van alles wat gegeten wordt niet geoogst worden; en in het vierde jaar zal de vrucht als heilig beschouwd worden [en men zal de eerstelingen offeren], aanvaardbaar voor de Allerhoogste God, die de hemel en de aarde en alle dingen geschapen heeft. Laat men de eerstelingen van de wijn en de olie in overvloed offeren op het altaar van de Heer, die ze ontvangt; en wat overblijft, laat de dienaren van het huis van de Heer eten voor het altaar dat het ontvangt.
37 En in het vijfde jaar moet u de oogst vrijgeven, zodat u dat op een rechtvaardige en oprechte manier doet. Dan zult u rechtvaardig zijn en zal alles wat u zaait voorspoedig zijn.
38 Want zo gaf Henoch, de vader van uw vader, bevelen aan Methuselah, zijn zoon, en Methuselah aan Lamech, zijn zoon, en Lamech gaf mij bevelen voor alles wat zijn vaders hem hadden bevolen.
39 En ik zal jullie ook een gebod geven, mijn zonen, zoals Henoch zijn zoon een gebod gaf in de eerste jubeljaren: terwijl hij nog leefde, de zevende in zijn generatie, gaf hij een gebod en getuigde hij aan zijn zoon en aan de zonen van zijn zoon tot de dag van zijn dood.'

HOOFDSTUK 8

1 In het negenentwintigste jubileumjaar, in de eerste week [1373 AM], aan het begin daarvan, nam Arpachshad een vrouw tot zich, en haar naam was Rasu'eja, de dochter van Susan, de dochter van Elam, en zij baarde hem een zoon in het derde jaar, in deze week [1375 AM], en hij noemde hem Kainam.
2 De zoon groeide op, en zijn vader leerde hem schrijven. Hij ging op zoek naar een plek waar hij een stad voor zichzelf kon stichten.
3 En hij vond een schrift dat vroegere generaties in de rots hadden gebeiteld, en hij las wat daarop stond, en hij schreef het over en zondigde daardoor; want het bevatte de leer van de Wachters, overeenkomstig welke zij de tekenen van de zon, de maan en de sterren in alle hemeltekenen plachten te observeren.
4 En hij schreef het op en zei er niets over; want hij was bang om er met Noach over te praten, uit vrees dat die boos op hem zou worden.
5 En in het dertigste jubeljaar [1429 AM], in de tweede week van het eerste jaar, nam hij een vrouw tot zich, en haar naam was Melka, de dochter van Madai, de zoon van Jafet. En in het vierde jaar [1432 AM] verwekte hij een zoon, die hij Sjela noemde, want hij zei: ‘Voorwaar, ik ben gezonden.’
6 [En in het vierde jaar werd hij geboren], en Shelah groeide op en nam een vrouw tot zich, en haar naam was Mu'ak, de dochter van Kesed, de broer van zijn vader, in

het eenendertigste jubeljaar, in de vijfde week, in het eerste jaar [1499 AM] daarvan.
7 En zij baarde hem een zoon in het vijfde jaar [1503 AM], en hij noemde hem Eber; en hij nam een vrouw, en haar naam was Azûrâd, de dochter van Nebrod, in het tweeëndertigste jubeljaar, in de zevende week, in het derde jaar [1564 AM].
8 En in het zesde jaar [1567 AM] baarde zij hem een zoon, en hij noemde hem Peleg; want in de dagen dat hij geboren werd, begonnen de kinderen van Noach de aarde onder elkaar te verdelen: daarom noemde hij hem Peleg.
9 En ze verdeelden het in het geheim onder elkaar en vertelden het aan Noach.
10 En het geschiedde aan het begin van het drieëndertigste jubeljaar [1569 AM] dat zij de aarde in drieën verdeelden, voor Sem, Cham en Jafet, overeenkomstig de erfenis van ieder, in het eerste jaar, in de eerste week, toen een van ons die gezonden was, bij hen was.
11 En hij riep zijn zonen, en zij kwamen naar hem toe, zij en hun kinderen, en hij verdeelde de aarde in percelen, die zijn drie zonen in bezit zouden nemen. En zij staken hun handen uit en namen het schrift uit de boezem van Noach, hun vader.
12 En er werd op de geschriften vermeld dat Sem het midden van de aarde als erfdeel zou ontvangen, voor zichzelf en voor zijn zonen tot in alle generaties van eeuwigheid, vanuit het midden van het Rafagebergte, vanaf de monding van de rivier Tina. Zijn deel strekt zich uit naar het westen, door het midden van deze rivier, tot aan het water van de afgrond, waaruit deze rivier ontspringt en zijn water in de zee Meat stort, en deze rivier stroomt in de grote zee. Al wat naar het noorden ligt, behoort aan Jafet, en al wat naar het zuiden ligt, behoort aan Sem.
13 En het strekt zich uit tot aan Karaso: dit bevindt zich in de boezem van de tong die naar het zuiden gericht is.
14 Zijn deel strekt zich uit langs de grote zee, in een rechte lijn tot aan de westkant van de tong die naar het zuiden gericht is; want deze zee wordt de tong van de Egyptische Zee genoemd.
15 En van hieruit buigt hij af naar het zuiden, naar de monding van de grote zee, naar de oevers van zijn wateren, en hij strekt zich uit naar het westen tot Afra, en hij strekt zich uit tot hij de wateren van de rivier Gihon bereikt, en ten zuiden van de wateren van Gihon, tot aan de oevers van deze rivier.
16 En het strekt zich uit naar het oosten, tot het de Hof van Eden bereikt, ten zuiden daarvan, [naar het zuiden] en vanuit het oosten van het hele land van Eden en van het hele oosten buigt het zich af naar het oosten en gaat verder tot het de oostkant van de berg Rafa bereikt, en het daalt af naar de oever van de monding van de rivier Tina.
17 Dit deel werd door loting toegewezen aan Sem en zijn zonen, opdat zij het voor eeuwig in bezit zouden hebben, tot in alle generaties.
18 Noach verheugde zich erover dat dit deel voor Sem en zijn zonen was uitgekomen, en hij herinnerde zich alles wat hij met zijn mond in profetie had gesproken; want hij had gezegd: ‘Gezegend zij de HEER, de God van Sem, en moge de HEER wonen in de woning van Sem.’
19 En hij wist dat de Hof van Eden het allerheiligste is, de woonplaats van de HEER, en de berg Sinaï het midden van de woestijn, en de berg Sion het middelpunt van de aarde; deze drie werden als heilige plaatsen tegenover elkaar geschapen.
20 En hij prees de God der goden, die het woord van de Heer in zijn mond had gelegd, en de Heer voor eeuwig.
21 En hij wist dat Sem en zijn zonen een gezegend deel en een zegen was toegekomen, tot in alle generaties en eeuwigheid: het hele land Eden en het hele land van de Rode Zee, en het hele land van het oosten en India, en aan de Rode Zee en de bergen daarvan, en het hele land Basan, en het hele land Libanon en de eilanden van Kaftur, en alle bergen van Sanir en Amana, en de bergen van Assyr in het noorden, en het hele land van Elam, Assyr, Babel, Susan en Ma'edai, en alle bergen van Ararat, en het hele gebied aan de overkant van de zee, dat zich uitstrekt voorbij de bergen van Assyr in het noorden, een gezegend en ruim land, en alles wat daarin is, is zeer goed.
22 En voor Cham kwam het tweede deel, voorbij de Gihon, naar het zuiden, rechts van de Hof van Eden, en het strekt zich uit naar het zuiden en het strekt zich uit tot alle vuurbergen, en het strekt zich uit naar het westen tot de zee van Atel en het strekt zich uit naar het westen tot het de zee van Ma'uk bereikt - die zee waarin alles wat niet vernietigd wordt, neerdaalt.
23 En het stroomt verder naar het noorden, tot aan de grenzen van Gadir, en het stroomt verder naar de kust van de wateren van de zee, naar de wateren van de grote zee, tot het de rivier Gihon nadert, en het stroomt langs de rivier Gihon tot het de rechteroever van Eden bereikt.
24 En dit is het land dat voor Cham bestemd was als het deel dat hij voor altijd in bezit zou hebben, voor zichzelf en voor zijn zonen, tot in al hun generaties, tot in eeuwigheid.
25 En het derde deel van het gebied van Jafet strekte zich uit voorbij de rivier Tina, ten noorden van de uitstroom ervan, en het strekte zich uit in noordoostelijke richting tot het hele gebied van Gog en tot al het land ten oosten daarvan.
26 En het strekt zich uit naar het noorden, tot aan de bergen van Qelt in het noorden, en naar de zee van Ma'uk, en het gaat ten oosten van Gadir tot aan het gebied van de wateren van de zee.
27 En het strekt zich uit tot het de westkant van Fara nadert en het keert terug naar Aferag, en het strekt zich oostwaarts uit tot de wateren van de zee van Meat.
28 En het strekt zich uit tot het gebied van de rivier de Tina in noordoostelijke richting, tot het de grens van haar wateren nadert bij de berg Rafa, en het buigt dan af naar het noorden.
29 Dit is het land dat Jafet en zijn zonen als erfdeel toegewezen kregen, dat hij voor zichzelf en zijn zonen zou bezitten, voor al hun generaties tot in eeuwigheid: vijf grote eilanden en een groot land in het noorden.
30 Maar het is koud, en het land van Cham is heet, en het land van Sem is noch heet noch koud, maar het is een mengeling van kou en hitte.

HOOFDSTUK 9

1 En Cham verdeelde het onder zijn zonen, en het eerste deel kwam ten oosten van Kus, ten westen daarvan ten zuiden van Mizraïm, ten westen daarvan ten westen van

Put, en ten westen daarvan [en ten westen daarvan] aan de zee ten westen van Kanaän.

2 Sem verdeelde het gebied onder zijn zonen, en het eerste deel was voor Cham en zijn zonen, ten oosten van de rivier de Tigris, tot aan de oostkust, het hele land India, en de Rode Zee aan de kust, en de wateren van Dedan, en alle bergen van Mebri en Ela, en heel het land Susan, en alles wat aan de kant van Pharnak ligt tot aan de Rode Zee en de rivier Tina.

3 En voor Asshur kwam het tweede deel, het hele land van Asshur en Nineve en Sinear tot aan de grens van India, en het loopt langs de rivier omhoog en omzoomt deze.

4 En aan Arpachshad werd het derde deel toegewezen, het hele land van het gebied van de Chaldeeën ten oosten van de Eufraat, grenzend aan de Rode Zee, en alle wateren van de woestijn vlakbij de zeetong die uitkijkt op Egypte, het hele land van Libanon en Sanir en Amana tot aan de grens van de Eufraat.

5 En aan Aram werd het vierde deel toegewezen, het gehele land van Mesopotamië tussen de Tigris en de Eufraat, ten noorden van de Chaldeeën, tot aan de grens van het gebergte van Asshur en het land Arara.

6 En het vijfde deel werd aan Lud toegewezen, de bergen van Asshur en alles wat daarbij hoorde, tot aan de Grote Zee en tot aan het oosten van Asshur, zijn broer.

7 En Jafet verdeelde ook het land dat hem geërfd was onder zijn zonen.

8 Het eerste deel kwam voor Gomer uit in het oosten, van de noordzijde tot aan de rivier Tina; en in het noorden kwam voor Magog het hele binnenste deel van het noorden uit, tot aan de zee van Me'at.

9 En Madai ontving als zijn deel het gebied dat hij zou bezitten, van het westen van zijn twee broers tot aan de eilanden en de kusten van de eilanden.

10 En voor Javan kwam het vierde deel uit, elk eiland en de eilanden die aan de grens van Lud liggen.

11 En voor Tubal kwam het vijfde deel voort in het midden van de tong, dat zich uitstrekt tot aan de grens van het deel van Lud, tot aan de tweede tong, tot aan het gebied voorbij de tweede tong, tot aan de derde tong.

12 En voor Meshech kwam het zesde deel uit, het hele gebied voorbij de derde taal, tot aan het oosten van Gadir.

13 En voor Tiras kwam het zevende deel tevoorschijn, vier grote eilanden midden in de zee, die tot aan het deel van Ham reiken [en de eilanden van Kamaturi werden door loting toegewezen aan de zonen van Arpachshad als zijn erfdeel].

14 Zo verdeelden de zonen van Noach hun bezittingen onder hun zonen in de aanwezigheid van hun vader Noach, en hij legde hen allen een eed af en sprak een vloek uit over ieder die trachtte het deel te bemachtigen dat hem niet door het lot was toebedeeld.

15 En zij allen zeiden: ‘Zo zij het, zo zij het,’ voor henzelf en hun zonen, voor altijd, van geslacht tot geslacht, tot de dag des oordeels, waarop de HEER God hen zal oordelen met een zwaard en met vuur vanwege al hun onreine goddeloosheid en dwalingen, waarmee zij de aarde hebben vervuld met overtreding, onreinheid, ontucht en zonde.

HOOFDSTUK 10

1 En in de derde week van dit jubeljaar begonnen de onreine demonen de kinderen van de zonen van Noach te misleiden, hen tot dwaling te brengen en hen te vernietigen.

2 De zonen van Noach kwamen naar hun vader Noach en vertelden hem over de demonen die zijn kleinkinderen misleidden, verblindden en doodden.

3 En hij bad tot de HEER, zijn God, en zei: ‘God van de geesten van alle mensen, die mij barmhartigheid hebt bewezen en mij en mijn zonen hebt gered van de wateren van de vloed, en mij niet hebt laten omkomen zoals U de zonen van het verderf hebt laten omkomen; want Uw genade is groot geweest jegens mij, en groot is Uw barmhartigheid voor mijn ziel. Laat Uw genade oprijzen over mijn zonen, en laat geen boze geesten over hen heersen, opdat zij hen niet van de aarde zouden wegvagen.’

4 Maar zegen mij en mijn zonen, opdat wij mogen toenemen en ons vermenigvuldigen en de aarde mogen vullen.

5 En U weet hoe Uw Wachters, de voorvaders van deze geesten, in mijn tijd hebben gehandeld. Wat deze levende geesten betreft, sluit ze op en houd ze vast in de plaats van veroordeling, zodat ze geen verderf brengen over de zonen van Uw dienaar, mijn God; want deze zijn kwaadaardig en geschapen om te vernietigen.

6 En laat hen geen macht hebben over de geesten van de levenden, want U alleen kunt over hen heersen. En laat hen van nu af aan en tot in eeuwigheid geen macht hebben over de kinderen der rechtvaardigen.

7 En de Heer, onze God, gebood ons allen te binden.

8 En de voornaamste van de geesten, Mastêmâ, kwam en zei: ‘Heer, Schepper, laat sommigen van hen voor Mij blijven, en laat hen naar Mijn stem luisteren en alles doen wat Ik hun zeg; want als sommigen van hen niet voor Mij overblijven, zal Ik niet in staat zijn de macht van Mijn wil op de mensen uit te oefenen; want zij zijn tot verderf en misleiding voor Mijn oordeel, want groot is de goddeloosheid van de mensen.’

9 En Hij zei: 'Laat het tiende deel van hen voor Hem blijven, en laat het negende deel afdalen naar de plaats van veroordeling.'

10 En Hij gaf één van ons de opdracht om Noach alle geneeswijzen te leren; want Hij wist dat zij niet oprecht zouden wandelen en niet naar rechtvaardigheid zouden streven.

11 En wij hebben gedaan overeenkomstig al Zijn woorden: alle boosaardige, kwaadaardige mensen hebben wij gevangengezet op de plaats van veroordeling, en een tiende deel hebben wij overgelaten, opdat zij onderworpen zouden zijn aan Satan op aarde.

12 En wij hebben Noach alle geneesmiddelen voor hun ziekten uitgelegd, evenals de verleidingen waarmee ze te maken hadden, en hoe hij hen kon genezen met kruiden van de aarde.

13 En Noach schreef alles op in een boek, zoals wij hem hadden opgedragen, betreffende alle soorten medicijnen. Zo werden de boze geesten ervan weerhouden de zonen van Noach kwaad te doen.

14 En hij gaf alles wat hij geschreven had aan Sem, zijn oudste zoon; want hij had hem meer lief dan al zijn zonen.

15 En Noach sliep in bij zijn voorvaderen en werd begraven op de berg Lubar in het land Ararat.

16 Negenhonderdvijftig jaar voltooide hij in zijn leven, negentien jubilea en twee weken en vijf jaar. [1659 AM]
17 En tijdens zijn leven op aarde overtrof hij alle mensen, behalve Henoch, vanwege de rechtvaardigheid waarin hij volmaakt was. Want Henochs ambt was ingesteld als een getuigenis voor de geslachten van de wereld, zodat hij alle daden van geslacht tot geslacht zou vertellen, tot de dag des oordeels.
18 En in het drieëndertigste jubeljaar, in het eerste jaar, in de tweede week, nam Peleg een vrouw tot zich, Lomna, de dochter van Sinaï, en zij baarde hem een zoon in het vierde jaar van deze week, en hij noemde hem Reu; want hij zei: ‘Zie, de mensen zijn slecht geworden door hun goddeloze voornemen om voor zichzelf een stad en een toren te bouwen in het land Sinaï.’
19 Want zij verlieten het land Ararat en trokken oostwaarts naar Sinear; want in zijn dagen bouwden zij de stad en de toren en zeiden: ‘Kom, laten wij daardoor opstijgen naar de hemel.’
20 En ze begonnen te bouwen, en in de vierde week maakten ze bakstenen met vuur. Deze bakstenen dienden hen als stenen, en de klei waarmee ze de bakstenen aan elkaar cementeerden, was asfalt afkomstig uit de zee en uit de waterbronnen in het land Sinear.
21 En zij bouwden het: drieënveertig jaar [1645-1688 AM] waren zij bezig met de bouw ervan; de breedte was 203 stenen, en de hoogte (van een steen) was een derde van een steen; de hoogte bedroeg 5433 ellen en 2 handpalmen, en (de lengte van één muur was) dertien stadiën (en van de andere dertig stadiën).
22 En de HEER, onze God, zei tot ons: Zie, zij zijn één volk, en zij beginnen dit te doen, en nu zal niets hun meer worden onthouden. Kom, laten wij afdalen en hun taal verwarren, zodat zij elkaars spraak niet meer verstaan en zij verspreid raken over steden en volken, en zij tot de dag des oordeels geen eensgezindheid meer zullen hebben.
23 En de Heer daalde neer, en wij daalden met hem neer om de stad en de toren te zien die de mensen hadden gebouwd.
24 En hij verwarde hun taal, zodat ze elkaar niet meer verstonden. Daarop hielden ze op met het bouwen van de stad en de toren.
25 Daarom wordt het hele land Sinear Babel genoemd, omdat de HEER daar alle talen van de mensen verwarde, en van daaruit werden ze verspreid over hun steden, ieder naar zijn eigen taal en zijn eigen volk.
26 En de HEER zond een machtige wind tegen de toren en wierp hem omver op de aarde. En zie, hij stond tussen Asshur en Babylon in het land Sinear, en men noemde hem 'Omvergeworpen'.
27 In de vierde week van het eerste jaar [1688 AM], aan het begin daarvan, in het vierendertigste jubeljaar, werden zij uit het land Shinar verdreven.
28 En Cham en zijn zonen gingen naar het land dat hem was toegewezen, dat hij als zijn deel had verworven in het land in het zuiden.
29 En Kanaän zag het land Libanon tot aan de rivier van Egypte, dat het zeer goed was, en hij ging niet naar het land van zijn erfdeel in het westen (dat wil zeggen naar) de zee, maar hij bleef in het land Libanon wonen, ten oosten en ten westen van de grens van de Jordaan en van de grens van de zee.
30 En Cham, zijn vader, en Koest en Mizraïm, zijn broers, zeiden tegen hem: ‘U hebt zich gevestigd in een land dat niet van u is en dat ons niet door het lot is toegewezen. Doe dat niet, want als u dat doet, zullen u en uw zonen in dat land ten onder gaan en vervloekt worden door opstand. Want door opstand hebt u zich daar gevestigd, en door opstand zullen uw kinderen ten onder gaan, en u zult voor eeuwig worden uitgeroeid.’
31 Verblijf niet in de woning van Sem, want Sem en zijn zonen hadden die woning volgens hun lot gekregen.
32 Vervloekt zijt gij, en vervloekt zult gij zijn boven alle zonen van Noach, door de vloek waarmee wij onszelf gebonden hebben door een eed in de aanwezigheid van de heilige rechter en in de aanwezigheid van Noach, onze vader.'
33 Maar hij luisterde niet naar hen en bleef in het land Libanon wonen, van Hamath tot aan de grens met Egypte, hij en zijn zonen, tot op de dag van vandaag.
34 En daarom wordt dat land Kanaän genoemd.
35 En Jafet en zijn zonen trokken naar de zee en vestigden zich in het land dat hun was toegewezen. Toen Madai het land aan de zee zag, beviel het hem niet. Hij vroeg Ham, Assyrië en Arpacshad, de broer van zijn vrouw, om een deel van het land. Hij bleef tot op de dag van vandaag in het land Medië wonen, vlakbij de broer van zijn vrouw.
36 En hij noemde zijn woonplaats en de woonplaats van zijn zonen Medië, naar de naam van hun vader Madai.

HOOFDSTUK 11

1 En in het vijfendertigste jubileum, in de derde week van het eerste jaar [1681 AM] daarvan, nam Reu een vrouw tot zich, en haar naam was 'Ôrâ, de dochter van 'Ûr, de zoon van Kesed, en zij baarde hem een zoon, en hij noemde hem Sêrôh, in het zevende jaar van deze week in dit jubileum. [1687 AM]
2 En de zonen van Noach begonnen oorlog tegen elkaar te voeren, elkaar gevangen te nemen en te doden, en het bloed van mensen op de aarde te vergieten, en bloed te eten, en sterke steden, muren en torens te bouwen, en individuen (begonnen) zichzelf boven de natie te verheffen, en de beginselen van koninkrijken te stichten, en oorlog te voeren, volk tegen volk, natie tegen natie, en stad tegen stad, en allen (begonnen) kwaad te doen, en wapens te verwerven, en hun zonen oorlog te leren, en zij begonnen steden te veroveren en mannelijke en vrouwelijke slaven te verkopen.
3 En 'Ûr, de zoon van Kesed, bouwde de stad 'Ara der Chaldeeën en noemde haar naar zijn eigen naam en de naam van zijn vader. En zij maakten voor zichzelf gegoten beelden en aanbaden ieder het afgodsbeeld dat zij voor zichzelf hadden gemaakt. En zij begonnen gesneden beelden en onreine nabootsingen te maken, en boze geesten hielpen hen en verleidden hen tot overtreding en onreinheid.
4 En de vorst Mastêmâ spande zich in om dit alles te bewerkstelligen, en hij zond andere geesten uit, die onder zijn gezag stonden, om allerlei kwaad en zonde te bedrijven, en allerlei overtredingen te begaan, om te

verderven en te vernietigen, en om bloed op de aarde te vergieten.
5 Daarom noemde hij Sêrôh Serug, want iedereen die zich tot allerlei zonden en overtredingen wendde.
6 En hij groeide op en woonde in Ur der Chaldeeën, vlakbij de vader van de moeder van zijn vrouw, en hij aanbad afgoden, en hij nam een vrouw tot zich in het zesendertigste jubeljaar, in de vijfde week van het eerste jaar daarvan, [1744 AM] en haar naam was Melka, de dochter van Kaber, de dochter van de broer van zijn vader.
7 En zij baarde hem Nahor, in het eerste jaar van deze week, en hij groeide op en woonde in Ur der Chaldeeën, en zijn vader leerde hem de Chaldeeuwse geneeskundige beginselen om te voorspellen en te zien wat de tekenen aan de hemel waren.
8 En in het zevenendertigste jubileum, in de zesde week van het eerste jaar daarvan, [1800 AM] nam hij een vrouw tot zich, en haar naam was Ijaska, de dochter van Nestag van de Chaldeeën.
9 En zij baarde hem Terah in het zevende jaar van deze week. [1806 AM]
10 En de vorst Mastêmâ zond raven en vogels uit om het zaad dat in het land gezaaid was te verslinden, om het land te verwoesten en de kinderen der mensen van hun arbeid te beroven. Voordat ze het zaad konden ploegen, pikten de raven het al van de oppervlakte van de grond.
11 En daarom noemde hij hem Terah, omdat de raven en de vogels hen tot armoede brachten en hun zaad verslonden.
12 En de jaren werden onvruchtbaar, door de vogels, en zij aten al het fruit van de bomen op. Het kostte hen veel moeite om in hun dagen nog iets van al het fruit van de aarde te behouden.
13 En in dit negenendertigste jubileumjaar, in de tweede week van het eerste jaar, [1870 AM] nam Terach een vrouw tot zich, en haar naam was Edna, de dochter van Abram, de dochter van de zus van zijn vader. En in het zevende jaar van deze week [1876 AM] baarde zij hem een zoon, en hij noemde hem Abram, naar de naam van de vader van zijn moeder;
14 Want hij was gestorven voordat zijn dochter een zoon had gekregen.
15 En het kind begon de dwalingen van de aarde te begrijpen, dat allen afdwaalden naar afgodsbeelden en naar onreinheid, en zijn vader leerde hem schrijven, en hij was twee weken oud, [1890 AM] en hij scheidde zich af van zijn vader, opdat hij niet met hem afgoden zou aanbidden.
16 En hij begon te bidden tot de Schepper van alle dingen, dat Hij hem zou behoeden voor de dwalingen van de mensen, en dat zijn deel niet zou vervallen tot dwaling, onreinheid en verdorvenheid.
17 En de tijd van het zaaien was aangebroken, de tijd om het zaad op het land te zaaien. En allen trokken eropuit om hun zaad te beschermen tegen de raven. Abram ging met hen mee, en het kind was een jongen van veertien jaar.
18 En een zwerm raven kwam om het zaad te verslinden, en Abram snelde hen tegemoet voordat ze op de grond landden, en riep hen toe: ‘Daal niet af, keer terug naar de plaats waar jullie vandaan komen,’ en ze keerden terug.
19 En hij zorgde ervoor dat de zwermen raven die dag zeventig keer terugkeerden, en van alle raven in het hele land waar Abram was, heeft er zich geen enkele meer gevestigd.
20En allen die met hem waren in het hele land zagen hem roepen, en alle raven keerden terug, en zijn naam werd groot in het hele land der Chaldeeën.
21 En dit jaar kwamen allen die wilden zaaien naar hem toe, en hij ging met hen mee tot de zaaitijd voorbij was. En zij zaaiden hun land in, en dat jaar brachten zij genoeg graan mee naar huis om te eten en verzadigd te raken.
22 En in het eerste jaar van de vijfde week [1891 AM] onderwees Abram degenen die werktuigen voor ossen maakten, de houtbewerkers, en zij maakten een vat boven de grond, tegenover het frame van de ploeg, om het zaad erin te doen. En het zaad viel daaruit op de ploegschaar en werd in de aarde verborgen, en zij waren niet langer bang voor de raven.
23 En op deze wijze maakten zij (vaten) boven de grond op alle spanten van de ploegen, en zij zaaiden en bewerkten al het land, zoals Abram hun had geboden, en zij waren niet langer bang voor de vogels.

HOOFDSTUK 12

1 En het geschiedde in de zesde week van het zevende jaar [1904 AM] dat Abram tegen Terach, zijn vader, zei: 'Vader!'
2 En hij zei: ‘Zie, hier ben ik, mijn zoon.’ En hij zei:
'Welke hulp of voordeel hebben wij van die afgoden die u aanbidt?'
En voor wie buigt u zich neer?
3 Want er is geen geest in hen.
Want het zijn stomme vormen, een misleiding van het hart.
Aanbid ze niet:
4 Aanbid de God van de hemel,
Wie zorgt ervoor dat de regen en de dauw op de aarde neerdalen?
En doet alles op aarde,
En Hij heeft alles geschapen door Zijn woord.
En al het leven komt van voor Zijn aangezicht.
5 Waarom aanbidden jullie dingen die geen geest in zich hebben?
Want ze zijn het werk van (mensen)handen.
En op jullie schouders dragen jullie ze.
En jullie krijgen geen hulp van hen.
Maar ze zijn een grote bron van schaamte voor degenen die ze maken.
En een misleiding van het hart voor hen die hen aanbidden:
Aanbid ze niet.'
6 Zijn vader zei tegen hem: ‘Ook ik weet het, mijn zoon, maar wat moet ik doen met een volk dat mij voor zich heeft laten dienen?’
7 En als ik hun de waarheid vertel, zullen ze mij doden, want hun ziel kleeft aan hen om hen te aanbidden en te eren.
8 'Zwijg, mijn zoon, opdat zij je niet doden.' Deze woorden sprak hij tot zijn twee broers, en zij werden boos op hem, waarop hij zweeg.
9 En in het veertigste jubileumjaar, in de tweede week van het zevende jaar daarvan, [1925 AM] nam Abram een vrouw tot zich, en haar naam was Sarai, de dochter van zijn vader, en zij werd zijn vrouw.

10 En Haran, zijn broer, nam in het derde jaar van de derde week [1928 AM] een vrouw tot zich, en zij baarde hem in het zevende jaar van deze week [1932 AM] een zoon, en hij noemde hem Lot.
11 En Nahor, zijn broer, nam een vrouw tot vrouw.
12 En in het zestigste jaar van Abrams leven, dat wil zeggen in de vierde week van het vierde jaar, stond Abram 's nachts op en verbrandde het huis van de afgoden, en hij verbrandde alles wat in het huis was, en niemand wist het.
13 En ze stonden 's nachts op en probeerden hun goden te redden uit het vuur.
14 En Haran haastte zich om hen te redden, maar het vuur laaide op en hij werd verbrand in het vuur. Hij stierf in Ur der Chaldeeën, voor de ogen van zijn vader Terach, en ze begroeven hem in Ur der Chaldeeën.
15 En Terach trok weg uit Ur der Chaldeeën, hij en zijn zonen, naar het land Libanon en naar het land Kanaän. Hij woonde in het land Haran, en Abram woonde twee jaar lang bij zijn vader Terach in Haran.
16 En in de zesde week van het vijfde jaar daarvan [1951 AM] bleef Abram de hele nacht wakker op de nieuwe maan van de zevende maand om de sterren te observeren, van de avond tot de ochtend, om te zien wat het karakter van het jaar zou zijn met betrekking tot de regenval, en hij zat alleen te observeren.
17 Toen kwam er een stem in zijn hart, en hij zei: Alle tekenen van de sterren, en de tekenen van de maan en van de zon, zijn in de hand van de HEER. Waarom zou ik ze dan nog onderzoeken?
18 Als Hij wil, laat Hij het regenen, 's morgens en 's avonds;
En als Hij dat wenst, houdt Hij het achter.
En alles is in zijn hand.'
19 En hij bad die nacht en zei:
'Mijn God, de Allerhoogste God, U alleen bent mijn God,
En U en Uw heerschappij heb Ik uitverkoren.
En U hebt alle dingen geschapen.
En alles wat het werk van uw handen is.
20 Bevrijd mij uit de handen van boze geesten die heerschappij hebben over de gedachten in de harten van de mensen.
En laat hen mij niet van U afleiden, mijn God.
En versterk mij en mijn nageslacht voor eeuwig.
'Opdat wij vanaf nu en tot in alle eeuwigheid niet afdwalen.'
21 En hij zei: 'Moet ik terugkeren naar Ur der Chaldeeën, die mijn aangezicht zoeken, opdat ik tot hen terugkeer, of moet ik hier blijven? Laat het rechte pad voor U voorspoedig zijn in de handen van Uw dienaar, opdat hij het volbrengt en opdat ik niet in de bedrieglijkheid van mijn hart wandel, o mijn God.'
22 En hij hield op met spreken en bidden, en zie, het woord van de HEER werd door mij tot hem gezonden, zeggende: 'Trek uit uw land, uit uw familie en uit het huis van uw vader naar het land dat Ik u zal wijzen, en Ik zal u tot een groot en talrijk volk maken.
23 En Ik zal u zegenen.
En Ik zal uw naam groot maken.
En gij zult gezegend worden op aarde.
En in U zullen alle families der aarde gezegend worden.
En ik zal hen zegenen die u zegenen.
En vervloek hen die jou vervloeken.
24 En Ik zal uw God zijn, en die van uw zoon, en die van uw kleinzoon, en die van al uw nakomelingen. Wees niet bevreesd, want van nu af aan tot in alle geslachten der aarde ben Ik uw God.'
25 En de HEER God zei: 'Open zijn mond en zijn oren, opdat hij hoort en spreekt met zijn mond, in de taal die geopenbaard is', want die taal was uit de monden van alle mensen weggebleven vanaf de dag van de val (van Babel).
26 En Ik opende zijn mond, zijn oren en zijn lippen, en Ik begon met hem te spreken in het Hebreeuws, in de taal van de schepping.
27 En hij nam de boeken van zijn voorvaderen, die in het Hebreeuws geschreven waren, en hij schreef ze over. Vanaf dat moment begon hij ze te bestuderen, en ik maakte hem bekend wat hij niet kon begrijpen, en hij bestudeerde ze gedurende de zes regenmaanden.
28 En het geschiedde in het zevende jaar van de zesde week [1953 AM] dat hij tot zijn vader sprak en hem meedeelde dat hij Haran zou verlaten om naar het land Kanaän te gaan, het te bekijken en daarna naar hem terug te keren.
29 En Terach, zijn vader, zei tegen hem: Ga in vrede.
Moge de eeuwige God uw pad rechtmaken.
En de Heer zij met u en behoede u voor al het kwaad.
En moge u genade, barmhartigheid en gunst ontvangen voor hen die u zien.
En moge geen enkel kind der mensen macht over u hebben om u kwaad te doen;
Ga in vrede.
30 En als u een land ziet dat u welgevallig is om in te wonen, sta dan op en neem mij mee naar u toe, en neem Lot, de zoon van Haran, uw broer, met u mee als uw eigen zoon. De HEER zij met u.
31 En je broer Nahor, blijf bij mij tot je in vrede terugkeert, en dan gaan we allemaal samen met jou.'

HOOFDSTUK 13

1 En Abram vertrok uit Haran en nam Sarai, zijn vrouw, en Lot, de zoon van zijn broer Haran, mee naar het land Kanaän. Hij kwam in Assur en ging verder naar Sichem, waar hij bij een hoge eik ging wonen.
2 En hij zag, en zie, het land was zeer aangenaam vanaf de ingang van Hamath tot aan de hoge eik.
3 En de HEER zei tegen hem: 'Aan jou en aan je nakomelingen zal Ik dit land geven.'
4 En hij bouwde daar een altaar en bracht daarop een brandoffer aan de Heer, die aan hem verschenen was.
5 En hij trok vandaar naar de berg ... Bethel in het westen en Ai in het oosten, en sloeg daar zijn tent op.
6 En hij zag, en zie, het land was zeer uitgestrekt en vruchtbaar, en er groeide van alles op: wijnstokken, vijgenbomen, granaatappelbomen, eiken, steeneiken, terpentijnbomen, olijfbomen, ceders, cipressen, dadelpalmen en alle andere bomen van het veld. En er was water op de bergen.
7 En hij prees de Heer die hem uit Ur der Chaldeeën had geleid en hem naar dit land had gebracht.
8 En het geschiedde in het eerste jaar, in de zevende week, op de nieuwe maan van de eerste maand, [19:54 AM] dat

hij een altaar op deze berg bouwde en de naam van de Heer aanriep: ‘U, de eeuwige God, bent mijn God.’
9 En hij bracht op het altaar een brandoffer aan de HEER, opdat Hij met hem zou zijn en hem niet zou verlaten, alle dagen van zijn leven.
10 En hij vertrok daarvandaan en ging naar het zuiden. Hij kwam in Hebron, dat in die tijd gebouwd was. Hij woonde daar twee jaar en ging toen naar het land in het zuiden, naar Bealoth, waar een hongersnood heerste.
11 En Abram ging in het derde jaar van de week naar Egypte, en hij verbleef daar vijf jaar, totdat zijn vrouw van hem werd weggerukt.
12 Tanais in Egypte werd in die tijd gebouwd, zeven jaar na Hebron.
13 En het geschiedde, toen de farao Sarai, de vrouw van Abram, gevangennam, dat de HEER de farao en zijn huis met zware plagen trof vanwege Sarai, de vrouw van Abram.
14 En Abram was zeer roemrijk vanwege zijn bezittingen aan schapen, runderen, ezels, paarden, kamelen, knechten en dienstmaagden, en buitengewoon veel zilver en goud. Ook Lot, de zoon van zijn broer, was rijk.
15 En de farao gaf Sarai, de vrouw van Abram, terug en liet hem uit het land Egypte vertrekken. Hij ging terug naar de plaats waar hij in het begin zijn tent had opgeslagen, naar de plaats van het altaar, met Ai in het oosten en Bethel in het westen, en hij prees de Heer, zijn God, die hem in vrede had teruggebracht.
16 En het geschiedde in het eenenveertigste jubeljaar, in het derde jaar van de eerste week, [1963 AM] dat hij naar deze plaats terugkeerde en daar een brandoffer bracht, en de naam van de HEER aanriep en zei: ‘U, de allerhoogste God, bent mijn God tot in eeuwigheid.’
17 En in het vierde jaar van deze week [1964 AM] verliet Lot hem, en Lot woonde in Sodom, en de mannen van Sodom waren zeer zondig.
18 En het deed hem pijn in zijn hart dat de zoon van zijn broer hem had verlaten, want hij had geen kinderen.
19 In dat jaar, toen Lot gevangen werd genomen, zei de Heer tegen Abram, nadat Lot van hem was weggegaan, in het vierde jaar van deze week: ‘Sla je ogen op van de plaats waar je woont, naar het noorden en het zuiden, en naar het westen en het oosten.
20 Al het land dat u ziet, zal Ik aan u en aan uw nageslacht voor eeuwig geven. Ik zal uw nageslacht talrijk maken als het zand van de zee; al zou een mens het stof van de aarde kunnen tellen, uw nageslacht zal niet geteld worden.
21 Sta op, trek door het land, van de ene kant naar de andere, en zie het geheel; want aan uw nageslacht zal Ik het geven.' En Abram ging naar Hebron en bleef daar wonen.
22 En in dat jaar kwamen Chedorlaomer, de koning van Elam, en Amraphel, de koning van Sinear, en Arioch, de koning van Sellasar, en Tergal, de koning der volken, en zij doodden de koning van Gomorra, en de koning van Sodom vluchtte, en velen vielen door wonden in het dal van Siddim, bij de Zoutzee.
23 En zij namen Sodom, Adam en Zeboïm gevangen, en ook Lot, de zoon van Abrams broer, en al zijn bezittingen, en zij trokken naar Dan.
24 En iemand die was ontsnapt, kwam naar Abram toe en vertelde hem dat de zoon van zijn broer gevangen was genomen. Daarop bewapende Abram zijn huisbedienden...
25 ... voor Abram en zijn nakomelingen, een tiende van de eerstelingen voor de HEER, en de HEER stelde het als een eeuwigdurende verordening vast dat zij het zouden geven aan de priesters die voor Hem gediend hadden, opdat zij het voor altijd zouden bezitten.
26 Aan deze wet is geen termijn verbonden, want Hij heeft deze voor alle geslachten tot in eeuwigheid vastgesteld, dat zij de HEER een tiende deel van alles zouden geven: van het zaad, van de wijn, van de olie, van het vee en van de schapen.
27 En Hij gaf het aan Zijn priesters om te eten en te drinken in Zijn bijzijn.
28 Toen kwam de koning van Sodom naar hem toe, boog zich voor hem neer en zei: ‘O onze Heer Abram, geef ons de zielen die u hebt gered, maar de buit mag u zelf houden.’
29 En Abram zei tegen hem: ‘Ik hef mijn handen op tot de Allerhoogste God, dat ik niets van u zal nemen, van een draadje tot een schoenveter, opdat u niet zult zeggen: Ik heb Abram rijk gemaakt.’ Behalve wat de jongemannen gegeten hebben en het deel van de mannen die met mij meegingen – Aner, Eschol en Mamre. Zij zullen hun deel krijgen.’

HOOFDSTUK 14

1 Na deze dingen, in het vierde jaar van deze week, op de nieuwe maan van de derde maand, kwam het woord van de Heer tot Abram in een droom, zeggende: ‘Wees niet bevreesd, Abram; Ik ben uw beschermer en uw beloning zal zeer groot zijn.’
2 En hij zei: ‘Heer, Heer, wat zult U mij geven, nu ik kinderloos heenga? De zoon van Maseq, de zoon van mijn dienstmaagd, is Dammasek Eliezer; hij zal mijn erfgenaam zijn, en U hebt mij geen nageslacht gegeven.’
3 En hij zei tot hem: ‘Deze (man) zal niet uw erfgenaam zijn, maar iemand die uit uw eigen binnenste voortkomt; hij zal uw erfgenaam zijn.’
4 En Hij leidde hem naar buiten en zei tegen hem: ‘Kijk naar de hemel en tel de sterren, als je ze kunt tellen.’
5 En hij keek naar de hemel en zag de sterren. En Hij zei tot hem: ‘Zo talrijk zal uw nageslacht zijn.’
6 En hij geloofde in de Heer, en dat werd hem tot gerechtigheid gerekend.
7 En Hij zei tot hem: ‘Ik ben de HEER, die u uit Ur der Chaldeeën heeft geleid om u het land der Kanaänieten te geven, zodat u het voor altijd in bezit kunt nemen; en Ik zal uw God zijn, en die van uw nageslacht.’
8 En hij zei: ‘Heer, Heer, hoe zal ik weten dat ik het zal erven?’
9 En Hij zei tegen hem: ‘Neem voor Mij een driejarige koe, een driejarige geit, een driejarig schaap, een tortelduif en een duif.’
10 En hij nam dit alles midden in de maand mee en vestigde zich bij de eik van Mamre, die vlakbij Hebron ligt.
11 En hij bouwde daar een altaar en offerde al deze dieren; en hij goot hun bloed op het altaar, en verdeelde ze in het midden en legde ze tegenover elkaar neer; maar de vogels verdeelde hij niet.
12 En er kwamen vogels op de stukken neer, maar Abram joeg ze weg en stond niet toe dat de vogels ze aanraakten.

13 En het geschiedde, toen de zon was ondergegaan, dat Abram in extase raakte, en zie, een grote duisternis overviel hem, en er werd tot Abram gezegd: ‘Weet zeker dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land dat niet van hen is, en dat men hen tot slavernij zal brengen en hen vierhonderd jaar lang zal verdrukken.
14 En ook het volk aan wie zij in slavernij onderworpen zullen zijn, zal Ik oordelen; en daarna zullen zij daaruit met veel bezittingen uittreden.
15 En gij zult in vrede tot uw voorvaderen gaan en op hoge leeftijd begraven worden.
16 Maar in de vierde generatie zullen zij hierheen terugkeren, want de ongerechtigheid van de Amorieten is nog niet vol.'
17 En hij ontwaakte uit zijn slaap, en hij stond op, en de zon was ondergegaan; en er was een vlam, en zie! een oven rookte, en een vlam van vuur ging tussen de stukken door.
18 En op die dag sloot de HEER een verbond met Abram en zei: ‘Aan uw nakomelingen zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat, de Kenieten, de Kenizzieten, de Kadmonieten, de Perizzieten, de Refaïeten, de Phakorieten, de Hivieten, de Amorieten, de Kanaänieten, de Girgashieten en de Jebusieten.
19 De dag ging voorbij en Abram offerde de stukken vlees, de vogels, de vruchtenoffers en de drankoffers, maar het vuur verteerde ze.
20 En op die dag sloten wij een verbond met Abram, zoals wij in die maand ook een verbond met Noach hadden gesloten; en Abram vernieuwde het feest en de verordening voor zichzelf voor altijd.
21 Abram verheugde zich en vertelde dit alles aan zijn vrouw Sarai. Hij geloofde dat hij kinderen zou krijgen, maar zij baarde geen kinderen.
22 Sarai raadde haar man Abram aan en zei tegen hem: ‘Ga naar Hagar, mijn Egyptische dienstmaagd; misschien zal ik door haar nageslacht voor u verwekken.’
23 Abram luisterde naar de stem van Sarai, zijn vrouw, en zei tegen haar: ‘Doe (zo).’ En Sarai nam Hagar, haar dienstmaagd, de Egyptische, en gaf haar aan Abram, haar man, tot vrouw.
24 En hij ging bij haar in, en zij werd zwanger en baarde hem een zoon, en hij noemde hem Ismaël, in het vijfde jaar van deze week [1965 AM]; en dit was het zesentachtigste jaar in het leven van Abram.

HOOFDSTUK 15

1 En in het vijfde jaar van de vierde week van dit jubileum, [1979 AM] in de derde maand, midden in de maand, vierde Abram het feest van de eerstelingen van de graanoogst.
2 En hij bracht nieuwe offers op het altaar, de eerstelingen van de oogst, aan de HEER: een jonge koe, een geit en een schaap als brandoffer aan de HEER; hun vruchtenoffers en hun drankoffers bracht hij op het altaar met wierook.
3 En de HEER verscheen aan Abram en zei tegen hem: ‘Ik ben God de Almachtige; bewijs jezelf aan Mij en wees volmaakt.
4 En Ik zal een verbond sluiten tussen Mij en u, en Ik zal u zeer talrijk maken.'
5 En Abram viel op zijn gezicht neer, en God sprak tot hem en zei:
6 Zie, mijn verordening is bij u.
En gij zult de vader van vele volken zijn.
7 En uw naam zal voortaan Abram zijn.
Maar uw naam zal van nu af aan, tot in eeuwigheid, Abraham zijn.
Want Ik heb u tot vader van vele volken gemaakt.
8 En Ik zal u zeer groot maken.
En Ik zal jullie tot volken maken.
En uit u zullen koningen voortkomen.
9 En Ik zal Mijn verbond bevestigen tussen Mij en jou, en met jouw nageslacht na jou, tot in alle geslachten, als een eeuwig verbond, zodat Ik een God voor jou en voor jouw nageslacht na jou zal zijn.
10 <En Ik zal aan jou en aan je nageslacht het land geven waar je als vreemdeling hebt gewoond, het land Kanaän, zodat je het voor altijd in bezit zult hebben; Ik zal hun God zijn.'
11 En de HEER zei tegen Abraham: ‘En wat jou betreft, houd je aan mijn verbond, jij en je nakomelingen na jou. Besnijd ieder mannelijk geslacht en besnijd ook de voorhuid. Dat zal een teken zijn van een eeuwig verbond tussen Mij en jou.’
12 En op de achtste dag moet u het kind besnijden, ieder mannelijk geslacht, zowel degenen die in het huis geboren zijn als degenen die u met geld van een vreemdeling hebt gekocht, die u hebt verworven en die niet van uw eigen bloed is.
13 Hij die in uw huis geboren wordt, zal zeker besneden worden, en ook zij die u met geld gekocht hebt, zullen besneden worden. Mijn verbond zal in uw vlees zijn als een eeuwige verordening.
14 En de onbesneden man, die niet op de achtste dag besneden wordt in het vlees van zijn voorhuid, die zal van zijn volk worden afgesneden, want hij heeft Mijn verbond verbroken.'
15 En God zei tegen Abraham: ‘Wat betreft Sarai, uw vrouw, zij zal niet langer Sarai heten, maar Sara zal haar naam zijn.
16 En Ik zal haar zegenen en u een zoon bij haar schenken; Ik zal hem zegenen, en hij zal een volk worden, en koningen van volken zullen uit hem voortkomen.'
17 Abraham viel op zijn gezicht neer en verheugde zich, en zei in zijn hart: ‘Zal hem, die honderd jaar oud is, een zoon geboren worden? Zal Sara, die negentig jaar oud is, een kind baren?’
18 Abraham zei tegen God: ‘Och, dat Ismaël toch voor U zou leven!’
19 En God zei: ‘Ja, ook Sara zal u een zoon baren, en u zult hem Isaak noemen. Ik zal een verbond met hem sluiten, een eeuwig verbond, en ook voor zijn nageslacht na hem.
20 En wat Ismaël betreft, Ik heb U gehoord, en zie, Ik zal hem zegenen en hem groot maken en hem zeer talrijk maken, en hij zal twaalf vorsten verwekken, en Ik zal hem tot een groot volk maken.
21 Maar Ik zal een verbond sluiten met Isaak, die Sara u zal baren, in deze dagen, in het volgende jaar.'
22 En Hij hield op met hem te spreken, en God ging van Abraham weg.

23 Abraham deed zoals God hem had gezegd, en hij nam Ismaël, zijn zoon, en allen die in zijn huis geboren waren en die hij met zijn geld had gekocht, alle mannelijke leden van zijn huis, en besneed hun voorhuid.
24 En op diezelfde dag werd Abraham besneden, en alle mannen van zijn huis, <en ook degenen die in het huis geboren waren>, en allen die hij met geld had gekocht van de kinderen van de vreemdeling, werden met hem besneden.
25 Deze wet geldt voor alle generaties, tot in eeuwigheid, en er is geen sprake van het overslaan van een dag van de acht dagen; want het is een eeuwige verordening, vastgesteld en opgeschreven op de hemelse tafelen.
26 En ieder die geboren wordt en wiens voorhuid niet op de achtste dag besneden is, behoort niet tot de kinderen van het verbond dat de HEER met Abraham sloot, maar tot de kinderen van de verwoesting. Bovendien is er op hem geen enkel teken dat hij van de HEER is, maar hij is voorbestemd om vernietigd en gedood te worden van de aarde, en om uitgeroeid te worden, want hij heeft het verbond met de HEER, onze God, verbroken.
27 Want alle engelen van de tegenwoordigheid en alle engelen van de heiliging zijn zo geschapen vanaf de dag van hun schepping, en voor de engelen van de tegenwoordigheid en de engelen van de heiliging heeft Hij Israël geheiligd, opdat zij bij Hem en bij Zijn heilige engelen zouden zijn.
28 En beveel de kinderen van Israël en laat hen het teken van dit verbond in acht nemen, van geslacht tot geslacht, als een eeuwige verordening, en zij zullen niet uit het land worden verdreven.
29 Want dit gebod is vastgesteld als een verbond, opdat alle kinderen van Israël het voor altijd zouden naleven.
30 Want Ismaël en zijn zonen en zijn broers en Esau heeft de HEER niet tot Zich laten naderen, en Hij heeft hen niet uitgekozen omdat zij kinderen van Abraham zijn, omdat Hij hen kende, maar Hij heeft Israël uitgekozen om Zijn volk te zijn.
31 En Hij heiligde het en verzamelde het uit alle mensen; want er zijn vele volken en vele naties, en allen behoren Hem toe, en over allen heeft Hij geesten aangesteld om hen van Hem af te leiden.
32 Maar Hij heeft geen engel of geest over Israël aangesteld, want Hij alleen is hun heerser. Hij zal hen beschermen en hen ter beschikking stellen door middel van Zijn engelen en Geesten, en door middel van al Zijn machten, opdat Hij hen zal beschermen en zegenen, en opdat zij van Hem zullen zijn en Hij van hen, van nu af aan tot in eeuwigheid.
33 En nu maak ik u bekend dat de kinderen van Israël deze verordening niet zullen naleven en hun zonen niet zullen besnijden volgens deze wet; want in het vlees van hun besnijdenis zullen zij deze besnijdenis van hun zonen nalaten, en allen, zonen van Beliar, zullen hun zonen onbesneden laten zoals ze geboren zijn.
34 En er zal grote toorn van de HEER komen over de kinderen van Israël, omdat zij Zijn verbond hebben verlaten en van Zijn woord zijn afgeweken, en omdat zij God hebben getergd en gelasterd, doordat zij de voorschriften van deze wet niet naleven. Want zij hebben hun leden behandeld als de heidenen, zodat zij uit het land verdreven en uitgeroeid zullen worden. En er zal hun geen vergeving meer worden verleend voor al de zonde van deze eeuwige dwaling.

HOOFDSTUK 16

1 En op de nieuwe maan van de vierde maand verschenen wij aan Abraham bij de eik van Mamre, en wij spraken met hem en wij kondigden hem aan dat hij een zoon zou krijgen van Sara, zijn vrouw.
2 Sara lachte, want ze hoorde dat wij deze woorden met Abraham hadden gesproken en dat wij haar hadden berispt. Daarop werd ze bang en ontkende ze dat ze om die woorden had gelachen.
3 En wij vertelden haar de naam van haar zoon, zoals zijn naam is vastgelegd en geschreven in de hemelse tabletten (d.w.z. Isaak).
4 En dat zij, wanneer wij op een vastgestelde tijd bij haar terugkeerden, zwanger zou zijn van een zoon.
5 En in deze maand voltrok de HEER zijn oordeel over Sodom, Gomorra, Zeboïm en het hele gebied rond de Jordaan. Hij verbrandde hen met vuur en zwavel en vernietigde hen tot op de dag van vandaag, zoals Ik u al hun werken heb bekendgemaakt: dat zij goddeloos en zeer zondig zijn, dat zij zichzelf onrein maken en ontucht plegen in hun vlees en onreinheid bedrijven op de aarde.
6 En op dezelfde wijze zal God oordeel vellen over de plaatsen waar zij hebben gehandeld naar de onreinheid van de inwoners van Sodom, zoals het oordeel over Sodom.
7 Maar Lot hebben wij gered, want God dacht aan Abraham en leidde hem weg uit het midden van de chaos.
8 En hij en zijn dochters begingen een zonde op aarde, zoals er sinds de dagen van Adam tot aan zijn tijd nog nooit op aarde was geweest; want de man had gemeenschap met zijn dochters.
9 En zie, het was geboden en gegraveerd met betrekking tot al zijn nakomelingen, op de hemelse tabletten, om hen te verwijderen en uit te roeien, en om over hen een oordeel te vellen zoals het oordeel over Sodom, en om op de dag van de veroordeling geen nakomeling van de mens op aarde achter te laten.
10 In deze maand verliet Abraham Hebron en ging wonen in het gebergte van Gerar, tussen Kadesh en Shur.
11 En midden in de vijfde maand vertrok hij daarvandaan en vestigde zich bij de Bron van de Eed.
12 En midden in de zesde maand bezocht de Heer Sara en deed met haar zoals Hij had gezegd, en zij werd zwanger.
13 En zij baarde een zoon in de derde maand, en midden in de maand, op het tijdstip waarover de HEER tot Abraham had gesproken, op het feest van de eerstelingen van de oogst, werd Isaak geboren.
14 En Abraham besneed zijn zoon op de achtste dag; hij was de eerste die besneden werd volgens het verbond dat voor eeuwig is vastgesteld.
15 En in het zesde jaar van de vierde week kwamen wij bij Abraham, bij de Bron van de Eed, en wij verschenen aan hem [zoals wij Sara hadden beloofd dat wij naar haar zouden terugkeren, en zij zou een zoon ontvangen.
16 En wij keerden terug in de zevende maand en vonden Sara zwanger voor ons. Wij zegenden hem en maakten hem alles bekend wat er over hem was besloten: dat hij niet

zou sterven voordat hij nog zes zonen zou verwekken en hen zou zien voordat hij stierf, maar dat zijn naam en nageslacht Isaak zouden zijn.
17 En dat al het nageslacht van zijn zonen heidenen zouden zijn en tot de heidenen gerekend zouden worden; maar uit de zonen van Isaak zou er één een heilig nageslacht worden, en niet tot de heidenen gerekend worden.
18 Want hij zou het deel van de Allerhoogste worden, en al zijn nakomelingen zouden in Gods bezit komen, zodat het voor de HEER een volk zou zijn, een bezit boven alle volken, en dat het een koninkrijk zou worden met priesters en een heilige natie.
19 En wij gingen heen en vertelden Sara alles wat wij hem hadden gezegd, en zij beiden verheugden zich met grote vreugde.
20 En hij bouwde daar een altaar voor de Heer, die hem had bevrijd en die hem vreugde gaf in het land waar hij verbleef. En hij vierde zeven dagen lang een feest van vreugde in deze maand, vlakbij het altaar dat hij bij de Bron van de Eed had gebouwd.
21 En hij bouwde tenten voor zichzelf en voor zijn dienaren tijdens dit feest, en hij was de eerste die het Loofhuttenfeest op aarde vierde.
22 En gedurende deze zeven dagen bracht hij elke dag een brandoffer aan de Heer op het altaar: twee runderen, twee rammen, zeven schapen en één bok, als zondoffer, om zo verzoening te doen voor zichzelf en voor zijn nakomelingen.
23 En als dankoffer bracht hij zeven rammen, zeven geitenbokjes, zeven schapen en zeven bokken, met hun vruchtenoffers en hun drankoffers; en hij verbrandde al het vet daarvan op het altaar, een uitverkoren offer voor de HEER, tot een welriekende geur.
24 's Morgens en 's avonds verbrandde hij geurige stoffen: wierook, galbanum, stackte, nardus, mirre, specerijen en costum; al deze zeven offerde hij, fijngemalen en in gelijke delen gemengd, zuiver.
25 En hij vierde dit feest zeven dagen lang, en hij verheugde zich met heel zijn hart en met heel zijn ziel, hij en allen die in zijn huis waren, en er was geen vreemdeling bij hem, noch iemand die onbesneden was.
26 En hij loofde zijn Schepper, die hem in zijn geslacht had geschapen, want Hij had hem geschapen naar Zijn welbehagen; want Hij wist en begreep dat uit hem de plant van gerechtigheid zou voortkomen voor alle eeuwen, en uit hem een heilig zaad, zodat het zou worden zoals Hem die alle dingen had gemaakt.
27 En hij zegende en verheugde zich, en hij noemde dit feest het feest van de Heer, een vreugde die de Allerhoogste God welgevallig is.
28 En wij hebben hem voor eeuwig geprezen, en al zijn nakomelingen na hem, in alle geslachten van de aarde, omdat hij dit feest op de juiste tijd heeft gevierd, overeenkomstig het getuigenis van de hemelse stenen tafelen.
29 Om deze reden is het op de hemelse tafelen betreffende Israël vastgelegd dat zij het Loofhuttenfeest zeven dagen lang met vreugde zullen vieren in de zevende maand, op een wijze die de HEER welgevallig is – een wet die elk jaar voor al hun generaties zal gelden.
30 En hieraan is geen maximum aantal dagen verbonden; want het is voor Israël voor eeuwig vastgesteld dat zij het moeten vieren en in hutten moeten wonen, en kransen op hun hoofd moeten dragen, en takken met bladeren en wilgentakken uit de beek moeten nemen.
31 Abraham nam takken van palmbomen en vruchten van mooie bomen, en ging elke dag zeven keer per dag 's morgens rond het altaar met de takken, en prees en dankte zijn God voor alles met vreugde.

HOOFDSTUK 17

1 En in het eerste jaar van de vijfde week werd Isaak gespeend in dit jubeljaar, [1982 AM] en Abraham richtte een groot feestmaal aan in de derde maand, op de dag dat zijn zoon Isaak gespeend werd.
2 En Ismaël, de zoon van Hagar, de Egyptische, stond voor Abraham, zijn vader, in zijn plaats, en Abraham verheugde zich en prees God omdat hij zijn zonen had gezien en niet kinderloos was gestorven.
3 En hij herinnerde zich de woorden die Hij tot hem gesproken had op de dag waarop Lot van Hem was weggegaan, en hij verheugde zich omdat de HEER hem nageslacht op aarde had gegeven om de aarde te beërven, en hij zegende met heel zijn mond de Schepper van alle dingen.
4 Sara zag Ismaël spelen en dansen, en Abraham zich verheugen. Ze werd jaloers op Ismaël en zei tegen Abraham: 'Verjaag deze slavin en haar zoon, want de zoon van deze slavin zal geen erfgenaam zijn met mijn zoon Isaak.'
5 En het was Abraham een grote schande, vanwege zijn dienstmaagd en vanwege zijn zoon, dat hij hen van zich wegstuurde.
6 En God zei tegen Abraham: ‘Laat het u niet zwaar vallen vanwege het kind en vanwege de slavin; luister naar alles wat Sara tegen u gezegd heeft en doe ernaar, want in Isaak zal uw naam en uw nageslacht genoemd worden.’
7 Maar wat de zoon van deze slavin betreft, die zal Ik tot een groot volk maken, omdat hij van uw geslacht is.'
8 Abraham stond 's morgens vroeg op, nam brood en een fles water, legde die op de schouders van Hagar en het kind, en stuurde haar weg.
9 En zij vertrok en zwierf rond in de woestijn van Beerseba, en het water in de fles raakte op, en het kind kreeg dorst en kon niet verder, en viel neer.
10 Zijn moeder nam hem en legde hem onder een olijfboom neer. Ze ging tegenover hem zitten, op een boogschot afstand, want ze zei: ‘Laat ik de dood van mijn kind niet zien,’ en terwijl ze daar zat, huilde ze.
11 En een engel van God, een van de heiligen, zei tegen haar: ‘Waarom ween je, Hagar? Sta op, neem het kind en houd het in je hand, want God heeft je stem gehoord en het kind gezien.’
12 En ze opende haar ogen en zag een waterput. Ze ging ernaartoe, vulde haar fles met water en gaf haar kind te drinken. Daarna stond ze op en ging naar de woestijn van Paran.
13 En het kind groeide op en werd een boogschutter, en God was met hem, en zijn moeder nam voor hem een vrouw uit de dochters van Egypte.

14 En zij baarde hem een zoon, en hij noemde hem Nebaioth; want zij zei: ‘De HEER was mij nabij toen ik Hem aanriep.’
15 En het geschiedde in de zevende week van het eerste jaar daarvan, [2003 AM] in de eerste maand van dit jubeljaar, op de twaalfde van deze maand, dat er stemmen in de hemel klonken over Abraham, dat hij trouw was gebleven in alles wat Hij hem had gezegd, dat hij de HEER liefhad en dat hij in elke verdrukking trouw was gebleven.
16 Toen kwam de vorst Mastêmâ naar God toe en zei: ‘Zie, Abraham heeft Isaak, zijn zoon, lief en hij heeft bovenal behagen in hem. Beveel hem hem als brandoffer op het altaar te brengen, en U zult zien of hij dit bevel opvolgt en U zult weten of hij trouw is in alles waarin U hem beproeft.’
17 En de HEER wist dat Abraham trouw was in al zijn beproevingen; want Hij had hem beproefd in zijn land en met hongersnood, en Hij had hem beproefd met de rijkdom van koningen, en Hij had hem opnieuw beproefd door zijn vrouw, toen zij van hem werd gescheiden, en door de besnijdenis; en Hij had hem beproefd door Ismaël en Hagar, zijn dienstmaagd, toen Hij hen wegstuurde.
18 En in alles waarin Hij hem beproefde, bleek hij trouw te zijn, en zijn ziel werd niet ongeduldig, en hij aarzelde niet om te handelen; want hij was trouw en een liefhebber van de Heer.

HOOFDSTUK 18

1 En God zei tot hem: ‘Abraham, Abraham’, en hij antwoordde: ‘Zie, hier ben ik.’
2 En hij zei: 'Neem je geliefde zoon, Isaak, en ga naar het hoogland, en offer hem op een van de bergen die ik je zal aanwijzen.'
3 En hij stond vroeg in de ochtend op, zadelde zijn ezel, nam zijn twee jonge mannen en zijn zoon Isaak mee, hakte het hout voor het brandoffer en ging op de derde dag naar de plaats. Hij zag de plaats al van verre.
4 Hij kwam bij een waterput en zei tegen zijn knechten: ‘Blijf hier bij de ezel, en ik en de jongen zullen daarheen gaan. Als we God aanbeden hebben, zullen we weer bij jullie terugkomen.’
5 En hij nam het hout voor het brandoffer en legde het op Isaak, zijn zoon. Hij nam het vuur en het mes in zijn hand, en zij gingen samen naar die plaats.
6 Isaak zei tegen zijn vader: ‘Vader!’ Zijn vader antwoordde: ‘Hier ben ik, mijn zoon.’ Zijn vader zei tegen hem: ‘Zie, daar is het vuur, het mes en het hout, maar waar is het schaap voor het brandoffer, vader?’
7 En hij zei: ‘God zal voor Zichzelf een schaap voor het brandoffer verschaffen, mijn zoon.’ En hij naderde de plaats van de berg van God.
8 En hij bouwde een altaar, en hij legde het hout op het altaar, en hij bond Isaak, zijn zoon, vast en legde hem op het hout dat op het altaar lag, en hij strekte zijn hand uit om het mes te nemen en Isaak, zijn zoon, te doden.
9 En ik stond voor hem en voor vorst Mastêmâ, en de Heer zei: ‘Beveel hem de jongen niet aan te raken en hem niets aan te doen, want Ik heb bewezen dat hij de Heer vreest.’
10 En ik riep hem vanuit de hemel en zei tegen hem: ‘Abraham, Abraham!’ En hij werd doodsbang en zei: ‘Zie, hier ben ik.’
11 En ik zei tegen hem: ‘Leg geen hand op de jongen en doe hem niets aan, want nu heb ik bewezen dat je de HEER vreest en je je zoon, je eerstgeboren zoon, niet aan mij hebt onthouden.’
12 En de vorst Mastêmâ werd te schande gemaakt; en Abraham sloeg zijn ogen op en keek, en zie, een ram was bij zijn hoorns gegrepen. En Abraham ging en nam de ram en offerde hem als brandoffer in de plaats van zijn zoon.
13 Abraham noemde die plaats ‘De HEER heeft gezien’, zodat er gezegd wordt: ‘Op de berg heeft de HEER gezien’, dat is de berg Sion.
14 En de HEER riep Abraham voor de tweede keer bij zijn naam vanuit de hemel, en liet ons verschijnen om in de naam van de HEER tot hem te spreken.
15 En hij zei: ‘Bij Mijzelf heb Ik gezworen, zegt de HEER, omdat u dit gedaan hebt en uw geliefde zoon niet aan Mij hebt onthouden, dat Ik u rijkelijk zal zegenen en uw nageslacht talrijk zal maken, als de sterren aan de hemel en als het zand aan de zee. Uw nageslacht zal de steden van zijn vijanden erven.’
16 En in uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat u naar Mijn stem hebt geluisterd en Ik aan allen heb laten zien dat u Mij trouw bent in alles wat Ik u gezegd heb: Ga heen in vrede.'
17 En Abraham ging naar zijn jonge mannen, en zij stonden op en gingen samen naar Beerseba, en Abraham [2010 AM] woonde bij de Bron van de Eed.
18 En hij vierde dit feest elk jaar zeven dagen lang met vreugde, en hij noemde het het feest van de Heer, naar de zeven dagen waarin hij heenging en in vrede terugkeerde.
19 En overeenkomstig is het bepaald en op de hemelse tafelen geschreven met betrekking tot Israël en zijn nakomelingen, dat zij dit feest zeven dagen lang met feestvreugde moeten vieren.

HOOFDSTUK 19

1 En in het eerste jaar van de eerste week van het tweeënveertigste jubeljaar keerde Abraham terug en vestigde zich tegenover Hebron, dat wil zeggen Kirjat Arba, gedurende twee weken van jaren.
2 En in het eerste jaar van de derde week van dit jubeljaar waren de dagen van Sara's leven voorbij, en zij stierf in Hebron.
3 Abraham ging om over haar te rouwen en haar te begraven, en wij stelden hem op de proef om te zien of hij geduldig was en niet verontwaardigd in zijn woorden; en hij bleek geduldig te zijn en raakte niet van streek.
4 Want hij had grote geduld met de kinderen van Heth, met de bedoeling dat zij hem een plaats zouden geven om zijn doden te begraven.
5 En de HEER schonk hem genade in het bijzijn van allen die hem zagen, en hij smeekte de zonen van Heth vriendelijk om genade, en zij gaven hem het land van de dubbele grot tegenover Mamre, dat is Hebron, voor vierhonderd zilverstukken.
6 En zij smeekten hem en zeiden: Wij zullen het u gratis geven! Maar hij wilde het niet gratis van hen aannemen, want hij gaf de prijs voor de plaats, het volledige bedrag, en hij boog tweemaal voor hen neer. Daarna begroef hij zijn doden in de dubbele grot.

7 En de totale levensduur van Sara bedroeg honderdzevenentwintig jaar, dat wil zeggen twee jubeljaren, vier weken en één jaar; dit zijn de dagen van de jaren van Sara's leven.
8 Dit was de tiende beproeving waarmee Abraham werd beproefd, en hij werd getrouw en geduldig bevonden.
9 En hij sprak geen woord over het gerucht dat in het land rondging, namelijk dat God had gezegd dat Hij het aan hem en zijn nakomelingen zou geven, en dat hij daar een plaats had gevraagd om zijn doden te begraven; want hij was betrouwbaar bevonden en stond op de hemelse tabletten vermeld als een vriend van God.
10 En in het vierde jaar daarvan nam hij een vrouw voor zijn zoon Isaak, en haar naam was Rebekka [2020 AM] [de dochter van Bethuel, de zoon van Nahor, de broer van Abraham], de zuster van Laban en dochter van Bethuel; en Bethuel was de zoon van Melca, die de vrouw was van Nahor, de broer van Abraham.
11 Abraham nam een derde vrouw tot zich, Ketura, uit de dochters van zijn huisbedienden, want Hagar was vóór Sara gestorven. Zij baarde hem zes zonen: Zimram, Jokshan, Medan, Midian, Ishbak en Shua, in twee weken van een jaar.
12 En in de zesde week van het tweede jaar baarde Rebekka aan Isaak twee zonen, Jakob en Esau.
13 En [2046 AM] Jakob was een zachtaardige en oprechte man, en Esau was woest, een man van het veld, en behaard, en Jakob woonde in tenten.
14 De jongens groeiden op, en Jakob leerde schrijven; maar Esau leerde het niet, want hij was een man van het veld en een jager, en hij leerde oorlog voeren, en al zijn daden waren wreed.
15 Abraham had Jakob lief, maar Isaak had Esau lief.
16 Abraham zag de daden van Esau en wist dat zijn naam en nageslacht in Jakob zouden voortkomen. Daarom riep hij Rebekka bij zich en gaf hem bevelen betreffende Jakob, want hij wist dat zij Jakob veel meer liefhad dan Esau.
17 En hij zei tot haar: Mijn dochter, waak over mijn zoon Jakob, want hij zal mijn plaats op aarde innemen, tot een zegen te midden van de mensen, tot een glorie van het hele nageslacht van Sem.
18 Want ik weet dat de HEER hem zal uitkiezen als een volk dat Zichzelf toebehoort, boven alle volken die op de aarde zijn.
19 En zie, mijn zoon Isaak heeft Esau meer lief dan Jakob, maar ik zie dat jij Jakob oprecht liefhebt.
20 Wees hem nog beter dan ooit, en laat uw ogen vol liefde op hem gericht zijn; want hij zal ons tot een zegen zijn op aarde, van nu af aan tot in alle geslachten der aarde.
21 Wees sterk in je handen en jubel in je hart over je zoon Jakob, want ik heb hem liefgehad boven al mijn andere zonen. Hij zal voor eeuwig gezegend zijn en zijn nageslacht zal de hele aarde vullen.
22 Als iemand het zand der aarde kan tellen, dan kan men ook zijn nakomelingen tellen.
23 En alle zegeningen waarmee de HEER mij en mijn nageslacht heeft gezegend, zullen Jakob en zijn nageslacht voor altijd toebehoren.
24 En in zijn nageslacht zal mijn naam gezegend worden, en de naam van mijn voorvaders: Sem, Noab, Henoch, Mahalalel, Enos, Seth en Adam.
25 Deze zullen dienen als fundament voor de hemel, als versterking voor de aarde en als vernieuwing voor alle hemellichamen aan het firmament.
26 En hij riep Jakob bij zich, in het bijzijn van Rebekka, zijn moeder, en kuste hem, zegende hem en zei:
27 'Jakob, mijn geliefde zoon, die mijn ziel liefheeft, moge God u zegenen vanuit de hemel, en moge Hij u alle zegeningen geven waarmee Hij Adam, Henoch, Noach en Sem gezegend heeft; en moge Hij al hetgeen Hij mij gezegd heeft, en al hetgeen Hij mij beloofd heeft, aan u en uw nageslacht doen hechten tot in eeuwigheid, tot de dagen van de hemel boven de aarde.
28 En de geesten van Mastêmâ zullen niet over u of over uw nageslacht heersen om u van de Heer af te keren, die uw God is, van nu af aan tot in eeuwigheid.
29 Moge de HEER God een vader zijn voor jou en voor jou, de eerstgeboren zoon, en voor het volk, altijd.
30 Ga in vrede, mijn zoon.' En ze gingen beiden samen weg van Abraham.
31 En Rebekka hield van Jakob met heel haar hart en met heel haar ziel, veel meer dan van Esau; maar Isaak hield veel meer van Esau dan van Jakob.

HOOFDSTUK 20

1 En in het tweeënveertigste jubeljaar, in het eerste jaar van de zevende week, riep Abraham Ismaël [2052 (2045?) AM] en zijn twaalf zonen, en Isaak en zijn twee zonen, en de zes zonen van Ketura, en hun zonen.
2 En hij gebood hun dat zij de weg van de HEER zouden volgen; dat zij rechtvaardigheid zouden betrachten, elkaar zouden liefhebben en zich op deze wijze zouden gedragen onder alle mensen; dat ieder zo met betrekking tot hen zou wandelen dat hij recht en gerechtigheid op aarde zou uitoefenen.
3 Dat zij hun zonen zouden besnijden, overeenkomstig het verbond dat Hij met hen had gesloten, en dat zij niet zouden afwijken naar rechts of naar links van alle wegen die de Heer ons had geboden; en dat wij ons zouden onthouden van alle ontucht en onreinheid, [en alle ontucht en onreinheid uit ons midden zouden verwerpen].
4 En als een vrouw of meisje onder u overspel pleegt, verbrand haar dan met vuur, en laat hen geen overspel met haar plegen, noch met hun ogen, noch met hun hart; en laat hen geen vrouwen nemen uit de dochters van Kanaän, want het nageslacht van Kanaän zal uit het land worden uitgeroeid.
5 En hij vertelde hun over het oordeel over de reuzen en het oordeel over de inwoners van Sodom, hoe zij geoordeeld waren vanwege hun goddeloosheid en gestorven waren vanwege hun ontucht, onreinheid en onderlinge verdorvenheid door ontucht.
6 'En bewaar uzelf voor alle ontucht en onreinheid, en voor alle besmetting door zonde, opdat u onze naam niet tot een vloek maakt, en uw hele leven tot een spot, en al uw zonen niet door het zwaard vernietigd worden, en u niet vervloekt wordt zoals Sodom, en heel uw nageslacht zoals de zonen van Gomorra.
7 Ik smeek jullie, mijn zonen, heb de God van de hemel lief en houd je aan al Zijn geboden. En wandel niet achter hun afgoden en achter hun onreinheden aan.

8 Maak geen gegoten of gesneden goden voor uzelf, want zij zijn ijdelheid en er is geen geest in hen. Zij zijn immers het werk van mensenhanden, en wie op hen vertrouwt, vertrouwt op niets.
9 Dien hen niet en aanbid hen niet, maar dien de allerhoogste God en aanbid Hem voortdurend. Verwacht altijd Zijn aangezicht en werk oprecht en rechtvaardig voor Hem, opdat Hij behagen in u zal vinden en u Zijn barmhartigheid zal schenken. En Hij zal regen op u zenden, 's morgens en 's avonds, en al uw werken zegenen die u op aarde hebt verricht, en uw brood en uw water zegenen, en de vrucht van uw schoot en de vrucht van uw land, en de kudden van uw runderen en de schapen.
10 Jullie zullen tot een zegen zijn op aarde, en alle volken van de aarde zullen naar jullie verlangen en jullie zonen zegenen in mijn naam, opdat zij gezegend mogen worden zoals ik.
11 En hij gaf geschenken aan Ismaël en zijn zonen, en aan de zonen van Ketura, en stuurde hen weg van zijn zoon Isaak, en hij gaf alles aan zijn zoon Isaak.
12 En Ismaël en zijn zonen, en de zonen van Ketura en hun zonen, trokken samen weg en vestigden zich in het gebied van Paran tot aan de ingang van Babylon, in het hele land dat in oostelijke richting aan de woestijn grenst.
13 En zij vermengden zich met elkaar, en hun naam werd Arabieren en Ismaëlieten.

HOOFDSTUK 21

1 En in het zesde jaar van de zevende week van dit jubeljaar riep Abraham zijn zoon Isaak bij zich en [2057 (2050?) AM] gaf hem het bevel: ‘Ik ben oud geworden en weet niet wanneer mijn dood zal plaatsvinden, en ik ben vol van mijn dagen.
2 En zie, ik ben honderdvijfenzeventig jaar oud, en al de dagen van mijn leven heb ik de HEER in gedachten gehouden en met heel mijn hart ernaar gestreefd Zijn wil te doen en oprecht te wandelen in al Zijn wegen.
3 Mijn ziel heeft afgoden gehaat, en ik heb hen die hen dienden veracht, en ik heb mijn hart en geest gegeven om de wil te doen van Hem die mij geschapen heeft.
4 Want Hij is de levende God, en Hij is heilig en getrouw, en Hij is boven alles rechtvaardig, en bij Hem is er geen aanzien des persoons en geen aanvaarding van gaven; want God is rechtvaardig en voltrekt het oordeel over allen die Zijn geboden overtreden en Zijn verbond verachten.
5 En gij, mijn zoon, zult Zijn geboden, Zijn voorschriften en Zijn oordelen in acht nemen, en zult niet achter de gruwelen, de gesneden beelden en de gegoten beelden aanlopen.
6 En eet in geen enkel opzicht bloed van dieren of vee, noch van vogels die in de lucht vliegen.
7 En als u een offerdier slacht als een aanvaardbaar vredesoffer, slacht het dan en giet het bloed ervan uit op het altaar. Breng ook al het vet van het offerdier op het altaar, samen met het fijne meel, en het vleesoffer vermengd met olie, samen met het drankoffer – breng dit alles tezamen op het brandofferaltaar. Het is een aangename geur voor de Heer.
8 En gij zult het vet van het dankoffer offeren op het vuur dat op het altaar brandt, en het vet dat op de buik zit, en al het vet op de ingewanden en de twee nieren, en al het vet dat daarop zit, en van de lendenen en de lever zult gij verwijderen, samen met de nieren.
9 En offer dit alles tot een aangename geur voor de Heer, met het bijbehorende graanoffer en het bijbehorende drankoffer, tot een aangename geur, het brood van het offer aan de Heer.
10 Eet het vlees ervan op die dag en op de volgende dag, en laat de zon op de tweede dag er niet op ondergaan voordat het gegeten is, en laat niets over voor de derde dag; want het is niet aanvaardbaar [want het is niet goedgekeurd] en mag niet langer gegeten worden, en allen die ervan eten, zullen zonde over zichzelf brengen; want zo heb ik het geschreven gevonden in de boeken van mijn voorvaderen, en in de woorden van Henoch, en in de woorden van Noach.
11 En op al uw offergaven moet u zout strooien, en het zout van het verbond mag niet ontbreken in al uw offergaven voor de HEER.
12 En wat betreft het hout voor de offers, pas op dat je naast deze soorten hout geen ander hout voor het altaar meebrengt: cipres, laurier, amandel, spar, den, ceder, savin, vijg, olijf, mirre, laurier, aspalathus.
13 Leg op het altaar onder het offerhout hout dat op zijn uiterlijk is beproefd, en leg daar geen gespleten of donker hout op, maar hard en schoon, zonder gebreken, gezond en nieuw gegroeid hout; en leg daar geen oud hout op, want de geur ervan is verdwenen, want het heeft niet meer de geur van vroeger.
14 Behalve deze soorten hout mag je geen andere op het altaar plaatsen, want de geur verspreidt zich en de reuk stijgt niet op tot de hemel.
15 Houd je aan dit gebod en doe het, mijn zoon, opdat je oprecht zult zijn in al je daden.
16 Wees te allen tijde rein van lichaam en was uzelf met water voordat u het altaar nadert om een offer te brengen. Was ook uw handen en voeten voordat u het altaar nadert. Was na het offeren uw handen en voeten opnieuw.
17 En laat er geen bloed op u of op uw kleren verschijnen; wees op uw hoede, mijn zoon, voor bloed, wees uiterst waakzaam; bedek het met stof.
18 En eet geen bloed, want dat is de ziel; eet helemaal geen bloed.
19 En neem geen offergaven aan voor het bloed van een mens, opdat het niet ongestraft en zonder oordeel vergoten wordt; want het is het vergoten bloed dat de aarde tot zonde brengt, en de aarde kan niet van het bloed van een mens gereinigd worden dan door het bloed van hem die het vergoten heeft.
20 En neem geen geschenk of offergave aan voor het bloed van een mens; bloed voor bloed, opdat u aanvaard zult worden voor de HEER, de Allerhoogste God, want Hij is de beschermer van de goeden, en opdat u bewaard zult blijven voor alle kwaad, en opdat Hij u zal redden van elke vorm van dood.
21 Ik zie, mijn zoon, dat alle werken van de kinderen der mensen zonde en goddeloosheid zijn, en al hun daden onreinheid en een gruwel en een verontreiniging, en dat er geen rechtvaardigheid bij hen is.
22 Wees op je hoede, opdat je niet in hun wegen wandelt en hun paden betreedt, en een zonde begaat die tot de dood

leidt voor de Allerhoogste God. Anders zal Hij Zijn aangezicht voor je verbergen en je teruggeven in de handen van je overtreding, en je uitroeien uit het land, en je nageslacht eveneens van onder de hemel, en je naam en je nageslacht zullen van de hele aarde verdwijnen.
23 Keer u af van al hun daden en al hun onreinheid, en houd u aan de voorschriften van de Allerhoogste God, en doe Zijn wil en wees oprecht in alles.
24 En Hij zal u zegenen in al uw daden, en Hij zal uit u een plant van gerechtigheid doen opstaan over de hele aarde, in alle geslachten der aarde, en mijn naam en uw naam zullen onder de hemel voor eeuwig niet vergeten worden.
25 Ga heen, mijn zoon, in vrede. Moge de Allerhoogste God, mijn God en jouw God, je sterken om Zijn wil te doen, en moge Hij al je nakomelingen en de rest van je nageslacht tot in alle generaties en eeuwigheid zegenen met alle rechtvaardige zegeningen, opdat jij een zegen zult zijn voor de hele aarde.'
26 En hij ging vol vreugde bij hem weg.

HOOFDSTUK 22

1 En het geschiedde in de eerste week van het vierenveertigste jubeljaar, in het tweede jaar, dat wil zeggen het jaar waarin Abraham stierf, dat Isaak en Ismaël van de Bron van de Eed kwamen om het Wekenfeest – dat wil zeggen het feest van de eerstelingen van de oogst – te vieren bij Abraham, hun vader, en Abraham verheugde zich omdat zijn twee zonen gekomen waren.
2 Isaak had veel bezittingen in Beerseba, en het was Isaak die er vaak heen ging om zijn bezittingen te bekijken en daarna naar zijn vader terugkeerde.
3 In die dagen kwam Ismaël zijn vader bezoeken, en zij kwamen samen. Isaak bracht een brandoffer en legde dat neer op het altaar van zijn vader, dat hij in Hebron had laten maken.
4 En hij bracht een dankoffer en richtte een feestmaal aan voor Ismaël, zijn broer. En Rebekka bakte nieuwe koeken van het nieuwe graan en gaf die aan Jakob, haar zoon, om ze naar Abraham, zijn vader, te brengen. Het waren de eerstelingen van het land, zodat hij ervan kon eten en de Schepper van alle dingen kon zegenen voordat hij stierf.
5 En Isaak zond ook, door de hand van Jakob, een welgemeend dankoffer naar Abraham, zodat hij kon eten en drinken.
6 En hij at en dronk, en loofde de Allerhoogste God, Die de hemel en de aarde geschapen heeft, Die alle levende wezens van de aarde gemaakt heeft en ze aan de mensen gegeven heeft, opdat zij zouden eten en drinken en hun Schepper zouden loofden.
7 'En nu dank ik U, mijn God, omdat U mij deze dag hebt laten zien: zie, ik ben honderdachtenvijftig jaar oud, een oude man, vol van dagen, en al mijn dagen zijn voor mij vrede geweest.
8 Het zwaard van de tegenstander heeft mij niet overwonnen in alles wat U mij en mijn kinderen hebt gegeven, alle dagen van mijn leven tot op deze dag.
9 Mijn God, moge Uw barmhartigheid en Uw vrede rusten op Uw dienaar en op het nageslacht van zijn zonen, opdat zij voor U een uitverkoren volk en een erfdeel mogen zijn uit alle volken der aarde, van nu af aan tot in alle dagen der geslachten der aarde, tot in alle eeuwen.
10 En hij riep Jakob en zei: 'Mijn zoon Jakob, moge de God van allen u zegenen en u kracht geven om rechtvaardig te handelen en Zijn wil voor Hem te doen. En moge Hij u en uw nakomelingen uitverkoren, zodat u een volk zult worden dat Hem toekomt, overeenkomstig Zijn wil, altijd.
11 En kom dichterbij, mijn zoon Jakob, en kus mij.' En hij kwam dichterbij en kuste hem, en hij zei: 'Gezegend zij mijn zoon Jakob, en alle kinderen van God de Allerhoogste, tot in alle eeuwen. Moge God u een nageslacht van gerechtigheid geven, en moge Hij sommigen van uw kinderen heiligen te midden van de hele aarde. Mogen volken u dienen, en mogen alle volken zich buigen voor uw nageslacht.
12 Wees sterk in de aanwezigheid van de mensen en oefen gezag uit over al het nageslacht van Seth. Dan zullen jouw wegen en de wegen van je zonen gerechtvaardigd zijn, zodat zij een heilig volk zullen worden.
13 Moge de Allerhoogste God u alle zegeningen geven waarmee Hij mij gezegend heeft, en waarmee Hij Noach en Adam gezegend heeft; mogen die rusten op het heilige hoofd van uw nageslacht, van geslacht tot geslacht, tot in eeuwigheid.
14 En moge Hij u reinigen van alle ongerechtigheid en onreinheid, zodat u vergeven wordt voor al uw overtredingen die u onwetend hebt begaan. En moge Hij u sterken en zegenen. En moge u de hele aarde beërven.
15 En moge Hij Zijn verbond met u vernieuwen, opdat u voor Hem een volk zult zijn, tot Zijn erfdeel, tot in alle eeuwen, en opdat Hij voor u en uw nageslacht een God zal zijn in waarheid en gerechtigheid, tot in alle dagen van de aarde.
16 En jij, mijn zoon Jakob, denk aan mijn woorden en houd je aan de geboden van Abraham, je vader: scheid je af van de volken en eet niet met hen. Doe niet zoals zij doen en ga niet met hen om, want hun werken zijn onrein, al hun wegen zijn een verontreiniging, een gruwel en een onreinheid.
17 Zij brengen offers aan de doden, en zij aanbidden boze geesten, en zij eten boven de graven, en al hun werken zijn ijdelheid en niets.
18 Ze hebben geen hart om te begrijpen, en hun ogen zien niet wat hun werken zijn, en hoe ze zich vergissen door tegen een stuk hout te zeggen: 'U bent mijn God,' en tegen een steen: 'U bent mijn Heer en U bent mijn bevrijder.' [En ze hebben geen hart.]
19 En wat jou betreft, mijn zoon Jakob, moge de Allerhoogste God je bijstaan, en de God van de hemel je zegenen, en je bevrijden van hun onreinheid en van al hun dwaling.
20 Pas op, mijn zoon Jakob, dat je geen vrouw neemt uit het geslacht van de dochters van Kanaän; want al zijn nakomelingen zullen uit de aarde worden gerukt.
21 Want door de overtreding van Cham is Kanaän afgedwaald, en al zijn nakomelingen zullen van de aarde worden weggevaagd, en al wat daarvan over is, en niemand die uit hem voortkomt, zal op de dag des oordeels worden gered.
22 En wat betreft alle afgodendienaars en de goddelozen

(a) Er zal voor hen geen hoop zijn in het land der levenden;
(b) En er zal op aarde geen herinnering aan hen zijn;
(c) Want zij zullen afdalen in het dodenrijk.
(d) En zij zullen naar de plaats van veroordeling gaan,
Zoals de kinderen van Sodom van de aarde werden weggevoerd, zo zullen ook allen die afgoden aanbidden, worden weggevoerd.
23 Wees niet bevreesd, mijn zoon Jakob, en wees niet ontmoedigd, zoon van Abraham: Moge de Allerhoogste God u behoeden voor de ondergang, en u verlossen van alle dwalingen.
24 Dit huis heb Ik voor Mijzelf gebouwd, opdat Ik Mijn naam erop zou vestigen op aarde: [het is aan jou en aan je nageslacht gegeven voor eeuwig], en het zal het huis van Abraham genoemd worden; het is aan jou en aan je nageslacht gegeven voor eeuwig, want jij zult Mijn huis bouwen en Mijn naam voor God voor eeuwig vestigen; jouw nageslacht en jouw naam zullen standhouden in alle geslachten van de aarde.'
25 En hij hield op hem bevelen te geven en hem te zegenen.
26 En de twee lagen samen op één bed, en Jakob sliep in de schoot van Abraham, zijn grootvader, en hij kuste hem zevenmaal, en zijn liefde en zijn hart verheugden zich over hem.
27 En hij zegende hem van harte en zei: ‘De Allerhoogste God, de God van allen en Schepper van allen, die mij uit Ur der Chaldeeën heeft geleid, opdat Hij mij dit land zou geven om het voor eeuwig te bezitten en opdat ik een heilig nageslacht zou stichten – gezegend zij de Allerhoogste voor eeuwig.’
28 En hij zegende Jakob en zei: ‘Mijn zoon, over wie ik mij met heel mijn hart en mijn liefde verheug, moge uw genade en uw barmhartigheid altijd op hem en zijn nageslacht rusten.
29 En verlaat hem niet, en acht hem niet veracht van nu af aan tot in alle eeuwigheid. En moge Uw ogen geopend zijn over hem en over zijn nageslacht, opdat U hem zult beschermen, hem zult zegenen en hem zult heiligen als een volk tot Uw erfdeel.
30 En zegen hem met al Uw zegeningen van nu af aan tot in alle dagen der eeuwigheid, en vernieuw Uw verbond en Uw genade met hem en met zijn nageslacht naar Uw welbehagen, tot in alle geslachten der aarde.'

HOOFDSTUK 23

1 En hij legde twee vingers van Jakob op zijn ogen, en hij zegende de God der goden, en hij bedekte zijn gezicht, strekte zijn voeten uit en sliep de slaap der eeuwigheid, en werd tot zijn voorvaderen vergaderd.
2 En ondanks dit alles lag Jakob in zijn schoot en wist hij niet dat Abraham, zijn vaders vader, gestorven was.
3 En Jakob ontwaakte uit zijn slaap, en zie, Abraham was ijskoud. Hij riep: ‘Vader, vader!’ Maar er was niemand die sprak, en hij wist dat hij dood was.
4 En hij stond op uit zijn schoot en rende naar Rebekka, zijn moeder, om het haar te vertellen. Rebekka ging 's nachts naar Isaak en vertelde het hem. Jakob ging samen met hen op weg, en hij had een lamp in zijn hand. Toen ze naar binnen gingen, vonden ze Abraham dood liggen.
5 Isaak viel op het gezicht van zijn vader neer, huilde en kuste hem.
6 En er werden stemmen gehoord in het huis van Abraham, en Ismaël, zijn zoon, stond op en ging naar Abraham, zijn vader, en huilde over Abraham, zijn vader, en hij en heel Abrahams huisgenoten, en zij huilden met een luid gehuil.
7 Zijn zonen Isaak en Ismaël begroeven hem in de dubbele grot, vlakbij zijn vrouw Sara, en ze rouwden veertig dagen lang om hem, alle mannen van zijn huis, Isaak en Ismaël, en al hun zonen, en alle zonen van Ketura op hun plaats; en de dagen van het rouwen om Abraham waren voorbij.
8 En hij leefde drie jubilea en vier weken, honderdvijfenzeventig jaar, en voltooide de dagen van zijn leven, oud en vol van dagen.
9 Want de dagen van de voorvaderen, van hun leven, waren negentien jubeljaren; en na de zondvloed begonnen zij minder dan negentien jubeljaren te leven, en het aantal jubeljaren nam af, en zij werden snel oud en hun dagen werden vervuld door de vele beproevingen en de goddeloosheid van hun wegen, met uitzondering van Abraham.
10 Want Abraham was volmaakt in al zijn daden voor de HEER, en welgevallig in gerechtigheid al de dagen van zijn leven; en zie, hij voltooide geen vier jubeljaren in zijn leven, toen hij oud geworden was vanwege zijn goddeloosheid en de jaren 1950 had bereikt.
11 En alle geslachten die van nu af aan tot de dag van het grote oordeel zullen voortkomen, zullen snel oud worden, voordat zij twee jubeljaren hebben voltooid, en hun kennis zal hen verlaten vanwege hun ouderdom; al hun kennis zal verdwijnen.
12 En in die dagen, als iemand anderhalf jubeljaar leeft, zal men over hem zeggen: ‘Hij heeft lang geleefd, maar het grootste deel van zijn dagen is gevuld met pijn, verdriet en verdrukking, en er is geen vrede.’
13 Want rampspoed volgt op rampspoed, wond op wond, beproeving op beproeving, slecht nieuws op slecht nieuws, ziekte op ziekte, en allerlei soorten rampspoed en ellende, de een na de ander: ziekte en ondergang, sneeuw en vorst en ijs, koorts en rillingen, lethargie, hongersnood en dood, zwaard en gevangenschap, en allerlei soorten rampspoed en pijn.
14 En dit alles zal komen over een boze generatie, die op aarde overtredingen begaat; hun werken zijn onreinheid en hoererij, en verontreiniging en gruwelen.
15 Dan zullen zij zeggen: ‘De dagen van de voorvaderen waren lang (ja), tot duizend jaar, en ze waren goed; maar zie, de dagen van ons leven, als iemand oud is, zijn zeventig jaar, en als hij sterk is, tachtig jaar, en die zijn slecht, en er is geen vrede in de dagen van dit boze geslacht.’
16 En in dat geslacht zullen de zonen hun vaders en oudsten aanklagen voor zonde en ongerechtigheid, voor de woorden van hun mond en voor de grote goddeloosheid die zij begaan, en voor het verbreken van het verbond dat de HEER met hen gesloten heeft, namelijk dat zij al Zijn geboden, verordeningen en wetten zouden naleven en uitvoeren, zonder naar rechts of naar links af te wijken.
17 Want allen hebben kwaad gedaan, en elke mond spreekt ongerechtigheid, en al hun werken zijn onrein en een

gruwel, en al hun wegen zijn verontreiniging, onreinheid en verderf.
18 Zie, de aarde zal vergaan vanwege al hun werken, en er zal geen zaad van de wijnstok zijn, en geen olie; want hun werken zijn volkomen onbetrouwbaar, en zij zullen allen tezamen vergaan, de dieren en het vee en de vogels, en alle vissen van de zee, vanwege de kinderen der mensen.
19 En zij zullen met elkaar strijden, de jongen met de ouden en de ouden met de jongen, de armen met de rijken, de geringsten met de groten en de bedelaars met de vorsten, vanwege de wet en het verbond; want zij hebben het gebod, het verbond, de feesten, de maanden, de sabbatten, de jubeldagen en alle voorschriften vergeten.
20 En zij zullen standhouden <met bogen en> zwaarden en oorlog om hen terug te drijven op de verkeerde weg; maar zij zullen niet terugkeren voordat er veel bloed op de aarde is vergoten, de een door de ander.
21 En zij die ontkomen zijn, zullen zich niet van hun goddeloosheid afkeren tot de weg van de gerechtigheid, maar zij zullen zich allen verheffen tot bedrog en rijkdom, zodat ieder alles kan nemen wat van zijn naaste is. En zij zullen de grote naam aanroepen, maar niet in waarheid en niet in gerechtigheid, en zij zullen het heilige der heiligen ontwijden met hun onreinheid en de verderfelijkheid van hun onreinheid.
22 En de daden van dit geslacht zullen door de HEER zwaar worden gestraft; Hij zal hen overleveren aan het zwaard, aan het oordeel, aan gevangenschap, en om geplunderd en verslonden te worden.
23 En Hij zal tegen hen opstaan, de zondaars uit de heidenen, die geen barmhartigheid noch medelijden kennen en die geen aanzien des persoons zullen hebben, noch oud noch jong, noch iemand anders, want zij zijn goddelozer en sterker in het doen van kwaad dan alle kinderen der mensen. En zij zullen geweld gebruiken tegen Israël en overtredingen tegen Jakob. En er zal veel bloed vergoten worden op de aarde, en er zal niemand zijn om te verzamelen en niemand om te begraven.
24 In die dagen zullen zij luid roepen en smeken en bidden dat zij gered mogen worden uit de hand van de zondaren, de heidenen; maar niemand zal gered worden.
25 De hoofden van de kinderen zullen wit worden met grijs haar, en een kind van drie weken oud zal eruitzien als een man van honderd jaar, en hun gestalte zal worden vernietigd door verdrukking en onderdrukking.
26 En in die dagen zullen de kinderen de wetten gaan bestuderen, de geboden gaan zoeken en terugkeren op het pad van de gerechtigheid.
27 En de dagen zullen talrijk worden en toenemen onder die kinderen der mensen, totdat hun dagen bijna duizend jaar oud zijn. En het aantal jaren zal groter zijn dan voorheen.
28 En er zal geen oude man meer zijn, noch iemand die niet tevreden is met zijn dagen, want allen zullen als kinderen en jongeren zijn.
29 En al hun dagen zullen zij volbrengen en in vrede en vreugde leven. Er zal geen Satan of andere boosdoener zijn, want al hun dagen zullen dagen van zegen en genezing zijn.
30 En in die tijd zal de HEER zijn dienaren genezen, en zij zullen opstaan en grote vrede zien, en hun tegenstanders verdrijven. En de rechtvaardigen zullen het zien en dankbaar zijn, en zich verheugen met vreugde tot in eeuwigheid, en zij zullen al hun oordelen en al hun vloeken over hun vijanden zien komen.
31 Hun beenderen zullen rusten in de aarde, en hun geest zal zich verheugen. Zij zullen weten dat het de HEER is die recht spreekt en barmhartigheid betoont aan honderden en duizenden en aan allen die Hem liefhebben.
32 En jij, Mozes, schrijf deze woorden op; want zo staan ze geschreven, en ze worden opgetekend op de hemelse stenen tafelen als een getuigenis voor de geslachten, tot in eeuwigheid.

HOOFDSTUK 24

1 En het geschiedde na de dood van Abraham, dat de HEER zijn zoon Isaak zegende, en hij stond op uit Hebron en ging wonen bij de Bron van het Visioen in het eerste jaar van de derde week [2073 AM] van dit jubeljaar, zeven jaar lang.
2 En in het eerste jaar van de vierde week begon er een hongersnood in het land, [2080 AM] naast de eerste hongersnood, die er was geweest in de dagen van Abraham.
3 Jakob maakte linzensoep, en Esau kwam hongerig van het veld. Hij zei tegen Jakob, zijn broer: 'Geef mij wat van deze rode soep.' Jakob antwoordde: 'Verkoop mij je eerstgeboorterecht, dan geef ik je brood en ook wat van deze linzensoep.'
4 En Esau zei in zijn hart: 'Ik zal sterven; wat baat mij dit eerstgeboorterecht?'
5 'En hij zei tegen Jakob: 'Ik geef het je.' En Jakob zei: 'Zweer het mij vandaag,' en hij zwoer het hem.
6 En Jakob gaf zijn broer Esau brood en pap, en hij at tot hij verzadigd was, en Esau verachtte zijn eerstgeboorterecht; daarom werd Esau Edom genoemd, vanwege de rode pap die Jakob hem als eerstgeboorterecht had gegeven.
7 En Jakob werd de oudste, en Esau werd van zijn aanzien ontnomen.
8 En er kwam hongersnood over het land, en Isaak vertrok in het tweede jaar van deze week naar Egypte, en ging naar de koning der Filistijnen in Gerar, naar Abimelech.
9 En de HEER verscheen aan hem en zei tegen hem: 'Ga niet naar Egypte, maar blijf wonen in het land dat Ik je zal aanwijzen, en verblijf in dit land. Ik zal met je zijn en je zegenen.'
10 Want aan jou en aan je nakomelingen zal Ik al dit land geven, en Ik zal Mijn eed bevestigen die Ik aan Abraham, je vader, heb gezworen, en Ik zal je nakomelingen talrijk maken als de sterren aan de hemel, en Ik zal aan je nakomelingen al dit land geven.
11 En in uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat uw vader naar Mijn stem heeft geluisterd en Mijn geboden, Mijn wetten, Mijn verordeningen en Mijn verbond heeft nageleefd; en nu moet u ook naar Mijn stem luisteren en in dit land wonen.'
12 En hij verbleef drie weken van jaren in Gelar.
13 En Abimelech gaf de volgende opdracht met betrekking tot hem [2080-2101 AM] en alles wat van hem was, zeggende: 'Iedereen die hem of iets wat van hem is aanraakt, zal zeker sterven.'

14 Isaak werd machtig onder de Filistijnen en verwierf veel bezittingen: runderen, schapen, kamelen, ezels en een groot huishouden.
15 En hij zaaide in het land van de Filistijnen en oogstte honderdmaal zoveel, en Isaak werd zeer machtig, en de Filistijnen benijdden hem.
16 Alle putten die de dienaren van Abraham tijdens Abrahams leven hadden gegraven, hadden de Filistijnen na Abrahams dood dichtgegooid en met aarde gevuld.
17 Abimelech zei tegen Isaak: 'Ga weg van ons, want jij bent veel machtiger dan wij.' Isaak vertrok daarvandaan in het eerste jaar van de zevende week en vestigde zich in de valleien van Gerar.
18 En ze groeven opnieuw de waterputten die de dienaren van Abraham, zijn vader, hadden gegraven en die de Filistijnen na de dood van Abraham, zijn vader, hadden dichtgemaakt. En hij noemde ze zoals Abraham, zijn vader, ze had genoemd.
19 De dienaren van Isaak groeven een put in het dal en vonden levend water. De herders van Gerar twistten met de herders van Isaak en zeiden: 'Het water is van ons!' Isaak noemde de put 'Perversiteit', omdat zij ons zo hadden lastiggevallen.
20 En ze groeven een tweede put, en ook daarover streden ze, en hij noemde die 'Vijandschap'. Toen stond hij op en ze groeven nog een put, en daarover streden ze niet, en hij noemde die 'Ruimte'. En Isaak zei: 'Nu heeft de HEER ruimte voor ons gemaakt, en wij hebben ons in het land vermenigvuldigd.'
21 En hij ging vandaar naar de Bron van de Eed in het eerste jaar van de eerste week van het [2108 AM] vierenveertigste jubeljaar.
22 En de HEER verscheen hem die nacht, op de nieuwe maan van de eerste maand, en zei tegen hem: 'Ik ben de God van Abraham, uw vader. Wees niet bevreesd, want Ik ben met u en Ik zal u zegenen en uw nakomelingen talrijk maken als het zand der aarde, omwille van Abraham, mijn dienaar.'
23 En hij bouwde daar een altaar, dat Abraham, zijn vader, eerst had gebouwd, en hij riep de naam van de HEER aan en bracht een offer aan de God van Abraham, zijn vader.
24 En ze groeven een put en vonden levend water.
25 De dienaren van Isaak groeven nog een put, maar vonden geen water. Ze gingen naar Isaak toe en vertelden hem dat ze geen water hadden gevonden. Isaak zei: 'Ik heb vandaag een eed gezworen aan de Filistijnen, en dit is ons ook bekendgemaakt.'
26 En hij noemde die plaats de Bron van de Eed, want daar had hij een eed gezworen aan Abimelech, aan Ahuzzath, zijn vriend, en aan Phicol, de prefect, of aan zijn gastheer.
27 Isaak wist die dag dat hij onder dwang aan hen had gezworen vrede met hen te sluiten.
28 En Isaak vervloekte op die dag de Filistijnen en zei: 'Vervloekt zij de Filistijnen tot de dag van toorn en verontwaardiging, uit het midden van alle volken! Moge God hen tot een voorwerp van spot en een vloek maken, tot een voorwerp van toorn en verontwaardiging in de handen van de zondaren, de heidenen, en in de handen van de Kittim.
29 En wie ontkomt aan het zwaard van de vijand en de Kittim, moge het rechtvaardige volk in het oordeel van onder de hemel worden uitgeroeid; want zij zullen de vijanden en tegenstanders van mijn kinderen zijn, van geslacht tot geslacht, op de aarde.
30 En er zal voor hen geen overblijfsel overblijven, noch iemand die gered zal worden op de dag van de toorn van het oordeel; want vernietiging, uitroeiing en verdrijving van de aarde is het hele nageslacht van de Filistijnen (voorbestemd), en er zal voor deze Kaptorium geen naam of nageslacht meer overblijven op aarde.
31 Want al stijgt hij op naar de hemel, daar zal hij neergehaald worden; al maakt hij zich sterk op aarde, daar zal hij vandaan gesleept worden; al verbergt hij zich onder de volken, ook daar zal hij uitgeroeid worden; al daalt hij af naar het dodenrijk, daar zal zijn straf zwaar zijn, en ook daar zal hij geen rust vinden.
32 En als hij in gevangenschap gaat, zullen zij hem onderweg doden door de handen van hen die hem naar het leven staan, en er zal van hem geen naam of nageslacht overblijven op de hele aarde; want hij zal naar de eeuwige vervloeking gaan.'
33 Zo staat er over hem geschreven en gegraveerd op de hemelse tafelen, wat er met hem moet gebeuren op de dag des oordeels, zodat hij uit de aarde zal worden gerukt.

HOOFDSTUK 25

1 En in het tweede jaar van deze week, in dit jubeljaar, riep Rebekka haar zoon Jakob bij zich en sprak tot hem: 'Mijn zoon, neem geen vrouw uit de dochters van Kanaän, zoals Esau, je broer, die twee vrouwen uit de dochters van Kanaän nam, en zij hebben mijn ziel verbitterd met al hun onreine daden; want al hun daden zijn ontucht en wellust, en er is geen rechtvaardigheid bij hen, want (hun daden) zijn kwaad.
2 En ik, mijn zoon, heb je zeer lief, en mijn hart en mijn genegenheid zegenen je elk uur van de dag en elke nachtwake.
3 En nu, mijn zoon, luister naar mijn stem en doe de wil van je moeder. Neem geen vrouw uit het huis van mijn vader, maar alleen uit het huis van mijn vader en zijn verwanten. Je zult een vrouw uit het huis van mijn vader nemen, en de Allerhoogste God zal je zegenen, en je kinderen zullen een rechtvaardig geslacht en een heilig nageslacht zijn.'
4 Toen sprak Jakob tot Rebekka, zijn moeder, en zei tegen haar: 'Moeder, ik ben negen weken oud en ik ken geen vrouw en heb ook geen vrouw aangeraakt, noch ben ik aan een vrouw verloofd, en ik denk er zelfs niet aan om een vrouw uit de Kanaänitische dochters te nemen.
5 Want ik herinner me, moeder, de woorden van Abraham, onze vader, want hij gebood mij geen vrouw te nemen uit de dochters van Kanaän, maar een vrouw te nemen uit het geslacht van mijn vader en uit mijn verwanten.
6 Ik heb eerder gehoord dat Laban, uw broer, dochters heeft gekregen, en ik heb mijn voornemen opgedragen een vrouw uit hun midden te kiezen.
7 En daarom heb ik mij in mijn geest behoed voor zonde en verdorvenheid in al mijn wegen, gedurende al de dagen van mijn leven; want met betrekking tot lust en ontucht heeft Abraham, mijn vader, mij vele geboden gegeven.

8 En ondanks alles wat hij mij heeft bevolen, heeft mijn broer de afgelopen tweeëntwintig jaar met mij gestreden en mij herhaaldelijk toegesproken en gezegd: ‘Mijn broer, trouw met een van mijn twee vrouwen’; maar ik weiger te doen zoals hij heeft gedaan.
9 Ik zweer bij u, moeder, dat ik de rest van mijn leven geen vrouw zal nemen uit het geslacht van Kanaän, en dat ik niet zo slecht zal handelen als mijn broer heeft gedaan.
10 Wees niet bevreesd, moeder; weet dat ik uw wil zal doen en oprecht zal wandelen, en mijn wegen nooit zal verdorven.'
11 Daarop hief zij haar gezicht op naar de hemel, strekte haar handen uit, opende haar mond en zegende de Allerhoogste God, die de hemel en de aarde had geschapen, en zij dankte en prees Hem.
12 En zij zei: ‘Geprezen zij de HEER God, en moge Zijn heilige naam tot in eeuwigheid geprezen worden, die mij Jakob als een reine zoon en een heilig zaad heeft gegeven; want hij is van U, en zijn nageslacht zal van U zijn, in alle geslachten, tot in eeuwigheid.
13 Zegen hem, Heer, en leg de zegen van gerechtigheid in mijn mond, opdat ik hem mag zegenen.'
14 En op dat uur, toen de Geest van gerechtigheid in haar mond neerdaalde, legde zij haar handen op het hoofd van Jakob en zei:
15 Gezegend zijt Gij, Heer der gerechtigheid en God der eeuwen, en moge Hij U zegenen tot in alle geslachten der mensen. Moge Hij u, mijn Zoon, het pad der gerechtigheid geven en gerechtigheid openbaren aan uw nageslacht.
16 En moge Hij uw zonen talrijk maken gedurende uw leven, en mogen zij opstaan naar het aantal maanden van het jaar. En mogen hun zonen talrijk en machtig worden, talrijker dan de sterren aan de hemel, en hun aantal groter dan het zand van de zee.
17 En moge Hij hun dit prachtige land geven – zoals Hij gezegd heeft dat Hij het aan Abraham en aan zijn nageslacht na hem zou geven – en mogen zij het voor altijd als bezit behouden.
18 En moge ik, mijn zoon, tijdens mijn leven gezegende kinderen voor u zien geboren worden, en moge al uw nakomelingen een gezegend en heilig nageslacht zijn.
19 En zoals u de geest van uw moeder tijdens haar leven hebt verkwikt, zo zegent de schoot van haar die u baarde u, [mijn genegenheid] en mijn borsten zegenen u, en mijn mond en mijn tong prijzen u uitvoerig.
20 Vermeerder je en verspreid je over de aarde, en moge je nageslacht volmaakt zijn in de vreugde van hemel en aarde tot in eeuwigheid; en moge je nageslacht zich verheugen, en op de grote dag van vrede, moge het vrede hebben.
21 En moge uw naam en uw nageslacht voortbestaan tot in alle eeuwen, en moge de Allerhoogste God hun God zijn, en moge de God van gerechtigheid bij hen wonen, en moge door hen Zijn heiligdom gebouwd worden tot in alle eeuwen.
22 Gezegend zij hij die u zegent, en alle mensen die u vals vervloeken, zij vervloekt.'
23 En zij kuste hem en zei tegen hem: ‘Moge de Heer van de wereld u liefhebben zoals het hart van uw moeder en haar genegenheid zich in u verheugen en u zegenen.’ En zij hield op met zegenen.

HOOFDSTUK 26

1 En in het zevende jaar van deze week riep Isaak Esau, zijn oudste zoon, en zei tegen hem: ‘Ik ben oud, mijn zoon, en zie, mijn ogen zijn zwak geworden, en ik weet niet wanneer ik zal sterven.
2 Neem nu je jachtwapens, je pijlkoker en je boog, en ga het veld in, en jaag en vang mij (hert), mijn zoon, en maak mij een smakelijke maaltijd, zoals mijn ziel die liefheeft, en breng die naar mij toe, zodat ik kan eten en mijn ziel je kan zegenen voordat ik sterf.'
3 Maar Rebekka hoorde Isaak met Esau praten.
4 En Esau ging vroeg in de ochtend het veld in om te jagen, te vangen en het vlees naar zijn vader te brengen.
5 En Rebekka riep Jakob, haar zoon, en zei tegen hem: ‘Zie, ik hoorde Isaak, je vader, tegen Esau, je broer, zeggen: “Ga voor mij op jacht en maak voor mij een smakelijke maaltijd, en breng die voor mij.
6 Ik zal eten en u zegenen voor de Heer voordat ik sterf. En nu, mijn zoon, gehoorzaam mijn stem in wat ik u gebied: Ga naar uw kudde en haal twee goede geitenbokjes voor mij, en ik zal ze tot smakelijk voedsel voor uw vader bereiden, zoals hij het graag eet, en u zult ze naar uw vader brengen, zodat hij ze kan eten en u kan zegenen voor de Heer voordat hij sterft, en opdat u gezegend zult worden.
7 En Jakob zei tegen Rebekka, zijn moeder: ‘Moeder, ik zal mijn vader niets onthouden wat hij wil eten en wat hem bevalt. Ik ben alleen bang, moeder, dat hij mijn stem zal herkennen en mij zal willen aanraken.’
8 En u weet dat ik gladgeschoren ben, terwijl Esau, mijn broer, behaard is. Ik zal voor zijn ogen verschijnen als een boosdoener en een daad verrichten die hij mij niet heeft opgedragen. Hij zal dan woedend op mij worden en ik zal een vloek over mezelf afroepen, in plaats van een zegen.'
9 En Rebekka, zijn moeder, zei tegen hem: ‘Mijn zoon, uw vloek ruste op mij; luister alleen naar mijn stem.’
10 Jakob gehoorzaamde de stem van Rebekka, zijn moeder, en ging twee goede, vette geitenlammetjes halen en bracht ze naar zijn moeder. Zijn moeder maakte er een smakelijk gerecht van, zoals hij het graag had.
11 En Rebekka nam de mooie kleren van Esau, haar oudste zoon, die bij haar in huis was, en ze kleedde Jakob, haar jongste zoon, ermee aan, en ze legde de geitenhuiden om zijn handen en om de blote delen van zijn hals.
12 En zij gaf het vlees en het brood dat zij had klaargemaakt aan haar zoon Jakob.
13 Jakob ging naar zijn vader en zei: ‘Ik ben uw zoon en ik heb gedaan zoals u mij hebt opgedragen. Sta op, ga zitten en eet van wat ik gevangen heb, vader, opdat uw ziel mij tot zegen zal zijn.’
14 Isaak zei tegen zijn zoon: ‘Hoe heb je het zo snel gevonden, mijn zoon?’
15 'En Jakob zei: 'Omdat de Heer, uw God, mij heeft laten vinden.'
16 Isaak zei tegen hem: 'Kom dichterbij, mijn zoon, zodat ik je kan voelen, of je mijn zoon Esau bent of niet.'
17 Jakob ging naar Isaak, zijn vader, toe, betastte hem en zei: ‘De stem is Jakobs stem, maar de handen zijn de handen van Esau.’
18 En hij herkende hem niet, omdat het een goddelijke beschikking was om zijn waarnemingsvermogen te

ontnemen. Isaak herkende hem niet, want zijn handen waren behaard zoals die van zijn broer Esau, daarom zegende hij hem.
19 En hij zei: 'Ben jij mijn zoon Esau?' En hij antwoordde: 'Ik ben uw zoon.' Toen zei hij: 'Kom dichterbij, mijn zoon, zodat ik kan eten van wat je gevangen hebt, en mijn ziel je zal zegenen.'
20 En hij kwam dichterbij, en hij at, en hij bracht hem wijn, en hij dronk.
21 En Isaak, zijn vader, zei tegen hem: 'Kom dichterbij en kus mij, mijn zoon.
22 En hij kwam dichterbij en kuste hem. En hij rook de geur van zijn kleren, en hij zegende hem en zei: 'Zie, de geur van mijn zoon is als de geur van een vol veld dat de HEER gezegend heeft.
23 Moge de HEER u geven van de dauw des hemels en van de dauw der aarde, en van overvloed aan graan en olie. Laat volken u dienen en mensen zich voor u buigen.
24 Wees heer over uw broeders, en laat de zonen van uw moeder zich voor u neerbuigen; en mogen alle zegeningen waarmee de HEER mij en Abraham, mijn vader, gezegend heeft, aan u en uw nageslacht voor eeuwig worden gegeven. Vervloekt zij hij die u vervloekt, en gezegend zij hij die u zegent.
25 En het geschiedde, zodra Isaak zijn zoon Jakob had gezegend en Jakob bij zijn vader Isaak vandaan was gegaan, dat hij zich verborg, en zijn broer Esau kwam terug van de jacht.
26 En hij maakte ook smakelijk vlees klaar en bracht het naar zijn vader en zei tegen hem: 'Laat mijn vader opstaan en van mijn wildbraad eten, opdat uw ziel mij tot zegen moge zijn.'
27 En Isaak, zijn vader, zei tegen hem: 'Wie ben jij?' En hij antwoordde: 'Ik ben je eerstgeborene, je zoon Esau. Ik heb gedaan zoals je me hebt opgedragen.'
28 Isaak was zeer verbaasd en zei: 'Wie is het die dit gejaagd en gevangen heeft en het naar mij gebracht heeft? Ik heb er al van gegeten voordat jij kwam en ik heb hem gezegend. Hij zal gezegend zijn, en al zijn nakomelingen tot in eeuwigheid.'
29 En toen Esau de woorden van zijn vader Isaak hoorde, begon hij met een luid en bitter gehuil te roepen en zei tegen zijn vader: 'Zegen mij, vader.'
30 En hij zei tegen hem: 'Uw broer is met list gekomen en heeft uw zegen weggenomen.' En hij zei: 'Nu begrijp ik waarom hij Jakob heet: zie, hij heeft mij tweemaal verdrongen, eerst mijn eerstgeboorterecht en nu ook mijn zegen.'
31 En hij zei: 'Hebt u dan geen zegen voor mij in petto, vader?' Isaak antwoordde Esau: 'Zie, ik heb hem tot uw heer gemaakt, en al zijn broers heb ik hem tot dienaren gegeven, en ik heb hem met overvloed aan graan, wijn en olie versterkt. Wat zal ik nu voor u doen, mijn zoon?'
32 En Esau zei tegen Isaak, zijn vader: 'Hebt u dan maar één zegen, vader? Zegen mij, vader.'
33 Esau verhief zijn stem en begon te huilen. Isaak antwoordde en zei tegen hem: 'Zie, uw woonplaats zal ver van de dauw der aarde zijn, en ver van de dauw der hemel.
34 En door je zwaard zul je leven, en je zult je broeder dienen. En het zal gebeuren, wanneer je machtig wordt en zijn juk van je nek afschudt, dat je een volkomen zonde zult begaan tot de dood, en je nageslacht zal van onder de hemel worden uitgeroeid.'
35 En Esau bleef Jakob bedreigen vanwege de zegen waarmee zijn vader hem had gezegend, en hij zei in zijn hart: 'Laat de dagen van rouw om mijn vader nu aanbreken, zodat ik mijn broer Jakob kan doden.'

HOOFDSTUK 27

1 En de woorden van Esau, haar oudste zoon, werden in een droom aan Rebekka verteld, en Rebekka stuurde iemand om Jakob, haar jongste zoon, te laten komen.
2 En hij zei tegen hem: 'Zie, je broer Esau zal wraak op je nemen en je doden.
3 Nu dan, mijn zoon, luister naar mijn stem, sta op en vlucht naar Laban, mijn broer, naar Haran, en blijf daar een paar dagen bij hem totdat de woede van je broer is bedaard en hij zijn toorn van je afwendt en alles wat je hebt gedaan vergeet; dan zal ik iemand sturen om je daarvandaan te halen.'
4 En Jakob zei: 'Ik ben niet bang; als hij mij wil doden, zal ik hem doden.'
5 Maar zij zei tegen hem: 'Laat mij niet op één dag beide zonen verliezen.'
6 Jakob zei tegen zijn moeder Rebekka: 'Zie, u weet dat mijn vader oud is geworden en slechtziend is, omdat zijn ogen zwak zijn. Als ik hem verlaat, zal dat hem kwaad doen, want als ik hem verlaat en bij u wegga, zal mijn vader boos worden en mij vervloeken. Ik zal niet gaan; pas wanneer hij mij zendt, zal ik gaan.'
7 Rebekka zei tegen Jakob: 'Ik zal naar binnen gaan en met hem spreken, en hij zal je wegsturen.'
8 Rebekka ging naar binnen en zei tegen Isaak: 'Ik verafschuw mijn leven vanwege de twee dochters van Heth, die Esau tot vrouw heeft genomen. En als Jakob een vrouw neemt uit de dochters van dat land, zoals deze, waarvoor heb ik dan nog te leven? Want de dochters van Kanaän zijn slecht.'
9 Isaak riep Jakob bij zich, zegende hem en vermaande hem: 'Neem geen vrouw uit de Kanaänitische dochters;
10 Sta op en ga naar Mesopotamië, naar het huis van Bethuel, de vader van je moeder, en neem daar een vrouw uit de dochters van Laban, de broer van je moeder.
11 En de Almachtige God zegene u en vermeerderde u, zodat u tot een volkenvolk zult behoren. En Hij geve u de zegeningen van mijn vader Abraham, aan u en aan uw nageslacht na u, opdat u het land zult erven waar u hebt gewoond en al het land dat God aan Abraham heeft gegeven. Ga heen, mijn zoon, in vrede.'
12 Isaak stuurde Jakob weg, en hij ging naar Mesopotamië, naar Laban, de zoon van Bethuel de Syriër, de broer van Rebekka, Jakobs moeder.
13 En het geschiedde, nadat Jakob was opgestaan om naar Mesopotamië te gaan, dat de geest van Rebekka bedroefd werd om haar zoon, en zij huilde.
14 Isaak zei tegen Rebekka: 'Zuster, treur niet om Jakob, mijn zoon, want hij gaat in vrede heen en zal in vrede terugkeren.
15 De Allerhoogste God zal hem beschermen tegen al het kwaad en zal met hem zijn, want Hij zal hem niet verlaten al zijn dagen.

16 Want ik weet dat zijn wegen in alles voorspoedig zullen zijn, waar hij ook gaat, totdat hij in vrede tot ons terugkeert en wij hem in vrede weerzien.
17 Wees niet bevreesd omwille van hem, mijn zuster, want hij is op het rechte pad en hij is een volmaakte man; hij is trouw en zal niet vergaan. Huil niet.'
18 Isaak troostte Rebekka vanwege haar zoon Jakob en zegende hem.
19 En Jakob ging van de Bron van de Eed naar Haran in het eerste jaar van de tweede week van het vierenveertigste jubeljaar, en hij kwam in Luz, dat wil zeggen Bethel, in het gebergte, op de nieuwe maan van de eerste maand van deze week. Hij kwam 's avonds op die plaats aan en week die nacht van de weg af naar het westen. Daar sliep hij, want de zon was ondergegaan.
20 En hij nam een van de stenen van die plaats en legde die onder de boom bij zijn hoofd. Hij reisde alleen verder en sliep.
21 En hij droomde die nacht, en zie, een ladder stond op de aarde, en de top ervan reikte tot aan de hemel. En zie, de engelen van de HEER stegen op en daalden neer langs de ladder, en zie, de HEER stond erop.
22 En Hij sprak tot Jakob en zei: 'Ik ben de HEER, de God van Abraham, uw vader, en de God van Isaak. Het land waarop u nu slaapt, zal Ik u geven, en uw nageslacht na u.
23 Uw nageslacht zal talrijk zijn als het stof der aarde, en u zult zich uitbreiden naar het westen en naar het oosten, naar het noorden en naar het zuiden. In u en in uw nageslacht zullen alle geslachten der volken gezegend worden.
24 En zie, Ik zal met u zijn en u beschermen waar u ook heengaat, en Ik zal u in vrede terugbrengen naar dit land; want Ik zal u niet verlaten voordat Ik alles heb gedaan wat Ik u heb opgedragen.'
25 Jakob ontwaakte uit zijn slaap en zei: 'Dit is werkelijk het huis van de HEER, en ik wist het niet.' Hij werd bevreesd en zei: 'Verschrikkelijk is deze plaats, want het is het huis van God, en dit is de poort van de hemel.'
26 Jakob stond 's morgens vroeg op, nam de steen die hij onder zijn hoofd had gelegd en zette die rechtop als een gedenkteken. Hij goot er olie over. Hij noemde die plaats Bethel, maar de plaats heette eerst Luz.
27 Jakob deed een gelofte aan de HEER en zei: 'Als de HEER met mij zal zijn en mij zal beschermen op deze weg die ik ga, en mij brood te eten en kleding te trekken zal geven, zodat ik in vrede naar het huis van mijn vader terugkeer, dan zal de HEER mijn God zijn, en deze steen die ik hier als gedenksteen heb opgericht, zal het huis van de HEER zijn, en van alles wat U mij geeft, zal ik U het tiende deel geven, mijn God.'

HOOFDSTUK 28

1 En hij vervolgde zijn reis en kwam in het land in het oosten, bij Laban, de broer van Rebekka, en hij bleef bij hem en diende hem een week lang in de plaats van zijn dochter Rachel.
2 En in het eerste jaar van de derde week [2122 AM] zei hij tegen hem: 'Geef mij mijn vrouw terug, voor wie ik u zeven jaar gediend heb.' En Laban zei tegen Jakob: 'Ik zal u uw vrouw geven.'
3 Laban richtte een feestmaal aan en nam Lea, zijn oudste dochter, en gaf haar aan Jakob tot vrouw. Hij gaf haar ook Zilpa, zijn dienstmaagd, als dienstmaagd. Jakob wist het niet, want hij dacht dat het Rachel was.
4 En hij ging naar haar toe, en zie, het was Lea. Jakob werd boos op Laban en zei tegen hem: 'Waarom heb je me dit aangedaan? Heb ik je niet gediend omwille van Rachel en niet omwille van Lea? Waarom heb je me onrecht aangedaan?'
5 Neem je dochter mee, dan ga ik weg, want je hebt mij kwaad gedaan.' Want Jakob had Rachel meer lief dan Lea; Lea had zwakke ogen, maar een zeer aantrekkelijk figuur; Rachel daarentegen had prachtige ogen en een mooi en zeer aantrekkelijk figuur.
6 Laban zei tegen Jakob: 'Zo hoort het in ons land niet, de jongste dochter voor de oudste te geven.' Het is ook niet juist om dat te doen, want zo staat het voorgeschreven en geschreven in de hemelse stenen tafelen: niemand mag zijn jongste dochter voor de oudste geven, maar eerst de oudste, en daarna de jongste. En wie dat doet, die wordt in de hemel schuldig bevonden, want niemand die dat doet is rechtvaardig, want die daad is kwaad in de ogen van de HEER.
7 En beveel de kinderen van Israël dat zij dit niet doen; zij mogen noch het jongste kind nemen noch geven voordat zij het oudste kind hebben gegeven, want het is zeer goddeloos.
8 Laban zei tegen Jakob: 'Laat de zeven dagen van dit feest voorbijgaan, en dan zal ik je Rachel geven, zodat je mij nog zeven jaar kunt dienen en mijn schapen kunt hoeden zoals je de afgelopen week hebt gedaan.'
9 En op de dag dat de zeven dagen van het feest van Lea voorbij waren, gaf Laban Rachel aan Jakob, opdat hij hem nog zeven jaar zou dienen, en hij gaf Rachel Bilha, de zuster van Zilpa, als dienstmaagd.
10 En hij diende nog zeven jaar in de gevangenis voor Rachel, want Lea was hem voor niets gegeven.
11 En de HEER opende de baarmoeder van Lea, en zij werd zwanger en baarde Jakob een zoon, en hij noemde hem Ruben, op de veertiende dag van de negende maand, in het eerste jaar van de derde week. [2122 AM]
12 Maar de baarmoeder van Rachel werd gesloten, want de Heer zag dat Lea gehaat werd en Rachel geliefd.
13 En Jakob ging opnieuw naar Lea toe, en zij werd zwanger en baarde Jakob een tweede zoon. Hij noemde hem Simeon, op de eenentwintigste van de tiende maand, in het derde jaar van deze week. [2124 AM]
14 En Jakob ging opnieuw naar Lea toe, en zij werd zwanger en baarde hem een derde zoon. Hij noemde hem Levi, in de nieuwe maan van de eerste maand van het zesde jaar van deze week. [2127 AM]
15 En Jakob ging opnieuw bij haar in, en zij werd zwanger en baarde hem een vierde zoon. Hij noemde hem Juda, op de vijftiende van de derde maand, in het eerste jaar van de vierde week. [2129 AM]
16 En daarom werd Rachel jaloers op Lea, omdat zij geen kinderen baarde, en zij zei tegen Jakob: 'Geef mij kinderen!' En Jakob zei: 'Heb ik u dan de vruchten van uw schoot onthouden? Heb ik u verlaten?'
17 Toen Rachel zag dat Lea vier zonen aan Jakob had gebaard – Ruben, Simeon, Levi en Juda – zei ze tegen hem:

'Ga naar Bilha, mijn dienstmaagd, en zij zal zwanger worden en mij een zoon baren.' (En zij gaf Bilha, haar dienstmaagd, tot vrouw.)
18 En hij ging bij haar in, en zij werd zwanger en baarde hem een zoon, en hij noemde hem Dan, op de negende van de zesde maand, in het zesde jaar van de derde week. [2127 AM]
19 En Jakob ging opnieuw gemeenschap met Bilha, en zij werd zwanger en baarde Jakob nog een zoon. Rachel noemde hem Naftali, op de vijfde van de zevende maand, in het tweede jaar van de vierde week. [2130 AM]
20 Toen Lea zag dat zij onvruchtbaar was geworden en geen kinderen meer kreeg, werd zij jaloers op Rachel. Zij gaf haar dienstmaagd Zilpa aan Jakob tot vrouw, en zij werd zwanger en baarde een zoon. Lea noemde hem Gad, op de twaalfde van de achtste maand, in het derde jaar van de vierde week. [2131 AM]
21 En hij ging weer bij haar in, en zij werd zwanger en baarde hem een tweede zoon. Lea noemde hem Aser, op de tweede van de elfde maand, in het vijfde jaar, in de vierde week. [2133 AM]
22 Jakob ging naar Lea toe, en zij werd zwanger en baarde een zoon. Zij noemde hem Issachar, op de vierde van de vijfde maand, in het vierde jaar van de vierde week,[2132 AM] en zij gaf hem aan een voedster.
23 En Jakob ging weer bij haar in, en zij werd zwanger en baarde twee kinderen, een zoon en een dochter. Zij noemde de zoon Zabulon en de dochter Dina, in de zevende van de zevende maand, in het zesde jaar van de vierde week. [2134 AM]
24 En de Heer was Rachel genadig, en Hij opende haar baarmoeder, en zij werd zwanger en baarde een zoon, en zij noemde hem Jozef, op de nieuwe maan van de vierde maand, in het zesde jaar, in de vierde week. [2134 AM]
25 En in de dagen dat Jozef geboren werd, zei Jakob tegen Laban: 'Geef mij mijn vrouwen en zonen, en laat mij naar mijn vader Isaak gaan, zodat ik daar een huis kan bouwen. Want ik heb de jaren waarin ik voor uw twee dochters heb gewerkt, volbracht, en ik zal naar het huis van mijn vader gaan.'
26 Laban zei tegen Jakob: 'Blijf bij mij in afwachting van je loon, en weid mijn kudde weer voor mij, en neem dan je loon aan.'
27 En ze kwamen met elkaar overeen dat hij hem als loon de lammeren en geitenbokjes zou geven die zwart, gevlekt of wit geboren waren; (deze) zouden zijn loon zijn.
28 En alle schapen brachten gevlekt, gespikkeld en zwart voort, met allerlei verschillende kenmerken, en ze brachten opnieuw lammeren voort die op hen leken; en alle gevlekte lammeren waren van Jakob en de niet-gevlekte lammeren waren van Laban.
29 En Jakobs bezittingen namen zeer toe, en hij bezat runderen, schapen, ezels en kamelen, en knechten en dienstmeisjes.
30 Laban en zijn zonen waren jaloers op Jakob, en Laban nam zijn schapen van hem terug en bekeek hem met kwade bedoelingen.

HOOFDSTUK 29

1 En het geschiedde, toen Rachel Jozef gebaard had, dat Laban zijn schapen ging scheren; want ze waren drie dagenreis van hem verwijderd.
2 Jakob zag dat Laban zijn schapen ging scheren, en Jakob riep Lea en Rachel en sprak hun vriendelijk toe, zodat ze met hem mee zouden gaan naar het land Kanaän.
3 Want hij vertelde hun hoe hij alles in een droom had gezien, zelfs alles wat God tegen hem had gezegd, namelijk dat hij naar het huis van zijn vader moest terugkeren. En zij zeiden: 'Waarheen je ook gaat, wij zullen met je meegaan.'
4 En Jakob zegende de God van Isaak, zijn vader, en de God van Abraham, zijn grootvader. Hij stond op, besteeg zijn vrouw en zijn kinderen, nam al zijn bezittingen mee, stak de rivier over en kwam in het land Gilead. Jakob hield zijn voornemen geheim voor Laban en vertelde het hem niet.
5 En in het zevende jaar, in de vierde week, keerde Jakob zich in de eerste maand, op de eenentwintigste, naar Gilead. [2135 AM] Laban achtervolgde hem en haalde Jakob in op de berg Gilead in de derde maand, op de dertiende.
6 En de HEER stond niet toe dat hij Jakob kwaad deed, want Hij verscheen hem 's nachts in een droom. En Laban sprak tot Jakob.
7 En op de vijftiende van die dagen gaf Jakob een feestmaal voor Laban en voor allen die met hem meegekomen waren. Jakob zwoer die dag aan Laban, en Laban zwoer ook aan Jakob, dat geen van beiden de berg Gilead zou oversteken om de ander met kwade bedoelingen te overvallen.
8 En hij maakte daar een hoop als getuige; daarom wordt die plaats 'De Hoop van Getuigen' genoemd, naar deze hoop.
9 Maar vroeger noemden ze het land Gilead het land van de Refaïeten; want het was het land van de Refaïeten, en de Refaïeten werden daar geboren, reuzen van tien, negen, acht tot zeven ellen hoog.
10 Hun woongebied strekte zich uit van het land van de Ammonieten tot de berg Hermon, en de zetels van hun koninkrijk waren Karnaim, Ashtaroth, Edrei, Misur en Beon.
11 En de HEER vernietigde hen vanwege de slechtheid van hun daden; want zij waren zeer kwaadaardig, en de Amorieten woonden in hun plaats, goddeloos en zondig, en er is geen volk meer dat al zijn zonden ten volle heeft begaan, en zij hebben geen lang leven meer op aarde.
12 En Jakob stuurde Laban weg, en hij vertrok naar Mesopotamië, het land in het oosten, en Jakob keerde terug naar het land Gilead.
13 En hij trok in de negende maand, op de elfde, over de Jabbok. Op die dag kwam Esau, zijn broer, naar hem toe, en hij verzoende zich met hem. Daarna vertrok hij naar het land Seïr, maar Jakob bleef in tenten wonen.
14 En in het eerste jaar van de vijfde week van dit jubeljaar [2136 AM] stak hij de Jordaan over en vestigde zich aan de overkant van de Jordaan. Hij liet zijn schapen grazen van de Zee van de Berg tot Bethshan, en tot Dothan en tot het woud van Akrabbim.
15 En hij stuurde naar zijn vader Isaak al zijn bezittingen: kleding, voedsel, vlees, drank, melk, boter, kaas en dadels uit het dal.

16 En ook aan zijn moeder Rebekka, viermaal per jaar, tussen de maanden, tussen het ploegen en het oogsten, tussen de herfst en het regenseizoen, en tussen de winter en de lente, naar de toren van Abraham.
17 Isaak was teruggekeerd van de Bron van de Eed en was naar de toren van zijn vader Abraham gegaan, en hij woonde daar, afgezonderd van zijn zoon Esau.
18 Want in de tijd dat Jakob naar Mesopotamië ging, nam Esau Mahalath, de dochter van Ismaël, tot vrouw. Hij verzamelde alle kudden van zijn vader en zijn vrouwen, trok de berg Seïr op en vestigde zich daar. Hij liet zijn vader Isaak alleen achter bij de Bron van de Eed.
19 Isaak ging van de Bron van de Eed omhoog en woonde in de toren van Abraham, zijn vader, op de bergen van Hebron.
20 En Jakob stuurde daarheen alles wat hij van tijd tot tijd naar zijn vader en moeder stuurde, alles wat ze nodig hadden, en zij zegenden Jakob met heel hun hart en met heel hun ziel.

HOOFDSTUK 30

1 En in het eerste jaar van de zesde week [2143 AM] ging hij in vrede naar Salem, ten oosten van Sichem, in de vierde maand.
2 En daar ontvoerden zij Dina, de dochter van Jakob, naar het huis van Sichem, de zoon van Hamor, de Hiviet, de vorst van het land, en hij sliep met haar en ontucht met haar; zij was nog een klein meisje, een kind van twaalf jaar.
3 En hij smeekte zijn vader en haar broers dat zij aan hem tot vrouw gegeven mocht worden. En Jakob en zijn zonen waren boos op de mannen van Sichem, want zij hadden Dina, hun zuster, ontuchtigd, en zij hadden hen met kwade bedoelingen toegesproken en hen bedrogen en misleid.
4 Simeon en Levi kwamen onverwachts naar Sichem en voltrokn een straf onder alle mannen van Sichem. Ze doodden alle mannen die ze daar aantroffen en lieten er geen enkele in leven. Ze brachten hen allen in de pijn, omdat ze hun zuster Dina hadden onteerd.
5 En zo zal het voortaan niet meer gebeuren dat een dochter van Israël onrein wordt; want er is in de hemel een oordeel over hen bevolen, dat zij met het zwaard alle mannen van Sichem zullen vernietigen, omdat zij schande over Israël hebben gebracht.
6 En de HEER leverde hen over in de handen van de zonen van Jakob, opdat zij hen met het zwaard zouden uitroeien en recht over hen zouden voltrekken, en opdat het in Israël niet meer zou gebeuren dat een maagd van Israël onrein zou worden.
7 En als er in Israël een man is die zijn dochter of zijn zus wil uithuwelijken aan een man uit het geslacht der heidenen, dan zal hij zeker sterven, en men zal hem stenigen, want hij heeft schande over Israël gebracht. En men zal de vrouw met vuur verbranden, omdat zij de naam van het huis van haar vader heeft onteerd, en zij zal uit Israël worden uitgeroeid.
8 En laat er in Israël geen overspelige vrouw of onreinheid gevonden worden, in alle dagen van de geslachten der aarde; want Israël is heilig voor de HEER, en ieder die het onrein heeft gemaakt, zal zeker sterven: men zal hem stenigen.
9 Want zo is het bepaald en opgeschreven in de hemelse stenen tafelen betreffende al het nageslacht van Israël: wie het onrein maakt, zal zeker sterven en met stenen gestenigd worden.
10 Aan deze wet is geen termijn van dagen verbonden, geen uitstel mogelijk en geen verzoening. Maar de man die zijn dochter onrein heeft gemaakt, zal uit het midden van heel Israël worden uitgeroeid, omdat hij zijn nageslacht aan Moloch heeft gegeven en goddeloos heeft gehandeld, waardoor hij het heeft onrein gemaakt.
11 En gij, Mozes, gebiedt de kinderen van Israël en spoort hen aan hun dochters niet aan de heidenen uit te huwen en geen dochters van de heidenen tot zoon te nemen, want dit is een gruwel voor de HEER.
12 Daarom heb ik voor u, in de woorden van de Wet, al de daden van de inwoners van Sichem opgeschreven, die zij tegen Dina hebben begaan, en hoe de zonen van Jakob spraken en zeiden: ‘Wij zullen onze dochter niet aan een onbesneden man geven, want dat zou ons tot schande strekken.’
13 En het is een schande voor Israël, voor hen die leven en voor hen die de dochters van de heidenen tot zich nemen; want dit is onrein en een gruwel voor Israël.
14 Israël zal niet van deze onreinheid vrij zijn als het een vrouw uit een heidens geslacht heeft, of als het een van zijn dochters aan een man uit een heidens geslacht heeft uitgehuwelijkt.
15 Want er zal plaag op plaag zijn, en vloek op vloek, en elk oordeel en elke plaag en vloek zal over hem komen: als hij dit doet, of zijn ogen sluit voor hen die onreinheid bedrijven, of voor hen die het heiligdom van de HEER ontheiligen, of voor hen die Zijn heilige naam ontheiligen, (dan) zal het hele volk tezamen geoordeeld worden voor al de onreinheid en ontheiliging van deze man.
16 En er zal geen aanzien des persoons zijn [en geen achting voor personen] en men zal van hem geen vruchten, offers, brandoffers of vet aannemen, noch de geur van welriekende stoffen, om die te aanvaarden. Zo zal het ook met ieder mens in Israël vergaan die het heiligdom ontwijdt.
17 Daarom heb ik u bevolen en gezegd: ‘Getuig dit aan Israël: zie hoe het de Sichemieten en hun zonen verging, hoe zij werden overgeleverd in de handen van twee zonen van Jakob, en hoe zij hen onder marteling doodden, en het werd hun tot gerechtigheid gerekend, en het staat hun als gerechtigheid toegerekend.
18 En het nageslacht van Levi werd uitverkoren tot priesterschap en tot Levieten, opdat zij, net als wij, voortdurend voor de HEER zouden dienen en opdat Levi en zijn zonen voor eeuwig gezegend zouden worden; want hij was ijverig om gerechtigheid, recht en wraak te voltrekken over allen die tegen Israël opstonden.
19 En zo schrijven zij als een getuigenis ten gunste van hem op de hemelse tabletten: zegen en gerechtigheid voor de God van allen.
20 En wij gedenken de rechtvaardigheid die deze man gedurende zijn leven heeft getoond, in alle perioden van het jaar; tot duizend generaties lang zal men het optekenen, en het zal tot hem en zijn nakomelingen na hem komen. Hij is opgetekend op de hemelse tabletten als een vriend en een rechtvaardige man.

21 Dit alles heb ik voor u opgeschreven en ik heb u opgedragen het aan de kinderen van Israël te vertellen, dat zij geen zonde mogen begaan, de voorschriften niet mogen overtreden en het verbond dat voor hen is gesloten niet mogen verbreken, maar dat zij het moeten nakomen en als vrienden van Israël moeten worden beschouwd.
22 Maar als zij overtreden en op allerlei manieren onreinheid bedrijven, zullen zij als tegenstanders op de hemelse tabletten worden opgetekend, en zij zullen uit het boek des levens worden geschrapt, en zij zullen worden opgetekend in het boek van hen die vernietigd zullen worden en met hen die uit de aarde zullen worden gerukt.
23 En op de dag dat de zonen van Jakob Sichem doodden, werd er in de hemel een lofrede op hen uitgesproken, waarin stond dat zij rechtvaardigheid, oprechtheid en wraak op de zondaars hadden betracht. Het werd als een zegen opgetekend.
24 En ze brachten Dina, hun zus, uit het huis van Sichem, en ze namen alles wat in Sichem was gevangen: hun schapen, hun runderen en hun ezels, al hun bezittingen en al hun kudden, en brachten dat alles naar Jakob, hun vader.
25 En hij verweet hen dat ze de stad met het zwaard hadden gedood, want hij vreesde de inwoners van het land, de Kanaänieten en de Perizzieten.
26 En de vrees voor de HEER kwam over alle steden rondom Sichem, en zij stonden niet op om de zonen van Jakob te achtervolgen, want de angst was over hen gekomen.

HOOFDSTUK 31

1 En op de nieuwe maan van de maand sprak Jakob tot al zijn huisgenoten en zei: 'Reinig jullie en trek andere kleren aan, laten we opstaan en naar Bethel gaan, waar ik Hem een gelofte heb afgelegd op de dag dat ik vluchtte voor mijn broer Esau, omdat hij met mij is geweest en mij in vrede naar dit land heeft gebracht. En doe de vreemde goden die onder jullie ronddwalen weg.'
2 En zij gaven de vreemde goden en datgene wat in hun oren en om hun nek zat, en de afgoden die Rachel van Laban, haar vader, had gestolen, helemaal aan Jakob. En hij verbrandde en verbrijzelde ze en vernietigde ze, en verborg ze onder een eik in het land Sichem.
3 En hij ging op de nieuwe maan van de zevende maand naar Bethel. En hij bouwde een altaar op de plaats waar hij had geslapen, en hij richtte daar een gedenksteen op. Hij liet zijn vader Isaak en zijn moeder Rebekka oproepen om naar hem toe te komen voor zijn offer.
4 Isaak zei: 'Laat mijn zoon Jakob komen, zodat ik hem kan zien voordat ik sterf.'
5 En Jakob ging naar zijn vader Isaak en naar zijn moeder Rebekka, naar het huis van zijn vader Abraham, en hij nam twee van zijn zonen, Levi en Juda, met zich mee, en hij kwam bij zijn vader Isaak en bij zijn moeder Rebekka.
6 En Rebekka kwam uit de toren naar voren om Jakob te kussen en hem te omhelzen, want haar geest was opgeknapt toen ze hoorde: 'Zie, uw zoon Jakob is gekomen!' En ze kuste hem.
7 En zij zag zijn twee zonen, en zij herkende hen, en zij zei tegen hem: 'Zijn dit uw zonen, mijn zoon?' En zij omhelsde hen, kuste hen en zegende hen, zeggende: 'In jullie zal het nageslacht van Abraham roem vergaren, en jullie zullen een zegen zijn op aarde.'
8 Jakob ging naar de kamer van zijn vader Isaak, waar hij lag. Zijn twee zonen waren bij hem. Jakob nam de hand van zijn vader, boog zich voorover en kuste hem. Isaak klemde zich vast aan de hals van Jakob en huilde tegen hem aan.
9 De duisternis verdween uit de ogen van Isaak, en hij zag de twee zonen van Jakob, Levi en Juda, en hij zei: 'Zijn dit uw zonen, mijn zoon? Want zij lijken op u.'
10 En hij zei tegen hem dat zij werkelijk zijn zonen waren: 'En u hebt werkelijk gezien dat zij werkelijk mijn zonen zijn.'
11 En zij kwamen naar hem toe, en hij keerde zich om, kuste hen en omhelsde hen beiden tegelijk.
12 En de geest van de profetie daalde neer in zijn mond, en hij nam Levi bij zijn rechterhand en Juda bij zijn linkerhand.
13 En hij wendde zich eerst tot Levi en begon hem als eerste te zegenen, en zei tegen hem: Moge de God van allen, de Heer van alle eeuwen, u en uw kinderen zegenen tot in alle eeuwen.
14 En moge de HEER u en uw nageslacht grootheid en grote heerlijkheid schenken, en u en uw nageslacht uit alle vlees doen naderen tot Hem om in zijn heiligdom te dienen als engelen in de tegenwoordigheid en als heiligen. Zoals zij, zo zal het nageslacht van uw zonen zijn tot heerlijkheid, grootheid en heiligheid, en moge Hij hen groot maken tot in alle eeuwen.
15 En zij zullen rechters en vorsten zijn, en leiders over al het nageslacht van de zonen van Jakob. Zij zullen het woord van de HEER in gerechtigheid spreken, en al Zijn oordelen zullen zij in gerechtigheid vellen. En zij zullen Mijn wegen aan Jakob bekendmaken en Mijn paden aan Israël. De zegen van de HEER zal in hun mond gegeven worden, tot zegen van al het nageslacht van de geliefde.
16 Uw moeder heeft u Levi genoemd, en terecht heeft zij u zo genoemd. U zult bij de HEER horen en de metgezel zijn van alle zonen van Jakob. Zijn tafel zal de uwe zijn, en u en uw zonen zullen daarvan eten. Uw tafel zal vol zijn tot in alle generaties, en uw voedsel zal nooit ontbreken, tot in alle eeuwen.
17 Laat allen die u haten voor u neervallen, en laat al uw tegenstanders worden uitgeroeid en vergaan. Zalig zij hij die u zegent, en vervloekt zij elk volk dat u vervloekt.
18 En tegen Juda zei hij: 'Moge de HEER u kracht en macht geven om allen die u haten te vertrappen; u zult een vorst zijn, u en een van uw zonen, over de zonen van Jakob; moge uw naam en de naam van uw zonen uitgaan en door alle landen en streken trekken. Dan zullen de heidenen voor u vrezen, en alle volken zullen sidderen.
19 In u zal de hulp van Jakob zijn, en in u zal de redding van Israël gevonden worden.
20 En wanneer u op de troon van eer van uw gerechtigheid zit, zal er grote vrede zijn voor al het nageslacht van de zonen van de Geliefde. Gezegend zij hij die u zegent, en allen die u haten en u kwellen en u vervloeken, zullen van de aarde worden uitgeroeid en vernietigd en vervloekt zijn.
21 En hij keerde zich om, kuste hem opnieuw en omhelsde hem, en hij verheugde zich zeer, want hij had de zonen van Jakob, zijn zoon, in werkelijkheid gezien.

22 En hij ging weg van tussen zijn voeten en viel neer en boog zich voor hem neer, en hij zegende hen en rustte daar die nacht uit met Isaak, zijn vader, en zij aten en dronken met vreugde.
23 En hij liet de twee zonen van Jakob in slaap vallen, de ene aan zijn rechterhand en de andere aan zijn linkerhand, en dat werd hem tot gerechtigheid gerekend.
24 En Jakob vertelde zijn vader de hele nacht alles, hoe de Heer hem grote barmhartigheid had bewezen, hoe Hij hem in al zijn wegen voorspoed had gegeven en hem voor alle kwaad had beschermd.
25 En Isaak prees de God van zijn vader Abraham, die zijn barmhartigheid en zijn rechtvaardigheid niet had onthouden aan de zonen van zijn dienaar Isaak.
26 De volgende ochtend vertelde Jakob aan zijn vader Isaak over de gelofte die hij aan de Heer had afgelegd, over het visioen dat hij had gezien, en dat hij een altaar had gebouwd en dat alles gereed was voor het offer dat voor de Heer gebracht zou worden, zoals hij had beloofd, en dat hij gekomen was om hem op een ezel te zetten.
27 Isaak zei tegen Jakob, zijn zoon: ‘Ik kan niet met je meegaan, want ik ben oud en kan de reis niet meer aan. Ga, mijn zoon, in vrede, want ik ben vandaag honderdvijfenzestig jaar oud en kan niet meer reizen. Zet je moeder op een ezel en laat haar met je meegaan.’
28 En ik weet, mijn zoon, dat je omwille van mij gekomen bent, en moge deze dag gezegend zijn waarop je mij levend hebt gezien en ik jou ook heb gezien, mijn zoon.
29 Moge het je goed gaan en je gelofte nakomen, die je hebt afgelegd. Stel je gelofte niet uit, want je zult ter verantwoording geroepen worden wat betreft de gelofte. Haast je daarom om die na te komen, en moge Hij die alle dingen heeft gemaakt, aan wie je die gelofte hebt afgelegd, er behagen in scheppen.
30 En hij zei tegen Rebekka: ‘Ga met Jakob, je zoon.’ En Rebekka ging met Jakob, haar zoon, en Debora ging met haar mee, en zij kwamen in Bethel aan.
31 En Jakob herinnerde zich het gebed waarmee zijn vader hem en zijn twee zonen, Levi en Juda, had gezegend, en hij verheugde zich en prees de God van zijn vaderen, Abraham en Isaak.
32 En hij zei: ‘Nu weet ik dat ik een eeuwige hoop heb, en mijn zonen ook, voor de God van allen.’ En zo is het voor hen beiden bepaald; en zij schrijven het op als een eeuwig getuigenis op de hemelse tabletten, hoe Isaak hen zegende.

HOOFDSTUK 32

1 En hij bleef die nacht in Bethel, en Levi droomde dat men hem en zijn zonen voor eeuwig tot priester van de Allerhoogste God had aangesteld; en hij ontwaakte uit zijn slaap en prees de Heer.
2 En Jakob stond 's morgens vroeg op, op de veertiende van deze maand, en hij gaf een tiende van alles wat met hem meegekomen was, zowel van mensen als van vee, van goud en van alle voorwerpen en kledingstukken, ja, hij gaf tienden van alles.
3 In die dagen werd Rachel zwanger van haar zoon Benjamin. Jakob telde zijn zonen vanaf hem en Levi viel toe aan het deel van de HEER. Zijn vader bekleedde hem met priestergewaden en vulde zijn handen.
4 En op de vijftiende van deze maand bracht hij veertien runderen, achtentwintig rammen, negenenveertig schapen, zeven lammeren en eenentwintig geitenbokjes naar het altaar als brandoffer, een offer dat God welgevallig was en een aangename geur had.
5 Dit was zijn offer, overeenkomstig de gelofte die hij had afgelegd dat hij een tiende zou geven, samen met hun vruchtenoffers en hun drankoffers.
6 En toen het vuur het had verteerd, brandde hij wierook op het vuur, en als dankoffer bracht hij twee ossen, vier rammen, vier schapen, vier bokken, twee eenjarige schapen en twee geitenbokjes; en zo deed hij dagelijks, zeven dagen lang.
7 En hij en al zijn zonen en zijn mannen aten daar zeven dagen lang met vreugde en zegenden en dankten de Heer, die hem uit al zijn beproevingen had verlost en hem zijn gelofte had gegeven.
8 En hij gaf tienden van alle reine dieren en bracht een brandoffer, maar de onreine dieren gaf hij niet aan Levi, zijn zoon, en hij gaf hem alle zielen van de mensen.
9 En Levi vervulde het priesterambt in Bethel vóór zijn vader Jakob, boven zijn tien broers, en hij was daar priester. Jakob legde zijn gelofte af: zo gaf hij de tiende weer aan de Heer en heiligde die, en die werd heilig voor Hem.
10 En daarom is het op de hemelse tafelen vastgelegd als een wet voor de tiende, die jaarlijks voor de HEER gegeten moet worden op de plaats die is uitverkoren om Zijn naam te laten wonen. Aan deze wet is geen tijdslimiet, tot in eeuwigheid.
11 Deze verordening is opgetekend opdat zij jaarlijks vervuld kan worden door het eten van de tweede tiende voor de Heer op de plaats die daarvoor is uitgekozen, en er mag niets van overblijven van dit jaar tot het volgende jaar.
12 Want binnen dat jaar zal het zaad gegeten worden tot de dagen van de oogst van het zaad van dat jaar, en de wijn tot de dagen van de wijn, en de olie tot de dagen van zijn seizoen.
13 En al wat daarvan overblijft en oud wordt, moet als onrein worden beschouwd; het moet met vuur worden verbrand, want het is onrein.
14 Zo moeten ze het samen in het heiligdom opeten, en ze moeten ervoor zorgen dat het niet bederft.
15 En alle tienden van de runderen en schapen zullen heilig zijn voor de HEER en zullen toebehoren aan zijn priesters, die ze jaar na jaar voor Hem zullen eten; want zo is het bepaald en gegraveerd met betrekking tot de tienden op de hemelse tafelen.
16 En in de daaropvolgende nacht, op de tweeëntwintigste dag van deze maand, besloot Jakob om die plaats te herbouwen, de voorhof met een muur te omringen en die te heiligen en voor altijd heilig te maken, voor zichzelf en zijn kinderen na hem.
17 En de HEER verscheen 's nachts aan hem, zegende hem en zei tegen hem: 'Uw naam zal niet langer Jakob zijn, maar Israël zal u noemen.'
18 En Hij zei opnieuw tot hem: ‘Ik ben de HEER, die de hemel en de aarde geschapen heeft, en Ik zal u zeer talrijk maken en u enorm doen toenemen, en koningen zullen uit u voortkomen, en zij zullen rechtspreken overal waar de voet van de mensen heeft getreden.

19 En Ik zal aan uw nakomelingen de hele aarde geven die onder de hemel is, en zij zullen alle volken oordelen naar hun wil, en daarna zullen zij de hele aarde in bezit nemen en die voor eeuwig bezitten.'
20 En Hij sprak met hem af, en Hij ging van hem weg. En Jakob keek toe totdat Hij naar de hemel was opgestegen.
21 En hij zag in een nachtelijk visioen, en zie, een engel daalde uit de hemel neer met zeven stenen tafelen in zijn handen. Hij gaf ze aan Jakob, en hij las ze en begreep alles wat daarin geschreven stond, wat hem en zijn zonen in alle eeuwen zou overkomen.
22 En hij liet hem alles zien wat op de stenen tafelen geschreven stond en zei tegen hem: 'Bouw deze plaats niet, maak er geen eeuwig heiligdom van en blijf hier niet wonen, want dit is niet de juiste plaats. Ga naar het huis van Abraham, je vader, en woon bij Isaak, je vader, tot de dag van de dood van je vader.'
23 Want in Egypte zul je in vrede sterven, en in dit land zul je met eer begraven worden in het graf van je voorvaderen, samen met Abraham en Isaak.
24 Wees niet bevreesd, want zoals je het hebt gezien en gelezen, zo zal het ook gebeuren; en schrijf alles op zoals je het hebt gezien en gelezen.'
25 Jakob zei: 'Heer, hoe kan ik me alles herinneren wat ik gelezen en gezien heb?' Hij antwoordde hem: 'Ik zal je alles in herinnering brengen.'
26 En hij ging bij hem vandaan, en hij ontwaakte uit zijn slaap, en hij herinnerde zich alles wat hij had gelezen en gezien, en hij schreef alle woorden op die hij had gelezen en gezien.
27 En hij vierde daar nog een dag, en hij bracht daarop offers zoals hij dat op de voorgaande dagen had gedaan, en hij noemde die dag 'Toevoeging', want deze dag was toegevoegd en de voorgaande dagen noemde hij 'Het Feest'.
28 Zo werd het geopenbaard dat het zo moest zijn, en het staat geschreven op de hemelse tafelen: daarom werd hem geopenbaard dat hij het moest vieren en het moest toevoegen aan de zeven dagen van het feest.
29 En de naam ervan werd 'Toevoeging' genoemd, omdat het werd opgenomen in de lijst van feestdagen, overeenkomstig het aantal dagen van het jaar.
30 En in de nacht van de drieëntwintigste van deze maand stierf Debora, de voedster van Rebekka, en zij begroeven haar beneden in de stad, onder de eik van de rivier. Hij noemde deze plaats 'De rivier van Debora' en de eik 'De eik van de rouw om Debora'.
31 Rebekka ging terug naar haar huis, naar haar vader Isaak, en Jakob stuurde haar rammen, schapen en bokken, zodat ze een maaltijd voor zijn vader kon bereiden zoals hij die wenste.
32 En hij ging achter zijn moeder aan tot hij in het land Kabratan kwam, en hij vestigde zich daar.
33 En Rachel baarde 's nachts een zoon en noemde hem 'Zoon van mijn smart', want zij leed bij de bevalling. Maar zijn vader noemde hem Benjamin, op de elfde van de achtste maand, in de eerste van de zesde week van dit jubeljaar. [2143 AM]
34 Rachel stierf daar en werd begraven in het land Efrath, dat is Bethlehem. Jakob bouwde een gedenksteen op het graf van Rachel, op de weg boven haar graf.

HOOFDSTUK 33

1 Jakob ging naar het gebied ten zuiden van Magdaladra'ef en vestigde zich daar. Hij ging naar zijn vader Isaak, samen met zijn vrouw Lea, op de nieuwe maan van de tiende maand.
2 En Ruben zag Bilha, de dienstmeid van Rachel, de bijvrouw van zijn vader, zich in een verborgen plaats in het water baden, en hij werd verliefd op haar.
3 En hij verborg zich 's nachts en ging het huis van Bilha binnen, en hij trof haar alleen slapend aan op een bed in haar huis.
4 En hij sliep met haar, en zij werd wakker en zag, en zie, Ruben lag met haar in bed. En zij maakte de zoom van haar deken los, greep hem vast en riep uit, en ontdekte dat het Ruben was.
5 En zij schaamde zich voor hem, en zij trok haar hand van hem af, en hij vluchtte.
6 En ze treurde hierom zeer, maar vertelde het aan niemand.
7 Toen Jakob terugkeerde en haar zocht, zei zij tegen hem: 'Ik ben niet rein voor u, want ik ben door u onrein geworden; Ruben heeft mij onrein gemaakt en heeft 's nachts met mij geslapen, terwijl ik sliep. Ik heb het niet ontdekt totdat hij mijn mantel ontblootte en met mij sliep.'
8 Jakob was zeer boos op Ruben, omdat hij gemeenschap had gehad met Bilha en omdat hij de mantel van zijn vader had ontbloot.
9 En Jakob ging niet meer naar haar toe, omdat Ruben haar had ontwijd. En ieder die de mantel van zijn vader ontbloot, diens daad is buitengewoon slecht, want hij is een gruwel voor de Heer.
10 Daarom staat er op de hemelse tafelen geschreven en vastgelegd dat een man niet met de vrouw van zijn vader mag slapen en de mantel van zijn vader niet mag ontbloten, want dit is onrein. Zij zullen zeker samen sterven, de man die met de vrouw van zijn vader slaapt en de vrouw ook, want zij hebben onreinheid op aarde gebracht.
11 En er zal niets onreins zijn voor onze God in het volk dat Hij voor Zichzelf heeft uitverkoren als zijn eigendom.
12 En er staat voor de tweede keer geschreven: 'Vervloekt zij hij die gemeenschap heeft met de vrouw van zijn vader, want hij heeft de schande van zijn vader onthuld.' En alle heiligen van de Heer zeiden: 'Zo zij het, zo zij het.'
13 En gij, Mozes, gebiedt de kinderen van Israël dit woord in acht te nemen, want het brengt de doodstraf met zich mee; het is onrein, en er is geen eeuwige verzoening voor degene die dit heeft gedaan, maar hij moet ter dood gebracht en gedood worden, en gestenigd, en uitgeroeid worden uit het midden van het volk van onze God.
14 Want niemand in Israël die zoiets doet, mag ook maar één dag op aarde in leven blijven, want hij is een gruwel en een onrein mens.
15 En zij zullen niet zeggen: Ruben kreeg leven en vergeving nadat hij gemeenschap had gehad met de bijvrouw van zijn vader, en haar ook, hoewel zij een echtgenoot had en haar echtgenoot Jakob, zijn vader, nog in leven was.
16 Want tot die tijd was de verordening, het oordeel en de wet nog niet in haar geheel voor iedereen geopenbaard, maar in uw dagen is zij geopenbaard als een wet van tijden en van dagen, en een eeuwige wet voor alle generaties.

17 En voor deze wet is geen einde der dagen en geen verzoening, maar beide moeten uit het midden van het volk worden uitgeroeid: op de dag waarop zij het hebben begaan, zullen zij worden gedood.
18 En jij, Mozes, schrijf het op voor Israël, zodat zij het in acht nemen en ernaar handelen, en geen zonde begaan die tot de dood leidt; want de HEER, onze God, is rechter, die geen aanzien des persoons heeft en geen gaven aanneemt.
19 En vertel hun deze woorden van het verbond, opdat zij ze horen en in acht nemen, en erop waken, en niet vernietigd en uitgeroeid worden uit het land; want onreinheid, gruwel, besmetting en verontreiniging zijn al diegenen die dit op aarde doen voor onze God.
20 Er is geen grotere zonde dan de ontucht die zij op aarde bedrijven; want Israël is een heilige natie voor de HEER, zijn God, een erfgenaam, een priesterlijk en koninklijk volk, en het is Zijn eigendom; en zulke onreinheid mag niet voorkomen in het midden van de heilige natie.
21 En in het derde jaar van deze zesde week [2145 AM] gingen Jakob en al zijn zonen naar het huis van Abraham en woonden daar, vlakbij Isaak, zijn vader, en Rebekka, zijn moeder.
22 Dit waren de namen van de zonen van Jakob: de eerstgeborene Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issachar, Zebulon, de zonen van Lea; en de zonen van Rachel, Jozef en Benjamin; en de zonen van Bilha, Dan en Naftali; en de zonen van Zilpa, Gad en Aser; en Dina, de dochter van Lea, de enige dochter van Jakob.
23 En zij kwamen en knielden neer voor Isaak en Rebekka, en toen zij hen zagen, zegenden zij Jakob en al zijn zonen. Isaak verheugde zich zeer, want hij zag de zonen van Jakob, zijn jongste zoon, en hij zegende hen.

HOOFDSTUK 34

1 En in het zesde jaar van deze week van dit vierenveertigste jubeljaar [2148 AM] zond Jakob zijn zonen uit om hun schapen te weiden, en zijn dienaren met hen naar de weiden van Sichem.
2 En de zeven koningen van de Amorieten verzamelden zich om hen te doden, zich verschuilend onder de bomen, en hun vee als buit te nemen.
3 Jakob, Levi, Juda en Jozef waren in huis met hun vader Isaak, want hij was diep bedroefd en ze konden hem niet verlaten. Benjamin was de jongste en bleef daarom bij zijn vader.
4 En de koning(en) van Taphu en de koning(en) van Aresa, en de koning(en) van Seragan, en de koning(en) van Selo, en de koning(en) van Gaas, en de koning van Bethoron, en de koning van Maanisakir, en al diegenen die in deze bergen wonen (en) die in de bossen van het land Kanaän wonen, kwamen.
5 En zij brachten Jakob het volgende bericht: ‘Zie, de koningen van de Amorieten hebben uw zonen omsingeld en hun kudden geroofd.’
6 En hij stond op uit zijn huis, hij en zijn drie zonen en al de dienaren van zijn vader, en ook zijn eigen dienaren, en hij trok tegen hen op met zesduizend man, die zwaarden droegen.
7 En hij doodde hen in de weiden van Sichem, en hij achtervolgde degenen die vluchtten, en hij doodde hen met het scherpe zwaard, en hij doodde Aresa en Taphu en Saregan en Selo en Amanisakir en Gaga'as, en hij heroverde zijn kudden.
8 En hij overwon hen en legde hun een belasting op, namelijk vijf soorten vruchten van hun land, die zij hem moesten betalen. En hij bouwde Robel en Tamnatares.
9 En hij keerde in vrede terug en sloot vrede met hen, en zij werden zijn dienaren, tot de dag dat hij en zijn zonen naar Egypte afdaalden.
10 En in het zevende jaar van deze week [2149 AM] zond hij Jozef uit om te informeren naar het welzijn van zijn broers vanuit zijn huis naar het land Sichem, en hij vond hen in het land Dothan.
11 En ze beraamden een list tegen hem en smeedden een complot om hem te doden, maar ze bedachten zich en verkochten hem aan Ismaëlitische kooplieden. Die brachten hem naar Egypte en verkochten hem aan Potifar, de eunuch van de farao, de chef-kok en priester van de stad Elew.
12 De zonen van Jakob slachtten een geitje, doopten de mantel van Jozef in het bloed en stuurden die op de tiende van de zevende maand naar Jakob, hun vader.
13 En hij rouwde de hele nacht, want ze hadden het hem 's avonds gebracht, en hij werd koortsachtig van verdriet om zijn dood, en hij zei: 'Een beest heeft Jozef verslonden'; en alle leden van zijn huis [rouwden die dag met hem mee, en zij] treurden en rouwden de hele dag met hem mee.
14 Zijn zoon en zijn dochter stonden op om hem te troosten, maar hij wilde zich niet laten troosten vanwege zijn zoon.
15 Op die dag hoorde Bilha dat Jozef was omgekomen, en zij stierf in rouw om hem. Zij woonde in Qafratef, en ook Dina, zijn dochter, stierf nadat Jozef was omgekomen.
16 En deze drie rouwperiodes troffen Israël in één maand. En men begroef Bilha tegenover het graf van Rachel, en ook Dina, zijn dochter, begroef men daar.
17 En hij rouwde een jaar lang om Jozef, en hield niet op, want hij zei: ‘Laat mij in rouw om mijn zoon naar het graf gaan.’
18 Daarom is het voor de kinderen van Israël voorgeschreven dat zij zich op de tiende van de zevende maand – op de dag dat Jakob, zijn vader, het nieuws ontving dat hem tot tranen toe bewoog om Jozef – zouden verzoening doen voor hun zonden door op de tiende van de zevende maand, eenmaal per jaar, een jonge geit te offeren. Want zij hadden de genegenheid van hun vader voor Jozef, zijn zoon, gekrenkt.
19 Deze dag is vastgesteld als dag waarop zij rouwen om hun zonden, om al hun overtredingen en om al hun dwalingen, zodat zij zich op die dag eenmaal per jaar kunnen reinigen.
20 En nadat Jozef was omgekomen, namen de zonen van Jakob vrouwen. De naam van Rubens vrouw is Ada; de naam van Simeons vrouw is Adlbaa, een Kanaänietische; de naam van Levi's vrouw is Melka, een dochter van Aram, een nakomeling van de zonen van Terach; de naam van Juda's vrouw is Betasuël, een Kanaänietische; de naam van Issachars vrouw is Hezaqa; de naam van Zabulons vrouw is Niiman; de naam van Dans vrouw is Egla; de naam van Naftali's vrouw is Rasuu, afkomstig uit Mesopotamië; de naam van Gads vrouw is Maka; de naam van Aser's vrouw

is Ijona; de naam van Jozefs vrouw is Asenath, de Egyptische; en de naam van Benjamins vrouw is Ijasaka.
21 Simeon kreeg berouw en nam een tweede vrouw uit Mesopotamië, net als zijn broers.

HOOFDSTUK 35

1 En in het eerste jaar van de eerste week van het vijfenveertigste jubeljaar [2157 AM] riep Rebekka haar zoon Jakob bij zich en gaf hem de opdracht zijn vader en zijn broer te eren, alle dagen van zijn leven.
2 En Jakob zei: 'Ik zal alles doen zoals u mij hebt opgedragen; want dit zal mij tot eer en aanzien strekken, en tot gerechtigheid voor de HEER, dat ik hen eer bewijs.
3 En ook jij, moeder, weet vanaf mijn geboorte tot op de dag van vandaag, al mijn daden en alles wat er in mijn hart is, dat ik altijd het goede inzie in alles.
4 Hoe zou ik dan niet doen wat U mij hebt opgedragen, namelijk mijn vader en mijn broer te eren!
5 Zeg mij, moeder, welke verdorvenheid hebt u in mij gezien, dan zal ik mij ervan afkeren en zal er barmhartigheid over mij komen.'
6 En zij zei tot hem: 'Mijn zoon, ik heb in al mijn dagen geen enkel slecht, maar alleen maar rechtvaardige daden gezien. En toch zal ik je de waarheid zeggen, mijn zoon: ik zal dit jaar sterven, en ik zal dit jaar van mijn leven niet overleven; want ik heb in een droom de dag van mijn dood gezien, dat ik niet ouder zou worden dan honderdvijfenvijftig jaar; en zie, ik heb alle dagen van mijn leven die ik nog te leven heb, voltooid.'
7 En Jakob lachte om de woorden van zijn moeder, want zijn moeder had tegen hem gezegd dat ze zou sterven. Maar ze zat tegenover hem, vol kracht en zonder gebreken; ze ging immers in en uit en zag, haar tanden waren sterk en geen enkele ziekte had haar ooit getroffen.
8 En Jakob zei tegen haar: 'Zalig ben ik, moeder, als mijn dagen de dagen van uw leven naderen en mijn kracht mij evenveel kracht geeft als die van u, en u niet sterft, want u maakt een dwaas grapje met mij over uw dood.'
9 En zij ging naar Isaak en zei tegen hem: 'Eén verzoek doe ik u: laat Esau zweren dat hij Jakob geen kwaad zal doen en hem niet vijandig zal behandelen; want u weet dat Esau van jongs af aan verdorven is en geen greintje goedheid in hem heeft; want hij wil hem na uw dood doden.
10 En u weet alles wat hij gedaan heeft, vanaf de dag dat Jakob, zijn broer, naar Haran ging tot op deze dag: hoe hij ons met heel zijn hart verlaten heeft en ons kwaad heeft gedaan; uw kudden heeft hij toegeëigend en al uw bezittingen voor uw ogen weggevoerd.
11 En toen wij hem smeekten en vroegen om wat ons toebehoorde, handelde hij als iemand die medelijden met ons had.
12 En hij is verbitterd tegen u, omdat u Jakob, uw volmaakte en rechtschapen zoon, hebt gezegend; want er is geen kwaad, maar alleen goedheid in hem, en sinds hij uit Haran is gekomen tot op de dag van vandaag heeft hij ons niets ontnomen, want hij brengt ons altijd alles op zijn tijd, en hij verheugt zich met heel zijn hart wanneer wij hem iets aannemen en hij ons zegent, en hij is niet van ons gescheiden sinds hij uit Haran is gekomen tot op de dag van vandaag, en hij blijft voortdurend bij ons thuis om ons te eren.'
13 Isaak zei tegen haar: 'Ook ik ken en zie de daden van Jakob, die bij ons is, hoe hij ons met heel zijn hart eert. Vroeger had ik Esau meer lief dan Jakob, omdat hij de eerstgeborene was. Maar nu heb ik Jakob meer lief dan Esau, want hij heeft veel kwaad gedaan en er is geen rechtvaardigheid in hem, want al zijn wegen zijn onrechtvaardig en gewelddadig, en er is geen rechtvaardigheid om hem heen.'
14 En nu is mijn hart verontrust vanwege al zijn daden, en noch hij, noch zijn nakomelingen zullen gered worden, want zij zullen van de aarde worden verdelgd en van onder de hemel worden uitgeroeid, omdat hij de God van Abraham heeft verlaten en achter zijn vrouwen is aangegaan, en achter hun onreinheid en achter hun dwaling, hij en zijn kinderen.
15 En u beveelt mij hem te laten zweren dat hij Jakob, zijn broer, niet zal doden; zelfs als hij zweert, zal hij zich niet aan zijn eed houden en zal hij alleen maar kwaad doen, maar geen goed.
16 Maar als hij Jakob, zijn broer, wil doden, zal hij in Jakobs handen worden uitgeleverd, en hij zal niet aan diens handen ontkomen, [want hij zal in diens handen terechtkomen.]
17 Wees niet bevreesd vanwege Jakob, want de beschermer van Jakob is groot, machtig, geëerd en meer geprezen dan de beschermer van Esau.
18 Rebekka stuurde iemand om Esau te roepen, en hij kwam bij haar. Ze zei tegen hem: 'Ik heb een verzoek aan je, mijn zoon, en beloof me dat je het zult doen, mijn zoon.'
19 En hij zei: 'Ik zal alles doen wat u mij zegt, en ik zal uw verzoek niet afwijzen.'
20 En zij zei tegen hem: 'Ik vraag u dat u mij op de dag dat ik sterf, in uw huis opneemt en mij begraaft naast Sara, de moeder van uw vader, en dat u en Jakob elkaar liefhebben en dat geen van beiden kwaad tegen de ander begeert, maar alleen wederzijdse liefde, en (zo) zullen jullie voorspoedig zijn, mijn zonen, en geëerd worden in het land, en geen vijand zal zich over jullie verheugen, en jullie zullen een zegen en een genade zijn in de ogen van allen die jullie liefhebben.'
21 En hij zei: 'Ik zal alles doen wat u mij hebt opgedragen, en ik zal u op de dag van uw dood begraven naast Sara, de moeder van mijn vader, zoals u hebt gewenst dat haar beenderen dicht bij uw beenderen zullen zijn.
22 En Jakob, mijn broer, zal ik boven alle mensen liefhebben, want ik heb geen andere broer op de hele aarde dan hem alleen. En het is voor mij geen grote verdienste als ik hem liefheb, want hij is mijn broer, en wij zijn samen in uw lichaam verwekt en samen uit uw schoot voortgekomen. Als ik mijn broer niet liefheb, wie zal ik dan liefhebben?
23 En ik smeek u daarom Jakob aan te sporen met betrekking tot mij en mijn zonen, want ik weet dat hij zeker koning zal zijn over mij en mijn zonen. Want op de dag dat mijn vader hem zegende, stelde hij hem hoger aan en mij lager.
24 En ik zweer u dat ik hem zal liefhebben en geen kwaad tegen hem zal verlangen, alle dagen van mijn leven, maar alleen het goede.'

25 En hij zwoer haar een eed over deze hele zaak. En zij riep Jakob bij zich in het bijzijn van Esau en gaf hem bevelen overeenkomstig de woorden die zij tot Esau had gesproken.
26 En hij zei: 'Ik zal uw wil doen; geloof me, er zal geen kwaad van mij of van mijn zonen tegen Esau uitgaan, en ik zal in niets de eerste zijn, behalve in de liefde.'
27 En zij en haar zonen aten en dronken die nacht, en zij stierf, drie jubilea en een week en een jaar oud, in die nacht, en haar twee zonen, Esau en Jakob, begroeven haar in de dubbele grot bij Sara, de moeder van hun vader.

HOOFDSTUK 36

1 En in het zesde jaar van deze week [2162 AM] riep Isaak zijn twee zonen Esau en Jakob bij zich, en zij kwamen naar hem toe. Hij zei tegen hen: 'Mijn zonen, ik ga de weg van mijn voorvaderen volgen, naar het eeuwige huis waar mijn voorvaderen zijn.
2 Begraaf mij daarom bij Abraham, mijn vader, in de dubbele grot in het veld van Efron de Hethiet, waar Abraham een graf kocht om in begraven te worden; begraaf mij in het graf dat ik voor mezelf heb gegraven.
3 En dit gebied ik jullie, mijn zonen: dat jullie rechtvaardigheid en oprechtheid in de praktijk brengen op aarde, zodat de HEER alles over jullie brengt wat de HEER gezegd heeft dat Hij met Abraham en zijn nakomelingen zou doen.
4 En heb elkaar lief, mijn zonen, jullie broeders, zoals iemand zijn eigen ziel liefheeft, en laat ieder ernaar streven zijn broeder tot nut te zijn, en laten zij samenwerken op aarde; en laat hen elkaar liefhebben als hun eigen ziel.
5 En wat de afgoden betreft, gebied en vermaan ik u ze te verwerpen en te haten, en ze niet lief te hebben, want ze zijn vol bedrog voor hen die ze aanbidden en voor hen die zich voor hen neerbuigen.
6 Gedenk, mijn zonen, de HEER, de God van Abraham, uw vader, en hoe ik Hem ook aanbeden en gediend heb in gerechtigheid en vreugde, opdat Hij u zou vermenigvuldigen en uw nageslacht zou doen toenemen als de sterren aan de hemel in aantal, en u zou vestigen op de aarde als de plant van gerechtigheid, die niet uitgeroeid zal worden, tot in alle geslachten, tot in eeuwigheid.
7 En nu zal Ik u een grote eed laten zweren – want er is geen eed die groter is dan die bij de naam van de glorieuze en geëerde en grote en schitterende en wonderbaarlijke en machtige, die de hemel en de aarde en alle dingen tezamen heeft geschapen – dat u Hem zult vrezen en Hem zult aanbidden.
8 En dat ieder zijn broeder met genegenheid en rechtvaardigheid zal liefhebben, en dat niemand van nu af aan kwaad tegen zijn broeder zal begeren, al de dagen van uw leven, opdat u voorspoedig zult zijn in al uw daden en niet ten onder zult gaan.
9 En als een van jullie kwaad beraamt tegen zijn broeder, weet dan dat voortaan ieder die kwaad beraamt tegen zijn broeder in zijn handen zal vallen en zal worden uitgeroeid uit het land der levenden, en zijn nageslacht zal worden vernietigd van onder de hemel.
10 Maar op de dag van onrust, verachting, verontwaardiging en toorn, met een vlammend, verterend vuur zoals Hij Sodom verbrandde, zo zal Hij ook zijn land, zijn stad en alles wat hem toebehoort verbranden. Hij zal worden uitgewist uit het boek der tuchtiging der mensen en niet worden opgetekend in het boek des levens, maar in het boek dat bestemd is voor de vernietiging. Hij zal weggaan naar de eeuwige verachting, zodat hun veroordeling steeds opnieuw zal worden uitgesproken in haat, verachting, toorn, kwelling, verontwaardiging, plagen en ziektes, tot in eeuwigheid.
11 Ik zeg en getuig u, mijn zonen, overeenkomstig het oordeel dat zal komen over de man die zijn broer kwaad wil doen.
12 En hij verdeelde al zijn bezittingen op die dag tussen de twee en gaf het grootste deel aan de eerstgeborene, en de toren en alles wat eromheen was, en alles wat Abraham bezat bij de Bron van de Eed.
13 En hij zei: 'Dit grootste deel zal ik aan de eerstgeborene geven.'
14 En Esau zei: 'Ik heb aan Jakob verkocht en mijn eerstgeboorterecht aan Jakob gegeven; laat het hem gegeven worden, en ik heb er geen woord over te zeggen, want het is van hem.'
15 En Isaak zei: Moge er vandaag een zegen rusten op jullie, mijn zonen, en op jullie nageslacht, want jullie hebben mij rust gegeven, en mijn hart is niet gekweld over het eerstgeboorterecht, opdat jullie geen kwaad zouden doen vanwege dat eerstgeboorterecht.
16 Moge de Allerhoogste God de man die rechtvaardigheid bedrijft zegenen, hem en zijn nakomelingen tot in eeuwigheid.'
17 En hij gaf hen bevelen en zegende hen, en zij aten en dronken samen voor hem. Hij verheugde zich omdat zij eensgezind waren. Daarna gingen zij van hem weg en rustten die dag uit en sliepen.
18 Isaak sliep die dag vol vreugde op zijn bed; en hij sliep de eeuwige slaap en stierf op honderdachtjarige leeftijd. Hij had vijfentwintig weken en vijf jaar geleefd; en zijn twee zonen Esau en Jakob begroeven hem.
19 En Esau ging naar het land Edom, naar het gebergte van Seïr, en vestigde zich daar.
20 Jakob woonde in de bergen van Hebron, in de toren van het land waar zijn vader Abraham had verbleven, en hij aanbad de HEER met heel zijn hart en volgens de zichtbare geboden, zoals Hij de dagen van zijn geslachten had verdeeld.
21 En Lea, zijn vrouw, stierf in het vierde jaar van de tweede week van het vijfenveertigste jubeljaar. [2167 AM] Hij begroef haar in de dubbele grot, vlakbij Rebekka, zijn moeder, links van het graf van Sara, de moeder van zijn vader.
22 En al haar zonen en zijn zonen kwamen om met hem te rouwen om Lea, zijn vrouw, en om hem te troosten, want hij treurde om haar, omdat hij haar zeer liefhad na de dood van Rachel, haar zus.
23 Want zij was volmaakt en oprecht in al haar wegen en eerde Jakob, en gedurende alle dagen dat zij met hem samenleefde, heeft hij uit haar mond geen hard woord gehoord, want zij was zachtmoedig, vredig, oprecht en eerbaar.

24 En hij dacht aan al haar daden die ze tijdens haar leven had verricht en hij treurde zeer om haar, want hij had haar lief met heel zijn hart en met heel zijn ziel.

HOOFDSTUK 37

1 En op de dag dat Isaak, de vader van Jakob en Esau, stierf, [2162 AM] hoorden de zonen van Esau dat Isaak het erfdeel van de oudste aan zijn jongste zoon Jakob had gegeven, en zij werden zeer boos.
2 En ze twistten met hun vader en zeiden: 'Waarom heeft je vader Jakob het erfdeel van de oudste gegeven en jou overgeslagen, terwijl jij de oudste bent en Jakob de jongste?'
3 En hij zei tegen hen: 'Omdat ik mijn eerstgeboorterecht aan Jakob verkocht heb voor een paar linzen, en omdat mijn vader mij op de dag dat hij eropuit stuurde om te jagen en te vangen en hem iets te brengen om te eten en mij te zegenen, kwam hij met list en bracht mijn vader eten en drinken, en mijn vader zegende hem en nam mij onder zijn hoede.
4 En nu heeft onze vader ons, hem en mij, laten zweren dat we geen kwaad zullen beramen, noch tegen zijn broer, noch tegen hem, en dat we in liefde en vrede met elkaar zullen blijven en onze wegen niet zullen verdorven.'
5 En zij zeiden tot hem: 'Wij zullen niet naar u luisteren om vrede met hem te sluiten, want wij zijn sterker dan hij en wij zijn machtiger dan hij. Wij zullen tegen hem optrekken en hem doden en hem en zijn zonen vernietigen. En als u niet met ons meegaat, zullen wij u ook kwaad doen.'
6 Luister nu naar ons: Laten we Aram, Filistijnen, Moab en Ammon uitsturen, en laten we voor onszelf uitverkoren mannen kiezen die strijdlustig zijn, en laten we tegen hen optrekken en met hen strijden, en laten we hen van de aarde wegvagen voordat ze machtig worden.'
7 En hun vader zei tegen hen: 'Ga niet heen en voer geen oorlog tegen hem, anders zullen jullie voor hem ten onder gaan.'
8 En zij zeiden tot hem: 'Ook dit is precies hoe je je vanaf je jeugd tot op de dag van vandaag gedraagt, en je legt je nek onder zijn juk.
9 'Wij zullen niet naar deze woorden luisteren.' En zij stuurden een boodschapper naar Aram en naar 'Aduram, naar de vriend van hun vader, en zij huurden samen met hen duizend strijders in, uitverkoren krijgers.
10 En er kwamen duizend uit Moab en uit Ammon naar hen toe, die ingehuurd waren, en duizend uitverkoren mannen, en duizend uitverkoren krijgers, en duizend uit Edom en uit Horieten, en duizend uitverkoren strijders, en uit Kittim, dappere krijgers.
11 En zij zeiden tegen hun vader: 'Ga met hen mee en leid hen, anders zullen wij je doden.'
12 En hij werd woedend en verontwaardigd toen hij zag dat zijn zonen hem dwongen om voor hen uit te gaan en hen tegen zijn broer Jakob aan te voeren.
13 Maar later herinnerde hij zich al het kwaad dat hij in zijn hart koesterde tegen zijn broer Jakob; en hij vergat de eed die hij aan zijn vader en moeder had gezworen, dat hij al zijn dagen geen kwaad zou beramen tegen zijn broer Jakob.
14 En ondanks dit alles wist Jakob niet dat ze tegen hem ten strijde trokken, en hij rouwde om Lea, zijn vrouw, totdat ze met vierduizend krijgers en uitverkoren mannen heel dicht bij de toren waren gekomen.
15 En de mannen van Hebron stuurden hem een boodschap: 'Zie, uw broer is tegen u opgetrokken om tegen u te strijden; vierduizend man zijn met het zwaard omgord en ze dragen schilden en wapens.' Want zij hadden Jakob meer lief dan Esau. Dat vertelden ze hem, want Jakob was een vrijgeviger en barmhartiger man dan Esau.
16 Maar Jakob wilde het pas geloven toen ze heel dicht bij de toren waren gekomen.
17 En hij sloot de poorten van de toren; en hij ging op de kantelen staan en sprak tot zijn broer Esau en zei: 'Edel is de troost waarmee je mij komt troosten om de dood van mijn vrouw. Is dit de eed die je aan je vader en vervolgens aan je moeder hebt gezworen voordat zij stierven? Je hebt de eed gebroken, en op het moment dat je de eed aan je vader aflegde, werd je veroordeeld.'
18 Toen antwoordde Esau hem: 'Noch de mensen, noch de dieren op aarde hebben een eed van rechtvaardigheid afgelegd die voor eeuwig geldig is, maar elke dag beramen ze kwaad tegen elkaar en hoe ieder zijn tegenstander en vijand kan doden.
19 En jij haat mij en mijn kinderen voor eeuwig. En er is geen sprake meer van een broederband met jou.
20 Luister naar deze woorden die ik u verkondig: Als het everzwijn zijn huid kan veranderen en zijn borstelharen zo zacht als wol kan maken, of als het hoorns op zijn kop kan laten groeien zoals de hoorns van een hert of van een schaap, dan zal ik de broederband met u in ere houden. En als de borsten zich van hun moeder zouden scheiden, omdat u geen broeder voor mij bent geweest.
21 En als de wolven vrede sluiten met de lammeren, zodat ze hen niet verslinden of geweld aandoen, en als hun harten hen goedgezind zijn, dan zal er vrede in mijn hart zijn jegens jou.
22 Als de leeuw de vriend van de os wordt en vrede met hem sluit, en als hij samen met hem onder één juk wordt gebonden en ploegt, dan zal Ik vrede met jou sluiten.
23 En wanneer de raaf wit wordt als de raaf, weet dan dat Ik je heb liefgehad en vrede met je zal sluiten. Jij zult worden uitgeroeid, en je zonen zullen worden uitgeroeid, en er zal geen vrede meer voor je zijn.'
24 Toen Jakob zag dat hij zo kwaadaardig tegen hem was ingesteld met zijn hart en met heel zijn ziel, dat hij hem wilde doden, en dat hij was komen aanstormen als een wild zwijn dat op de speer afstormt die hem doorboort en doodt, en er niet voor terugdeinst;
25 Toen sprak hij tot zijn eigen mensen en tot zijn dienaren en beval hen hem en al zijn metgezellen aan te vallen.

HOOFDSTUK 38

1 En daarna sprak Juda tot Jakob, zijn vader, en zei tegen hem: 'Span je boog, vader, en schiet je pijlen af en velt de tegenstander neer en doodt de vijand; en moge jij de macht hebben, want wij zullen je broer niet doden, want hij is zoals jij, en als hij op jou lijkt, laten wij hem deze eer bewijzen.'

2 Toen spande Jakob zijn boog en schoot de pijl af, waarmee hij Esau, zijn broer, trof (in zijn rechterborst) en hem doodde.
3 En opnieuw schoot hij een pijl af en trof Adoran de Arameeër in de linkerborst, waardoor hij achterover viel en stierf.
4 Toen gingen de zonen van Jakob naar buiten, zij en hun dienaren, en verdeelden zich in groepen aan de vier zijden van de toren.
5 Juda trok vooruit, samen met Naftali en Gad en vijftig dienaren, aan de zuidkant van de toren, en zij doodden allen die zij voor zich aantroffen, en niemand ontkwam.
6 Levi, Dan en Aser trokken uit aan de oostkant van de toren, en vijftig mannen met hen, en zij doodden de strijders van Moab en Ammon.
7 Ruben, Issachar en Zebulon trokken naar de noordzijde van de toren, samen met vijftig mannen, en zij doodden de strijders van de Filistijnen.
8 Simeon, Benjamin en Henoch, de zoon van Ruben, trokken uit aan de westkant van de toren, en vijftig mannen met hen, en zij doodden vierhonderd dappere krijgers van Edom en van de Horieten; zeshonderd vluchtten, en vier zonen van Esau vluchtten met hen mee, en lieten hun vader dood achter, zoals hij gevallen was op de heuvel in 'Aduram.
9 De zonen van Jakob achtervolgden hen tot in het gebergte van Seïr. Jakob begroef zijn broer op de heuvel in Aduram en keerde terug naar huis.
10 En de zonen van Jakob verdrongen de zonen van Esau in het Seïrgebergte, en bogen hun nekken zodat zij dienaren van de zonen van Jakob werden.
11 En zij stuurden een boodschapper naar hun vader (om te vragen) of zij vrede met hen moesten sluiten of hen moesten doden.
12 Jakob stuurde een boodschap naar zijn zonen dat ze vrede moesten sluiten, en zij sloten vrede met hen en legden het juk van slavernij op hen, zodat ze Jakob en zijn zonen altijd belasting zouden betalen.
13 En ze bleven belasting betalen aan Jakob tot de dag dat hij naar Egypte vertrok.
14 En de zonen van Edom zijn tot op de dag van vandaag niet verlost van het juk van slavernij dat de twaalf zonen van Jakob hun hadden opgelegd.
15 Dit zijn de koningen die in Edom regeerden voordat er een koning over de kinderen van Israël regeerde [tot op de dag van vandaag] in het land Edom.
16 En Balaq, de zoon van Beor, regeerde in Edom, en de naam van zijn stad was Danaba.
17 En Balaq stierf, en Jobab, de zoon van Zara uit Boser, regeerde in zijn plaats.
18 Jobab stierf, en Asam, uit het land Teman, regeerde in zijn plaats.
19 En Asam stierf, en Adath, de zoon van Barad, die Midian op het veld van Moab had gedood, regeerde in zijn plaats, en de naam van zijn stad was Avith.
20 En Adath stierf, en Salman uit Amaseqa regeerde in zijn plaats.
21 En Salman stierf, en Saul van Ra'aboth (aan de) rivier, regeerde in zijn plaats.
22 En Saul stierf, en Ba'elunan, de zoon van Achbor, regeerde in zijn plaats.
23 En Ba'elunan, de zoon van Achbor, stierf, en 'Adath regeerde in zijn plaats, en de naam van zijn vrouw was Maitabith, de dochter van Matarat, de dochter van Metabedza'ab.
24 Dit zijn de koningen die in het land Edom hebben geregeerd.

HOOFDSTUK 39

1 En Jakob woonde in het land waar zijn vader had verbleven, in het land Kanaän. Dit zijn de geslachten van Jakob.
2 Jozef was zeventien jaar oud toen ze hem naar Egypte brachten, en Potifar, een eunuch van de farao, de chef-kok, kocht hem.
3 En hij stelde Jozef aan over zijn hele huis, en de zegen van de HEER kwam over het huis van de Egyptenaar vanwege Jozef, en de HEER gaf hem voorspoed in alles wat hij deed.
4 De Egyptenaar vertrouwde alles toe aan Jozef, want hij zag dat de Heer met hem was en dat de Heer hem voorspoed gaf in alles wat hij deed.
5 Jozef zag er knap uit, en de vrouw van zijn heer sloeg haar ogen op en zag Jozef, en ze werd verliefd op hem en smeekte hem om met haar te slapen.
6 Maar hij gaf zijn ziel niet over, en hij dacht aan de HEER en aan de woorden die Jakob, zijn vader, placht voor te lezen uit de woorden van Abraham, dat niemand overspel mag plegen met een vrouw die getrouwd is; dat voor hem de doodstraf is vastgesteld in de hemel voor de Allerhoogste God, en dat de zonde tegen hem zal worden opgetekend in de eeuwige boeken voor de HEER.
7 Jozef herinnerde zich deze woorden en weigerde met haar te slapen.
8 En ze smeekte hem een jaar lang, maar hij weigerde en wilde niet luisteren.
9 Maar zij omhelsde hem en hield hem stevig vast in het huis om hem te dwingen met haar te slapen, en sloot de deuren van het huis en hield hem stevig vast; maar hij liet zijn kleren in haar handen achter, brak door de deur en vluchtte naar buiten, weg van haar aanwezigheid.
10 Toen de vrouw zag dat hij niet met haar wilde slapen, belasterde ze hem in de aanwezigheid van zijn heer en zei: ‘Uw Hebreeuwse dienaar, die u liefhebt, heeft mij gedwongen om met mij te slapen. Toen ik mijn stem verhief, vluchtte hij en liet zijn kleed in mijn handen achter toen ik hem vasthield, en hij brak door de deur.’
11 De Egyptenaar zag het kleed van Jozef en de gebroken deur, en hoorde de woorden van zijn vrouw, en wierp Jozef in de gevangenis, in de plaats waar de koning gevangen hield.
12 En hij bevond zich in de gevangenis; en de HEER gaf Jozef gunst in de ogen van de hoofdbewaker en had medelijden met hem, want hij zag dat de HEER met hem was en dat de HEER al zijn daden deed slagen.
13 En hij gaf alles in eigen handen, en de hoofdbewaker wist niets van wat er bij hem gebeurde, want Jozef deed alles, en de Heer voltooide het.
14 En hij bleef daar twee jaar. In die dagen werd de farao, de koning van Egypte, woedend op zijn twee eunuchen, op de opperkamerheer en op de opperbakker, en hij liet hen

gevangenzetten in het huis van de opperkok, in de gevangenis waar Jozef werd vastgehouden.
15 De hoofdbewaker stelde Jozef aan om hen te dienen, en hij diende voor hen.
16 En beiden droomden een droom, de opperkamerheer en de opperbakker, en ze vertelden die aan Jozef.
17 En zoals hij het hun had uitgelegd, zo geschiedde het ook: de farao herstelde de opperkamerheer in zijn ambt en liet de (opper)bakker doden, zoals Jozef het hun had uitgelegd.
18 Maar de opperkamerheer vergat Jozef in de gevangenis, hoewel hij hem had verteld wat hem zou overkomen, en hij vergat aan de farao te vertellen hoe Jozef het hem had verteld, want hij was het vergeten.

HOOFDSTUK 40

1 In die dagen droomde de farao in één nacht twee dromen over een hongersnood die over het hele land zou komen. Hij ontwaakte uit zijn slaap en riep alle droomuitleggers en magiërs van Egypte bijeen en vertelde hun zijn twee dromen, maar zij konden ze niet verklaren.
2 Toen herinnerde de opperkamerheer zich Jozef en sprak over hem met de koning, en deze liet hem uit de gevangenis halen en vertelde hem zijn twee dromen.
3 En hij zei tegen Farao dat zijn twee dromen één waren, en hij zei tegen hem: ‘Er zullen zeven jaar komen waarin er overvloed zal zijn in heel Egypte, en daarna zeven jaar van hongersnood, een hongersnood zoals er nog nooit in het hele land is geweest.
4 Laat de farao nu opzichters aanstellen in heel Egypte, en laat hen in elke stad voedselvoorraden aanleggen voor de jaren van overvloed. Dan zal er voedsel zijn voor de zeven jaren van hongersnood, en het land zal niet ten onder gaan door de hongersnood, want die zal zeer ernstig zijn.
5 En de HEER schonk Jozef gunst en genade in de ogen van de farao, en de farao zei tegen zijn dienaren: 'Wij zullen nergens anders zo'n wijs en verstandig man vinden als deze, want de Geest van de HEER is met hem.'
6 En hij stelde hem aan als tweede in heel zijn koninkrijk en gaf hem gezag over heel Egypte, en liet hem in de tweede strijdwagen van de farao rijden.
7 En hij bekleedde hem met byssusgewaden, en hij deed een gouden ketting om zijn hals, en (een heraut) riep voor hem uit: ‘El ‘El wa ‘Abirer,’ en hij schoof een ring om zijn hand en stelde hem aan als heerser over heel zijn huis, en verheerlijkte hem, en zei tegen hem: ‘Alleen op de troon zal ik machtiger zijn dan jij.’
8 Jozef heerste over heel Egypte, en alle vorsten van de farao, al zijn dienaren en allen die de zaken van de koning deden, hadden hem lief, want hij wandelde in rechtvaardigheid, hij was vrij van trots en arrogantie, hij had geen aanzien des persoons en nam geen geschenken aan, maar hij sprak rechtvaardig recht over alle inwoners van het land.
9 En het land Egypte was in vrede bij de farao vanwege Jozef, want de HEER was met hem en gaf hem gunst en barmhartigheid voor al zijn generaties, voor allen die hem kenden en over hem hoorden. En het koninkrijk van de farao was goed geordend, en er was geen Satan en geen kwaadaardig persoon (daarin).
10 De koning noemde Jozef Sephantiphans en gaf hem de dochter van Potifar, de dochter van de priester van Heliopolis, tevens de chef-kok, tot vrouw.
11 En op de dag dat Jozef voor de farao stond, was hij dertig jaar oud [toen hij voor de farao stond].
12 En in dat jaar stierf Isaak. En het geschiedde zoals Jozef had gezegd in de uitleg van zijn twee dromen, overeenkomstig wat hij had gezegd: er waren zeven jaar van overvloed over heel het land Egypte, en het land Egypte bracht overvloedig voort, één maat (bracht) achttienhonderd maten voort.
13 En Jozef verzamelde voedsel voor elke stad, totdat ze vol graan waren en ze het niet meer konden tellen en meten vanwege de grote aantallen mensen.

HOOFDSTUK 41

1 En in het vijfenveertigste jubeljaar, in de tweede week, en in het tweede jaar, [2165 AM] nam Juda voor zijn eerstgeboren zoon Er een vrouw uit de dochters van Aram, genaamd Tamar.
2 Maar hij haatte haar en had geen gemeenschap met haar, omdat zijn moeder uit de Kanaänitische staat kwam en hij graag een vrouw uit de familie van zijn moeder wilde, maar Juda, zijn vader, stond het hem niet toe.
3 En deze Er, de eerstgeborene van Juda, was goddeloos, en de HEER doodde hem.
4 Juda zei tegen Onan, zijn broer: ‘Ga naar de vrouw van je broer en vervul de plicht van een zwager jegens haar, en verwek nakomelingen voor je broer.’
5 En Onan wist dat het zaad niet van hem zou zijn, maar van zijn broer. Daarom ging hij het huis van de vrouw van zijn broer binnen en morste het zaad op de grond. Hij was goddeloos in de ogen van de Heer, en Hij doodde hem.
6 Juda zei tegen Tamar, zijn schoondochter: ‘Blijf in het huis van je vader als weduwe totdat mijn zoon Sela volwassen is, en dan zal ik je aan hem tot vrouw geven.’
7 En hij groeide op; maar Bedsuël, de vrouw van Juda, stond haar zoon Sela niet toe te trouwen. En Bedsuël, de vrouw van Juda, stierf [2168 AM] in het vijfde jaar van deze week.
8 En in het zesde jaar ging Juda naar Timna om zijn schapen te scheren. [2169 AM] En ze vertelden Tamar: 'Zie, uw schoonvader gaat naar Timna om zijn schapen te scheren.'
9 En zij legde haar weduwenkleding af, deed een sluier op, versierde zich en ging zitten in de poort die aan de weg naar Timna grensde.
10 Toen Juda verder liep, vond hij haar en dacht dat ze een hoer was. Hij zei tegen haar: ‘Laat mij bij u binnenkomen.’ Zij zei tegen hem: ‘Kom binnen,’ en hij ging naar binnen.
11 En zij zei tegen hem: ‘Geef mij mijn loon.’ En hij zei tegen haar: ‘Ik heb niets anders bij me dan mijn ring om mijn vinger, mijn halsketting en mijn staf die ik in mijn hand heb.’
12 En zij zei tegen hem: ‘Geef ze aan mij totdat u mij mijn loon stuurt.’ En hij zei tegen haar: ‘Ik zal u een geitenbokje sturen.’ En hij gaf ze haar, en hij ging bij haar naar binnen, en zij werd zwanger van hem.
13 Juda ging naar zijn schapen, en zij ging naar het huis van haar vader.

14 Juda stuurde een geitenbokje met zijn herder, een Adullamiet, op pad, maar hij vond haar niet. Hij vroeg de mensen van die plaats: ‘Waar is de hoer die hier was?’ En zij antwoordden: ‘Er is hier geen hoer bij ons.’
15 En hij keerde terug en bracht hem op de hoogte, en zei tegen hem dat hij haar niet had gevonden: ‘Ik heb de mensen van die plaats gevraagd, en zij zeiden tegen mij: “Hier is geen hoer.”’
16 En hij zei: ‘Laat haar ze houden, anders worden wij voor spot vatbaar.’ Toen zij drie maanden zwanger was, werd het duidelijk dat zij zwanger was, en zij vertelden Juda: ‘Zie, Tamar, uw schoondochter, is zwanger door overspel.’
17 Juda ging naar het huis van haar vader en zei tegen haar vader en haar broers: ‘Breng haar naar buiten en laat hen haar verbranden, want zij heeft onreinheid in Israël bedreven.’
18 En het geschiedde, toen zij haar naar buiten brachten om haar te verbranden, dat zij de ring, de halsketting en de staf naar haar schoonvader zond en zei: ‘Onderzoek wie deze zijn, want door hem ben ik zwanger.’
19 Juda beaamde dit en zei: ‘Tamar is rechtvaardiger dan ik.’
20 En daarom mogen ze haar niet verbranden.’ En om die reden werd ze niet aan Shelah gegeven, en hij is niet meer naar haar toegekomen.
21 En daarna baarde zij twee zonen, Perez [2170 AM] en Zerah, in het zevende jaar van deze tweede week.
22 En daarmee waren de zeven vruchtbare jaren voorbij, waarover Jozef tegen de farao had gesproken.
23 Juda erkende dat de daad die hij had begaan slecht was, want hij had gemeenschap gehad met zijn schoondochter, en hij achtte het afschuwelijk. Hij erkende dat hij gezondigd en afgedwaald had, omdat hij de zoom van zijn zoon had ontbloot, en hij begon te klagen en tot de Heer te bidden vanwege zijn overtreding.
24 En wij hebben hem in een droom verteld dat het hem vergeven was, omdat hij ernstig gebeden had, had gerouwd en het niet meer had gedaan.
25 En hij ontving vergeving, omdat hij zich bekeerde van zijn zonde en van zijn onwetendheid, want hij had zwaar gezondigd tegenover onze God. En ieder die zo handelt, ieder die gemeenschap heeft met zijn schoonmoeder, laat hen hem verbranden met vuur, opdat hij daarin verbrandt, want er is onreinheid en smet op hen, laat hen hen met vuur verbranden.
26 En beveel de kinderen van Israël dat er geen onreinheid onder hen zal zijn, want ieder die gemeenschap heeft met zijn schoondochter of met zijn schoonmoeder, heeft onreinheid begaan. Laat men de man die gemeenschap met haar heeft gehad, en evenzo de vrouw, met vuur verbranden, en Hij zal de toorn en de straf van Israël afwenden.
27 En wij zeiden tegen Juda dat zijn twee zonen geen gemeenschap met haar hadden gehad, en dat daarom zijn nageslacht tot in de tweede generatie was gevestigd en niet zou worden uitgeroeid.
28 Want met een onverdeelde blik was hij eropuit gegaan om straf te zoeken, namelijk Juda, overeenkomstig het oordeel van Abraham dat hij zijn zonen had opgedragen, te verbranden.

HOOFDSTUK 42

1 En in het eerste jaar van de derde week van het vijfenveertigste jubeljaar begon de hongersnood over het land te komen, en de regen weigerde op de aarde te vallen, want er viel helemaal geen regen.
2 En de aarde werd onvruchtbaar, maar in het land Egypte was er voedsel, want Jozef had in de zeven jaren van overvloed het zaad van het land verzameld en bewaard.
3 De Egyptenaren kwamen naar Jozef om hem te vragen hun voedsel te geven. Hij opende de voorraadschuren waar het graan van het eerste jaar lag opgeslagen en verkocht het aan de inwoners van het land voor goud.
4 <De hongersnood was zeer hevig in het land Kanaän>, en Jakob hoorde dat er voedsel in Egypte was. Hij stuurde zijn tien zonen eropuit om daar voedsel voor hem te halen; Benjamin stuurde hij niet, en de tien zonen van Jakob kwamen in Egypte aan met degenen die daarheen gingen.
5 Jozef herkende hen, maar zij herkenden hem niet. Hij sprak tot hen en ondervroeg hen: ‘Zijn jullie geen spionnen en zijn jullie niet gekomen om de omgeving van het land te verkennen?’ En hij liet hen in bewaring nemen.
6 Daarna liet hij hen weer vrij, maar hield Simeon alleen vast en liet zijn negen broers weggaan.
7 En hij vulde hun zakken met graan, en hij deed hun goud in hun zakken, en zij wisten het niet.
8 En hij beval hen hun jongere broer te brengen, want ze hadden hem verteld dat hun vader nog leefde en dat hun jongere broer er ook nog was.
9 En zij trokken weg uit het land Egypte en kwamen in het land Kanaän. En zij vertelden hun vader alles wat hen was overkomen, en hoe de heer van het land hen ruw had toegesproken en Simeon had laten arresteren totdat zij Benjamin zouden brengen.
10 En Jakob zei: ‘Jullie hebben mij van mijn kinderen beroofd! Jozef is er niet meer, Simeon ook niet, en jullie zullen Benjamin ook wegnemen. Jullie boosheid is op mij gekomen.’
11 'En hij zei: 'Mijn zoon zal niet met jullie meegaan, opdat hij niet ziek wordt. Zijn moeder heeft immers twee zonen gebaard, en één is gestorven. Ook deze willen jullie van mij afnemen. Als hij onderweg koorts krijgt, zullen jullie mijn ouderdom met smart tot de dood brengen.'
12 Want hij zag dat ieder zijn geld in zijn zak terug had gekregen, en daarom durfde hij hem niet te laten gaan.
13 En de hongersnood nam toe en werd hevig in het land Kanaän en in alle landen, behalve in Egypte. Want veel Egyptenaren hadden zaad verzameld als voedsel, vanaf het moment dat ze Jozef zaad zagen verzamelen en in voorraadkamers bewaren voor de jaren van hongersnood.
14 En de Egyptenaren voedden zich daarmee gedurende het eerste jaar van hun hongersnood.
15 Maar toen Israël zag dat de hongersnood in het land zeer ernstig was en dat er geen redding in zicht was, zei hij tegen zijn zonen: 'Ga terug en zorg voor voedsel voor ons, zodat we niet omkomen.'
16 En zij zeiden: ‘Wij zullen niet gaan, tenzij onze jongste broer met ons meegaat.’
17 Israël zag in dat als hij hem niet met hen meezond, zij allen zouden omkomen door de hongersnood.

18 Ruben zei: ‘Geef hem in mijn handen, en als ik hem niet naar u terugbreng, dood dan mijn twee zonen in plaats van zijn ziel.’
19 En hij zei tegen hem: ‘Hij zal niet met u meegaan.’ Toen kwam Juda dichterbij en zei: ‘Stuur hem met mij mee, en als ik hem niet bij u terugbreng, laat mij dan de schuld dragen voor u, alle dagen van mijn leven.’
20 En hij zond hem met hen mee in het tweede jaar van deze week, op de eerste dag van de maand. Zij kwamen in het land Egypte aan, samen met allen die meegingen, en zij hadden geschenken in hun handen: sacte, amandelen, terpentijnnoten en pure honing.
21 En zij gingen naar Jozef toe en hij zag Benjamin, zijn broer, en hij herkende hem. Hij zei tegen hen: 'Is dit jullie jongste broer?' En zij antwoordden: 'Ja, hij is het.' En hij zei: 'De Heer zij u genadig, mijn zoon!'
22 En hij zond hem naar zijn huis, en hij bracht Simeon naar hen toe. Hij bereidde een feestmaal voor hen, en zij boden hem de geschenken aan die zij in hun handen hadden meegebracht.
23 En ze aten voor hem en hij gaf hun allen een portie, maar de portie van Benjamin was zevenmaal groter dan die van ieder van hen.
24 En ze aten en dronken, stonden op en bleven bij hun ezels.
25 Jozef bedacht een plan om te achterhalen of er vrede onder hen heerste. Hij zei tegen de rentmeester die over zijn huis was aangesteld: ‘Vul al hun zakken met voedsel, geef hun hun geld terug in hun eigen zakken, en mijn zilveren beker, waaruit ik drink, doe die in de zak van de jongste, en laat ze vertrekken.’

HOOFDSTUK 43

1 En hij deed zoals Jozef hem had gezegd, en vulde al hun zakken met voedsel, deed hun geld in de zakken en legde de beker in de zak van Benjamin.
2 Vroeg in de ochtend vertrokken zij, en toen zij daarvandaan weg waren, zei Jozef tegen de rentmeester van zijn huis: ‘Achtervolg hen, ren en grijp hen, zeggende: “Jullie hebben mij voor het goede met het kwade vergeldd; jullie hebben de zilveren beker, waaruit mijn heer drinkt, van mij gestolen.” En breng hun jongste broer terug, en haal hem snel op voordat ik naar mijn rechterstoel ga.’
3 En hij rende hen achterna en sprak de volgende woorden tot hen.
4 En zij zeiden tot hem: ‘God verhoede dat uw dienaren dit zouden doen en uit het huis van uw heer enig voorwerp zouden stelen, en ook het geld dat wij de eerste keer in onze zakken vonden, dat wij, uw dienaren, uit het land Kanaän hadden meegebracht.
5 Hoe zouden wij dan enig voorwerp kunnen stelen? Zie, hier zijn wij en onze zakken; doorzoek ze, en waar u ook de beker in de zak van iemand onder ons vindt, laat hem gedood worden, en wij en onze ezels zullen uw heer dienen.'
6 En hij zei tegen hen: ‘Nee, de man die ik aantref, die zal ik als slaaf meenemen, en jullie zullen in vrede naar huis terugkeren.’
7 En toen hij in hun vaartuigen zocht, te beginnen bij de oudste en eindigend bij de jongste, vond hij het in de zak van Benjamin.
8 En zij scheurden hun kleren, laadden hun ezels en keerden terug naar de stad en kwamen bij het huis van Jozef, en allen bogen zich voor hem neer op hun gezicht.
9 Jozef zei tegen hen: ‘Jullie hebben kwaad gedaan.’ En zij zeiden: ‘Wat moeten we zeggen en hoe moeten we ons verdedigen? Onze heer heeft de overtreding van zijn dienaren ontdekt; zie, wij zijn de dienaren van onze heer, en onze ezels ook.
10 Jozef zei tegen hen: ‘Ook ik vrees de HEER; wat jullie betreft, ga naar huis en laat jullie broer mijn dienaar zijn, want jullie hebben kwaad gedaan. Weten jullie niet dat een mens behagen schept in zijn beker, zoals ik in deze beker? En toch hebben jullie hem van mij gestolen.’
11 Juda zei: ‘O mijn heer, laat uw dienaar toch eens in het oor van mijn heer spreken: twee broers heeft de moeder van uw dienaar onze vader gebaard; de ene is weggegaan en verdwenen, en is niet meer teruggevonden. Hij is de enige die van zijn moeder overgebleven is, en uw dienaar, onze vader, heeft hem lief, en zijn leven is ook verbonden met het leven van deze jongen.’
12 En het zal gebeuren, wanneer wij naar uw dienaar, onze vader, gaan, en de jongen niet bij ons is, dat hij zal sterven, en wij zullen onze vader met verdriet tot de dood brengen.
13 Laat mij, uw dienaar, liever in plaats van de jongen als lijfeigene bij mijn heer blijven, en laat de jongen met zijn broers meegaan, want ik heb borg voor hem gestaan bij uw dienaar, onze vader, en als ik hem niet terugbreng, zal uw dienaar voor eeuwig de schuld van onze vader dragen.'
14 En Jozef zag dat ze allemaal eensgezind waren in goedheid jegens elkaar, en hij kon zich niet inhouden en vertelde hun dat hij Jozef was.
15 En hij sprak met hen in het Hebreeuws, viel hen om de hals en huilde.
16 Maar zij herkenden hem niet en begonnen te huilen. Toen zei hij tegen hen: ‘Huil niet om mij, maar haast u en breng mijn vader naar mij toe; u zult zien dat het mijn mond is die spreekt en de ogen van mijn broer Benjamin zien.’
17 Want zie, dit is het tweede jaar van de hongersnood, en er zullen nog vijf jaar verstrijken zonder oogst, zonder vruchten van de bomen en zonder ploegen.
18 Kom snel naar beneden, gij met uw gezinnen, opdat gij niet omkomt door de hongersnood, en wees niet bedroefd om uw bezittingen, want de HEER heeft mij voor u uit gezonden om alles in orde te maken, zodat velen in leven kunnen blijven.
19 En zeg tegen mijn vader dat ik nog leef, en zie, jullie zien dat de HEER mij tot een vader voor de farao heeft gemaakt, tot heerser over zijn huis en over heel het land Egypte.
20 En vertel mijn vader over al mijn glorie, over alle rijkdom en heerlijkheid die de HEER mij heeft gegeven.'
21 En op bevel van de farao gaf hij hun strijdwagens en proviand voor de reis, en hij gaf hun allen veelkleurige kleding en zilver.
22 En hij zond kleding, zilver en tien ezels die graan droegen naar hun vader, en die zond hen weg.

23 En ze gingen naar hun vader en vertelden hem dat Jozef nog leefde en graan afmat voor alle volken van de aarde, en dat hij heerser was over heel Egypte.
24 Hun vader geloofde het niet, want hij was buiten zinnen. Maar toen hij de wagens zag die Jozef had gestuurd, werd hij weer hoopvol en zei: 'Het is genoeg voor mij als Jozef leeft; ik zal hem nog gaan zien voordat ik sterf.'

HOOFDSTUK 44

1 En Israël vertrok uit Haran, uit zijn huis, op de nieuwe maan van de derde maand, en hij ging op weg naar de Bron van de Eed, en hij bracht een offer aan de God van zijn vader Isaak op de zevende van die maand.
2 Jakob herinnerde zich de droom die hij in Bethel had gehad, en hij was bang om naar Egypte af te dalen.
3 En terwijl hij overwoog Jozef te laten weten dat hij naar hem toe moest komen en dat hij niet naar beneden zou gaan, bleef hij daar zeven dagen, in de hoop een visioen te ontvangen over de vraag of hij moest blijven of naar beneden moest gaan.
4 En hij vierde het oogstfeest van de eerstelingen met oud graan, want in heel het land Kanaän was geen handvol zaad meer te vinden, want de hongersnood had alle dieren, runderen en vogels getroffen, en ook de mensen.
5 En op de zestiende verscheen de HEER aan hem en zei: 'Jakob, Jakob.' En hij antwoordde: 'Hier ben Ik.' En Hij zei tegen hem: 'Ik ben de God van uw voorvaderen, de God van Abraham en Isaak. Wees niet bevreesd om naar Egypte te gaan, want Ik zal u daar tot een groot volk maken. Ik zal met u meegaan en u weer terugbrengen. In dit land zult u begraven worden, en Jozef zal zijn handen op uw ogen leggen.'
6 Wees niet bevreesd; ga naar Egypte.'
7 En zijn zonen stonden op, en ook zijn kleinzonen, en zij laadden hun vader en hun bezittingen op wagens.
8 En Israël trok op de zestiende van deze derde maand op uit de Bron van de Eed en ging naar het land Egypte.
9 Israël zond Juda vooruit naar zijn zoon Jozef om het land Gosen te onderzoeken, want Jozef had zijn broers gezegd dat ze daar moesten komen wonen, zodat ze dicht bij hem zouden zijn.
10 En dit was het beste land in het land Egypte, en het lag dicht bij hem, voor hen allen en ook voor het vee.
11 Dit zijn de namen van de zonen van Jakob die met Jakob, hun vader, naar Egypte zijn gegaan.
12 Ruben, de eerstgeborene van Israël; en dit zijn de namen van zijn zonen: Henoch, Pallu, Hezron en Karmi-5.
13 Simeon en zijn zonen; en dit zijn de namen van zijn zonen: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zohar en Shaul, de zoon van de Zefatitische vrouw – zeven.
14 Levi en zijn zonen; en dit zijn de namen van zijn zonen: Gershon, Kohath en Merari-vier.
15 Juda en zijn zonen; en dit zijn de namen van zijn zonen: Sela, Perez en Zerah-vier.
16 Issachar en zijn zonen; en dit zijn de namen van zijn zonen: Tola, Phua, Jasub en Shimron-vijf.
17 Zebulon en zijn zonen; en dit zijn de namen van zijn zonen: Sered, Elon en Jahleel-vier.
18 Dit zijn de zonen van Jakob en hun zonen die Lea in Mesopotamië aan Jakob baarde, zes in totaal, en hun ene zus, Dina, en alle zonen van Lea en hun zonen die met hun vader Jakob naar Egypte gingen, negenentwintig in totaal, en Jakob, hun vader, was met hen mee, dus zij waren met dertig.
19 En de zonen van Zilpa, de dienstmaagd van Lea, de vrouw van Jakob, die Gad en Ashur aan Jakob baarde.
20 En dit zijn de namen van hun zonen die met hem naar Egypte gingen. De zonen van Gad: Ziphion, Haggi, Shuni, Ezbon, Eri, Areli en Arodi-acht.
21 En de zonen van Aser: Imna, Isva, Ishvi, Beriah en Sera, hun zes zussen.
22 In totaal waren er veertien zielen, en in totaal vierenveertig zielen van Lea.
23 En de zonen van Rachel, de vrouw van Jakob: Jozef en Benjamin.
24 En Jozef werd in Egypte geboren voordat zijn vader naar Egypte kwam: Asenath, de dochter van Potifar, de priester van Heliopolis, die hem baarde, Manasse en Efraïm drie.
25 En de zonen van Benjamin waren: Bela, Becher, Ashbel, Gera, Naaman, Ehi, Rosh, Muppim, Huppim en Ard-eleven.
26 En Rachel had veertien zielen.
27 En de zonen van Bilha, de dienstmaagd van Rachel, de vrouw van Jakob, die zij aan Jakob baarde, waren Dan en Naftali.
28 En dit zijn de namen van hun zonen die met hen naar Egypte gingen. De zonen van Dan waren Husim, Samon, Asudi, Ijaka en Salomon 6.
29 En zij stierven in het jaar waarin zij Egypte binnengingen, en Dan Hushim bleef alleen over.
30 En dit zijn de namen van de zonen van Naftali: Jahziel, Guni, Jezer, Shallum en IV.
31 En IV, die na de jaren van hongersnood geboren was, stierf in Egypte.
32 En alle zielen van Rachel waren zesentwintig.
33 En alle zielen van Jakob die naar Egypte gingen, waren zeventig zielen. Dit zijn zijn kinderen en zijn kindskinderen, in totaal zeventig, maar vijf stierven in Egypte vóór Jozef en hadden geen kinderen.
34 In het land Kanaän stierven twee zonen van Juda, Er en Onan, en zij hadden geen kinderen. De Israëlieten begroeven de overledenen, en zij werden gerekend tot de zeventig heidense volken.

HOOFDSTUK 45

1 En Israël trok het land Egypte binnen, het land Gosen, op de nieuwe maan van de vierde [2172 AM] maand, in het tweede jaar van de derde week van het vijfenveertigste jubeljaar.
2 Jozef ging zijn vader Jakob tegemoet in het land Gosen, en hij viel zijn vader om de hals en huilde.
3 En Israël zei tegen Jozef: 'Laat mij nu sterven, nu ik u gezien heb, en moge de HEER, de God van Israël, gezegend zijn, de God van Abraham en de God van Isaak, die zijn barmhartigheid en genade niet aan zijn dienaar Jakob heeft onthouden.
4 Het is mij genoeg dat ik uw gezicht heb gezien terwijl ik nog leef; ja, het visioen dat ik in Bethel zag, is waar. Geprezen zij de HEER, mijn God, tot in alle eeuwigheid, en geprezen zij zijn naam.

5 Jozef en zijn broers aten brood in het bijzijn van hun vader en dronken wijn. Jakob verheugde zich zeer, omdat hij Jozef met zijn broers zag eten en drinken in zijn bijzijn. Hij prees de Schepper van alle dingen, die hem had gespaard en zijn twaalf zonen voor hem had bewaard.
6 Jozef had zijn vader en zijn broers het recht gegeven om te wonen in het land Gosen en in Rameses en in de hele omliggende streek, waarover hij voor de farao heerste. Israël en zijn zonen woonden in het land Gosen, het beste deel van Egypte, en Israël was honderdveertig jaar oud toen hij naar Egypte kwam.
7 Jozef voorzag zijn vader en zijn broers en ook hun bezittingen van brood, zoveel als nodig was voor de zeven jaar van de hongersnood.
8 Het land Egypte leed onder de hongersnood, en Jozef verwierf heel Egypte voor de farao in ruil voor voedsel. Hij kreeg de mensen, hun vee en alles wat de farao bezat in bezit.
9 En de jaren van de hongersnood waren voorbij, en Jozef gaf het volk in het land zaad en voedsel, zodat zij het land konden bezaaien in het achtste jaar, want de rivier had heel Egypte overstroomd.
10 Want in de zeven jaar van de hongersnood was de rivier niet overstroomd en had hij slechts enkele plaatsen aan de oevers van de rivier van water voorzien, maar nu was hij wel overstroomd en de Egyptenaren hadden het land bezaaid, en het droeg dat jaar veel graan.
11 En dit was het eerste jaar van [2178 AM] de vierde week van het vijfenveertigste jubileum.
12 Jozef nam van de graanoogst een vijfde deel voor de koning en liet vier delen over voor hen als voedsel en als zaad. Jozef stelde dit tot een verordening voor het land Egypte, die tot op de dag van vandaag geldt.
13 Israël woonde zeventien jaar in het land Egypte, en al de dagen die hij leefde waren drie jubeljaren, honderdzevenenveertig jaar, en hij stierf in het vierde [2188 AM] jaar van de vijfde week van het vijfenveertigste jubeljaar.
14 En Israël zegende zijn zonen voordat hij stierf en vertelde hun alles wat hen in het land Egypte zou overkomen; en hij maakte hun bekend wat er in de laatste dagen met hen zou gebeuren, en hij zegende hen en gaf Jozef twee delen van het land.
15 En hij sliep in bij zijn voorvaderen, en hij werd begraven in de dubbele grot in het land Kanaän, vlakbij Abraham, zijn vader, in het graf dat hij voor zichzelf had gegraven in de dubbele grot in het land Hebron.
16 En hij gaf al zijn boeken en de boeken van zijn voorvaderen aan Levi, zijn zoon, opdat hij ze zou bewaren en vernieuwen voor zijn kinderen tot op de dag van vandaag.

HOOFDSTUK 46

1 En het geschiedde, nadat Jakob gestorven was, dat de Israëlieten zich vermenigvuldigden in het land Egypte, en zij werden een groot volk, en zij waren eensgezind van hart, zodat broeder broeder liefhad en ieder zijn broeder hielp, en zij namen overvloedig toe en vermenigvuldigden zich zeer, tien [2242 AM] weken van jaren, alle dagen van het leven van Jozef.
2 En er was geen Satan noch enig kwaad gedurende alle dagen van Jozefs leven, dat hij na zijn vader Jakob leefde, want alle Egyptenaren eerden de kinderen van Israël gedurende alle dagen van Jozefs leven.
3 Jozef stierf op honderd en tienjarige leeftijd; zeventien jaar woonde hij in het land Kanaän, tien jaar was hij slaaf, drie jaar gevangen en tachtig jaar was hij onder de koning en regeerde hij over heel Egypte.
4 En hij stierf, en al zijn broers en heel dat geslacht.
5 En hij gebood de Israëlieten, voordat hij stierf, dat zij zijn beenderen met zich mee zouden dragen wanneer zij uit het land Egypte zouden wegtrekken.
6 En hij liet hen zweren over zijn beenderen, want hij wist dat de Egyptenaren hem niet opnieuw zouden opgraven en begraven in het land Kanaän. Makamaron, de koning van Kanaän, had namelijk, terwijl hij in het land Assyrië verbleef, in de vallei met de koning van Egypte gevochten en hem daar gedood, en de Egyptenaren achtervolgd tot aan de poorten van Ermon.
7 Maar hij kon niet binnenkomen, want een andere koning, een nieuwe koning, was koning van Egypte geworden. Deze was sterker dan hij, en hij keerde terug naar het land Kanaän. De poorten van Egypte werden gesloten, en niemand ging Egypte uit en niemand kwam Egypte binnen.
8 En Jozef stierf in het zesenveertigste jubeljaar, in de zesde week van het tweede jaar, en ze begroeven hem in het land Egypte, en [2242 AM] al zijn broers stierven na hem.
9 En de koning van Egypte trok ten oorlog tegen de koning van Kanaän [2263 AM] in het zevenenveertigste jubeljaar, in de tweede week van het tweede jaar, en de Israëlieten brachten alle beenderen van de kinderen van Jakob naar buiten, behalve de beenderen van Jozef, en begroeven ze in het veld in de dubbele grot in de berg.
10 De meesten van hen keerden terug naar Egypte, maar enkelen bleven achter in de bergen van Hebron, en Amram, uw vader, bleef bij hen.
11 De koning van Kanaän behaalde de overwinning op de koning van Egypte en sloot de poorten van Egypte.
12 En hij bedacht een kwaadaardig plan tegen de Israëlieten om hen te kwellen, en hij zei tegen de Egyptenaren: ‘Zie, de Israëlieten zijn talrijker geworden dan wij.
13 Kom, laten we verstandig met hen omgaan voordat ze te talrijk worden, en laten we hen tot slaaf maken voordat de oorlog over ons uitbreekt en voordat ze ook tegen ons strijden; anders zullen ze zich bij onze vijanden aansluiten en uit ons land wegtrekken, want hun harten en blikken zijn gericht op het land Kanaän.'
14 En hij stelde opzichters over hen aan om hen tot slavernij te dwingen; en zij bouwden sterke steden voor Farao, Pithom en Raamses, en zij herbouwden alle muren en alle vestingwerken die in de steden van Egypte waren ingestort.
15 En ze dwongen hen tot strenge arbeid, en hoe slechter ze hen behandelden, hoe meer ze zich vermenigvuldigden.
16 En de Egyptenaren verachtten de Israëlieten.

HOOFDSTUK 47

1 En in de zevende week, in het zevende jaar, in het zevenenveertigste jubeljaar, trok uw vader [2303 AM] uit het land Kanaän, en u werd geboren in de vierde week, in het zesde jaar daarvan, in het [2330 AM] achtenveertigste jubeljaar; dit was de tijd van verdrukking voor de kinderen van Israël.
2 En de farao, de koning van Egypte, gaf het bevel dat zij al hun pasgeboren zoons in de rivier moesten werpen.
3 En zij hebben hen zeven maanden lang vastgehouden, tot de dag dat u geboren werd.
4 En uw moeder verborg u drie maanden lang, en men vertelde over haar. En zij maakte een ark voor u, en bedekte die met pek en asfalt, en zette die op de oever van de rivier. Zij legde u er zeven dagen in, en uw moeder kwam 's nachts en zoogde u, en overdag bewaakte Mirjam, uw zus, u tegen de vogels.
5 In die dagen kwam Tharmüt, de dochter van de farao, baden in de rivier. Zij hoorde uw stem roepen en gaf haar dienstmeisjes opdracht u te halen. En zij brachten u naar haar toe.
6 En zij nam u uit de ark, en zij had medelijden met u.
7 En uw zus zei tegen haar: ‘Zal ik een van de Hebreeuwse vrouwen gaan halen om dit kindje voor u te voeden en te zogen?’
8 En zij zei tegen haar: ‘Ga.’ En zij ging en riep je moeder Jochebed, en zij gaf haar loon, en zij verzorgde je.
9 En daarna, toen je volwassen was geworden, brachten ze je naar de dochter van de farao, en je werd haar zoon. Je vader Amram leerde je schrijven, en nadat je drie weken had doorgebracht, brachten ze je naar het koninklijk hof.
10 En u was drie weken van jaren aan het hof, tot de tijd [2351-] dat u het koninklijk hof verliet en zag hoe een Egyptenaar uw vriend, die [2372 AM] een van de kinderen van Israël was, sloeg. U doodde hem en verborg hem in het zand.
11 En op de tweede dag kreeg jij ruzie met twee Israëlieten, en je zei tegen hem die onrecht deed: ‘Waarom sla je je broer?’
12 En hij werd boos en verontwaardigd en zei: ‘Wie heeft jou tot vorst en rechter over ons aangesteld? Denk je soms dat je mij kunt doden zoals je gisteren de Egyptenaar hebt gedood?’ En jij werd bang en vluchtte vanwege deze woorden.

HOOFDSTUK 48

1 En in het zesde jaar van de derde week van het negenenveertigste jubeljaar vertrok u en verbleef u in het land Midian gedurende vijf weken en een jaar. En u keerde terug naar Egypte in de tweede week van het tweede jaar van het vijftigste jubeljaar.
2 En jij weet zelf wat Hij tot jou sprak op de berg Sinaï, en wat vorst Mastêmâ met jou wilde doen toen je terugkeerde naar Egypte <onderweg toen je hem ontmoette in de verblijfplaats>.
3 Heeft hij niet met al zijn macht geprobeerd u te doden en de Egyptenaren uit uw handen te bevrijden, toen hij zag dat u was gestuurd om recht te spreken en wraak te nemen op de Egyptenaren?
4 En Ik heb u uit zijn hand bevrijd, en u hebt de tekenen en wonderen verricht die u waren opgedragen om in Egypte te verrichten tegen Farao, tegen heel zijn huisgezin, tegen zijn dienaren en tegen zijn volk.
5 En de HEER volbracht grote wraak op hen omwille van Israël, en Hij trof hen met plagen van bloed en kikkers, luizen en vliegen, en kwaadaardige zweren die uitbraken in blaren; en hun vee door de dood; en door hagelstenen, waardoor Hij alles vernietigde wat voor hen groeide; en door sprinkhanen die het restant van de hagel verslonden, en door duisternis; en door de dood van de eerstgeborenen van mensen en dieren, en op al hun afgoden nam de HEER wraak en verbrandde ze met vuur.
6 En alles werd door uw hand uitgezonden, opdat u (deze dingen) zou bekendmaken voordat ze gebeurd waren, en u sprak met de koning van Egypte in het bijzijn van al zijn dienaren en zijn volk.
7 En alles geschiedde overeenkomstig uw woorden; tien grote en verschrikkelijke oordelen kwamen over het land Egypte, opdat u wraak zou nemen op dat land voor Israël.
8 En de HEER deed alles voor Israël, overeenkomstig zijn verbond met Abraham, dat Hij zou vergelden omdat zij hen met geweld tot slavernij hadden gebracht.
9 En de vorst Mastêmâ kwam tegen u in opstand en probeerde u in de handen van de farao te werpen, en hij hielp de Egyptische tovenaars.
10 En zij stonden op en verrichtten voor uw ogen de kwade daden die Wij hen hadden toegestaan, maar de verbetering die Wij hen hadden laten bewerkstelligen, hadden Wij niet toegestaan.
11 En de HEER sloeg hen met kwaadaardige zweren, zodat zij niet konden staan, want Wij vernietigden hen, zodat zij geen enkel wonderteken meer konden verrichten.
12 En ondanks al deze tekenen en wonderen werd de vorst Mastêmâ niet te schande gemaakt, omdat hij moed vatte en de Egyptenaren opriep u te achtervolgen met al hun macht, met hun strijdwagens, met hun paarden en met alle legers van de Egyptische volkeren.
13 En Ik stond tussen de Egyptenaren en Israël in, en Wij bevrijdden Israël uit zijn hand en uit de hand van zijn volk, en de Heer leidde hen dwars door de zee alsof het droog land was.
14 En al de volken die Hij had gestuurd om Israël te achtervolgen, wierp de HEER, onze God, hen in de zee, in de diepte van de afgrond, onder de kinderen van Israël, zoals de Egyptenaren hun kinderen in de rivier hadden geworpen. Hij wreekte zich op 1.000.000 van hen, en duizend sterke en energieke mannen werden gedood vanwege één zuigeling van de kinderen van uw volk die zij in de rivier hadden geworpen.
15 En op de veertiende dag, en op de vijftiende, en op de zestiende, en op de zeventiende, en op de achttiende dag werd vorst Mastêmâ gebonden en gevangengezet achter de kinderen van Israël, zodat hij hen niet zou kunnen aanklagen.
16 En op de negentiende lieten we hen vrij, zodat ze de Egyptenaren konden helpen en de Israëlieten konden achtervolgen.
17 En Hij verhardde hun harten en maakte hen koppig, en de Heer onze God bedacht een plan om de Egyptenaren te treffen en hen in de zee te werpen.
18 En op de veertiende hebben wij hem gebonden, zodat hij de Israëlieten niet zou beschuldigen op de dag dat zij de

Egyptenaren om vaten en kleding, zilveren, gouden en bronzen vaten zouden vragen, om de Egyptenaren te beroven als vergelding voor de slavernij waarin zij hen hadden gedwongen.
19 En wij hebben de kinderen van Israël niet met lege handen uit Egypte weggeleid.

HOOFDSTUK 49

1 Denk aan het gebod dat de Heer u heeft gegeven betreffende het Pascha, dat u het op de juiste tijd moet vieren op de veertiende van de eerste maand, dat u het moet slachten voordat het avond is, en dat men het 's nachts moet eten op de vijftiende, gerekend vanaf zonsondergang.
2 Want in deze nacht – het begin van het feest en het begin van de vreugde – aten jullie het Pascha in Egypte, terwijl alle machten van Mastêmâ waren losgelaten om alle eerstgeborenen in het land Egypte te doden, van de eerstgeborene van de farao tot de eerstgeborene van de gevangen dienstmaagd in de molen, en tot het vee.
3 En dit is het teken dat de Heer hun gaf: In elk huis waarvan zij op de bovendrempel het bloed van een eenjarig lam zagen, moesten zij niet binnengaan om te slachten, maar moesten zij voorbijgaan, opdat allen die in het huis waren, gered zouden worden, omdat het teken van het bloed op de bovendrempel was.
4 En de machten van de HEER deden alles zoals de HEER het hun geboden had, en zij trokken voorbij aan alle kinderen van Israël, en de plaag trof hen niet om ook maar één ziel te doden, noch vee, noch mensen, noch honden.
5 De pest was zeer hevig in Egypte, en er was geen huis in Egypte waar niet één dode was, en waar niet geweeklaag en geklaag was.
6 En heel Israël at het vlees van het paaslam en dronk de wijn, en zij prezen, zegenden en dankten de HEER, de God van hun vaderen, en zij stonden klaar om uit het juk van Egypte en uit de vreselijke slavernij te trekken.
7 En gedenk deze dag alle dagen van je leven, en houd hem elk jaar in acht, alle dagen van je leven, eenmaal per jaar, op de dag ervan, overeenkomstig de voorschriften ervan, en stel hem niet uit van dag tot dag of van maand tot maand.
8 Want het is een eeuwige verordening, gegraveerd op de hemelse tafelen, betreffende alle kinderen van Israël, dat zij deze elk jaar op de vastgestelde dag, eenmaal per jaar, in al hun geslachten, in acht moeten nemen; en er is geen maximum aantal dagen, want dit is voor eeuwig vastgesteld.
9 En de man die rein is en niet komt om het feest op de vastgestelde dag te vieren, zodat hij geen aanvaardbaar offer voor de Heer brengt en niet voor de Heer eet en drinkt op de feestdag, die man die rein is en dichtbij, zal worden uitgeroeid. Omdat hij het offer voor de Heer niet op de vastgestelde tijd heeft gebracht, zal hij de schuld op zich nemen.
10 Laat de kinderen van Israël komen en het Pascha vieren op de vastgestelde dag, de veertiende dag van de eerste maand, tussen de avonden, van het derde deel van de dag tot het derde deel van de nacht, want twee delen van de dag zijn bestemd voor het licht en een derde deel voor de avond.
11 Dit is wat de Heer u geboden heeft, dat u het tussen de avonden in acht moet nemen.
12 Het is niet toegestaan het dier overdag te slachten, maar alleen in de periode die aan de avond grenst. Men moet het vlees 's avonds eten, tot het derde deel van de nacht. En wat er van het vlees overblijft vanaf het derde deel van de nacht, moet men verbranden.
13 En zij mogen het niet in water koken, noch rauw eten, maar boven het vuur roosteren. Zij moeten het met zorg eten, de kop met de ingewanden en de poten moeten boven het vuur geroosterd worden, en zij mogen geen bot breken, want van de kinderen van Israël mag geen bot gebroken worden.
14 Daarom heeft de HEER de kinderen van Israël geboden het Pascha te vieren op de vastgestelde dag, en zij mogen geen bot van het Pascha breken; want het is een feestdag, een geboden dag, en men mag het niet van dag tot dag of van maand tot maand overslaan, maar het moet gevierd worden op de feestdag zelf.
15 En beveel de kinderen van Israël om het Pascha te vieren, hun hele leven lang, elk jaar, eenmaal per jaar op de vastgestelde dag. Het zal een gedenkteken zijn dat de HEER welgevallig is, en er zal geen plaag over hen komen die hen doodt of treft in het jaar waarin zij het Pascha vieren op de vastgestelde tijd, geheel volgens Zijn gebod.
16 En zij mogen het niet buiten het heiligdom van de Heer eten, maar voor het heiligdom van de Heer, en heel het volk van de gemeente Israël moet het vieren op de daarvoor vastgestelde tijd.
17 En ieder die de leeftijd daarvoor bereikt heeft, zal het eten in het heiligdom van uw God, voor de Heer, vanaf de leeftijd van twintig jaar en ouder; want zo staat er geschreven en bepaald dat zij het in het heiligdom van de Heer moeten eten.
18 En wanneer de Israëlieten het land binnengaan dat zij in bezit zullen nemen, het land Kanaän, en zij de tabernakel van de HEER in het midden van het land in een van hun stammen oprichten, totdat het heiligdom van de HEER in het land gebouwd is, dan moeten zij het Pascha vieren in het midden van de tabernakel van de HEER en het jaarlijks voor de HEER slachten.
19 En in de dagen dat het huis gebouwd is in de naam van de HEER in het land dat hun erfdeel is, zullen zij daarheen gaan en het Pascha slachten in de avond, bij zonsondergang, in het derde deel van de dag.
20 En zij zullen zijn bloed offeren op de drempel van het altaar, en zij zullen zijn vet op het vuur leggen dat op het altaar brandt, en zij zullen zijn vlees eten, geroosterd boven het vuur, in de voorhof van het huis dat geheiligd is in de naam van de Heer.
21 En zij mogen het Pascha niet vieren in hun steden, noch op enige andere plaats dan voor de tabernakel van de Heer, of voor Zijn huis waar Zijn naam heeft gewoond; en zij mogen niet van de Heer afdwalen.
22 En gij, Mozes, gebiedt de kinderen van Israël de voorschriften van het Pascha in acht te nemen, zoals aan u is geboden; verkondig hun elk jaar en op de dag van het Pascha, en het feest van de ongezuurde broden, dat zij zeven dagen lang ongezuurd brood moeten eten, en dat zij het feest moeten vieren en dat zij gedurende die zeven

dagen van vreugde elke dag een offergave voor de HEER moeten brengen op het altaar van uw God.
23 Want jullie hebben dit feest haastig gevierd toen jullie uit Egypte vertrokken, totdat jullie de woestijn van Sur ingingen; en aan de kust van de zee hebben jullie het voltooid.

HOOFDSTUK 50

1 En na deze wet heb ik u de dagen van de sabbatten bekendgemaakt in de woestijn van Sinaï, die tussen Elim en Sinaï ligt.
2 Ik heb u verteld over de sabbatten van het land op de berg Sinaï, en ik heb u verteld over de jubeljaren in de sabbatten der jaren; maar het jaar daarvan heb ik u niet bekendgemaakt, totdat u het land binnengaat dat u in bezit zult nemen.
3 En het land zal ook zijn sabbatten in ere houden zolang zij er wonen, en zij zullen het jubeljaar kennen.
4 Daarom heb Ik voor u de jaarweken, de jaren en de jubeljaren vastgesteld: er zijn negenenveertig jubeljaren vanaf de dagen van Adam tot op deze dag, [2410 AM] en één week en twee jaar; en er zijn nog veertig jaar te gaan (letterlijk: 'ver') om de [2450 AM] geboden van de Heer te leren, totdat zij het land Kanaän binnengaan en de Jordaan in het westen oversteken.
5 En de jubeljaren zullen voorbijgaan, totdat Israël gereinigd is van alle schuld van ontucht, onreinheid, verontreiniging, zonde en dwaling, en met vertrouwen in het hele land woont, en er geen Satan of enig ander kwaad meer zal zijn, en het land zal van die tijd af voor eeuwig rein zijn.
6 En zie, het gebod betreffende de sabbatten – ik heb het voor u opgeschreven – en alle voorschriften van de wetten.
7 Zes dagen zult gij arbeiden, maar de zevende dag is de sabbat van de HEER, uw God. Op die dag zult gij geen enkel werk verrichten, gij en uw zonen en uw knechten en uw dienstmeisjes en al uw vee en ook de vreemdeling die bij u is.
8 En wie op die dag enig werk verricht, zal sterven; wie die dag ontheiligt, wie gemeenschap heeft met zijn vrouw, of wie zegt dat hij op die dag iets zal doen, dat hij op die dag op reis zal gaan om te kopen of te verkopen; en wie op die dag water put dat hij niet voor zichzelf had klaargemaakt op de zesde dag, en wie een last op zich neemt om die uit zijn tent of uit zijn huis te dragen, zal sterven.
9 Gij zult op de sabbatdag geen enkel werk verrichten, behalve datgene wat gij voor uzelf op de zesde dag hebt voorbereid, namelijk om te eten, te drinken en te rusten, en om de sabbat te houden en op die dag van alle werk te onthouden, en om de HEER uw God te zegenen, die u een feestdag en een heilige dag heeft gegeven; en deze dag is een dag van het heilige koninkrijk voor heel Israël, een dag die tot in eeuwigheid behoort.
10 Want groot is de eer die de HEER aan Israël heeft gegeven, dat zij op deze feestdag mogen eten en drinken en verzadigd zijn, en daarop mogen rusten van alle arbeid die tot de arbeid van de mensen behoort, behalve het branden van wierook en het brengen van offergaven en andere offers voor de HEER, zowel voor de feestdagen als voor de sabbatten.
11 Dit werk alleen zal op de sabbatdagen gedaan worden in het heiligdom van de HEER, uw God; opdat zij voor Israël voortdurend, van dag tot dag, verzoening zullen doen met offers, tot een gedenkteken dat de HEER welgevallig is, en opdat Hij hen altijd, van dag tot dag, zal ontvangen zoals u geboden is.
12 En ieder die daarop enig werk verricht, of op reis gaat, of zijn akker bewerkt, hetzij in zijn huis of elders, en ieder die een vuur aansteekt, of op een dier rijdt, of over zee reist, en ieder die iets slaat of doodt, of een dier of een vogel slacht, of ieder die een dier, een vogel of een vis vangt, of ieder die vast of oorlog voert op de sabbat:
13 De man die een van deze dingen op de sabbat doet, zal sterven, zodat de kinderen van Israël de sabbatten zullen houden volgens de geboden betreffende de sabbatten van het land, zoals geschreven staat op de stenen tafelen die Hij mij in handen gaf, opdat ik voor u de wetten van de seizoenen en de seizoenen naar de indeling van hun dagen zou opschrijven. Hiermee is het verslag van de indeling van de dagen voltooid.